

Cái Này Mỹ Lệ Hữu Xấu Xí Đích Thế Giới

Contents

Cái Này Mỹ Lệ Hữu Xấu Xí Đích Thế Giới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	8
4. Chương 4	15
5. Chương 5	22
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	50
10. Chương 10	57
11. Chương 11	63
12. Chương 12	71
13. Chương 13	78
14. Chương 14	85

Cái Này Mỹ Lệ Hữu Xấu Xí Đích Thế Giới

Giới thiệu

Ở trong mắt em, thế giới dù có xinh đẹp đến đâu thì cũng là xấu xí? Ở trong lòng em, tình yêu dù có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-nay-my-le-huu-xau-xi-dich-the-gioi>

1. Chương 1

Ngẩng đầu lên, trước mắt là một vài gợn mây trắng tinh khiết được tô lên trên một nền xanh trong suốt. Nhìn trời cao mà đẹp như vậy, lòng lại thấy nhớ quê nhà da diết. Ta trở về không được sao? Đúng vậy, rồi cuộc vẫn là trở về không được.....

Nghe tiếng suối nước ào ào đổ xuống, nhìn xung quanh mình cây cỏ xanh um tươi tốt, tâm cũng cảm thấy đau buồn.

Lạnh!

“Cảm giác thế nào?”, một đôi tay rắn chắc từ phía sau ôm lấy nơi vòng eo, một giọng nói trầm khàn chất chứa đầy sự quan tâm, nhưng sao nghe thế nào cũng là giống với đang châm chọc buồn cười. Xa xa có hai người con trai, một lớn một nhỏ, đang vui đùa âm ỹ, thỉnh thoảng lại hướng đến nơi hắt ngòi mà vẫy vẫy cánh tay như muốn gọi ra chơi cùng, trên mặt lộ ra những nụ cười sáng lạn. Khờ dại như bọn họ, làm sao bọn họ có thể biết được bọn hắt như vậy thật đáng ghê tởm, giống như chỉ là một bọn nghiệp chướng mà thôi...

Không ngại giãy dụa ra khỏi vòng tay của người kia mà đi thẳng về lại gian phòng của chính mình, nhưng đi chưa được mấy bước, liền nghe được tiếng của người kia từ phía sau mà gọi với tới, “Người đừng có chạy trốn như thế. Cho dù ngươi có ở chân trời góc bể nào, ta cũng sẽ đem ngươi trở về!”

Trốn? Ta có thể trốn được sao? Khẽ cười một tiếng, rồi lại tiếp tục bước đi.

Tựa hồ như người đằng sau có bất mãn gì đó, âm thanh vang lên lại có phần cao hơn một chút, mang theo tức giận mà nói: “Kiếp này, mà không, đời đời kiếp kiếp, ngươi đều phải là của ta! Là của ta!”

Của ngươi? Ta không phải đồ vật. Chính ngươi áp đặt ta, trói buộc ta, bức ta đến không thể thở nổi. Cho nên, kiếp này hay kiếp sau, dù có biến thành ma quỷ, ta cũng sẽ không bao giờ buông tha ngươi! Bởi vì, tông thúy chí chung, ta cũng không phải là tất cả của ngươi!

2. Chương 2

CHƯƠNG 1

“Thực xin lỗi, tớ đối với cậu không có cảm giác gì, cho nên.....” Cơ Huyền Xa nhìn cô nữ sinh điềm đạm đáng yêu đang có chút khấn trương mà đáp lại lời tỏ tình của cô.

Nữ sinh kia kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mặt mình người nam sinh đang được mình tỏ tình kia đã từ khi nào biến mất dạng mà tròng lớn con mắt, nhú lại đôi mày lá liễu xinh đẹp, tựa như sắp khóc.

“Cơ.Huyền.Xa! Cậu, đồ vương bát đản!” Chà chà chân, rồi lập tức xoay người, cảm giận rời đi.

Wương bát đản? Vừa mới nãy rõ ràng là một cô nữ sinh nhỏ nhắn đáng yêu, cúi mặt ngượng ngùng tỏ tình với hắt, nay lại chửi hắt một câu “vương bát đản”? Như thế nào có thể thay đổi nhanh đến như vậy? Cơ Huyền Xa có chút bất đắc dĩ mà gãi gãi đầu mình. Ai, thật là không thể hiểu nổi nữ sinh trong đầu nghĩ cái gì a.

Thật lòng mà nói, nữ sinh dậy thì thật sự là nhỏ nhỏ xinh xinh đáng yêu, đã có thể biết rung động trước nam sinh rồi. Nhưng là, người trong mộng mà Cơ Huyền Xa tìm kiếm nhiều năm nay vẫn còn in sâu trong đầu kia kia, phải là một người cao ngạo thuần khiết cơ. Ngay từ ban đầu đã xuất hiện mờ mờ trong mộng, đến khi càng lớn, bắt đầu dậy thì, thân ảnh kia xuất hiện ngày càng thường xuyên hơn, ngày càng rõ ràng hơn. Tuy rằng chỉ là một hình ảnh trong mơ, cảnh ảo người ảo, nhưng mỗi lần tỉnh lại, Cơ Huyền Xa lại cảm thấy yêu đến say đắm, mà sâu kín bên trong lại là bi thương cùng áy náy không hiểu nguyên do.

Có thể đó là người yêu kiếp trước, cũng có thể là bà con đã mất liên lạc....Bất luận thế nào cùng là một dạng, cơ Huyền Xa chỉ biết, hắt không thể quên được, hắt sẽ tìm, tìm đến khi nào tìm được mới thôi. Vì thế, không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần ở chỗ đông người, hắt sẽ không tự giác mà nhìn chung quanh tìm kiếm. Hắt cứ tìm mãi, cho dù trên thực tế, có thể hắt sẽ không bao giờ tìm ra, hoặc là tìm mãi cho đến chết vẫn không ra kết quả.

“A! Tiểu Xa!” Một âm thanh ngả ngón truyền đến, chứng tỏ chủ nhân của âm thanh này không phải là người đứng đắn gì. Cơ Huyền Xa khẽ nhú mày, vừa quay đầu sang lại nhìn thấy một người mỹ nam nhân quần áo có chút te tua. “Ai

~” trong tận đáy lòng mà than thầm một tiếng, như thế nào đã bị người này thấy được vậy?

Chỉ thấy người kia khoa trương bước đến, điệu bộ bước đi thực uyển chuyển, thỉnh thoảng đối nữ sinh còn vẫy tay chào một cái. Điều thuốc lá trên miệng thỉnh thoảng lại phả ra một làn khói mờ mờ. Cười, đôi mắt nhẹ nhàng khép lại, “Em như thế nào lại từ chối một cô bé xinh đẹp như thế?”

Nam nhân này cơ hồ nháy mắt vài cái, thân thủ bước đến ôm lấy bả vai Cơ Huyền Xa, “Như vậy là không được nga~ Cần thận không chừng biến thành tình địch của tụi con gái đó.”

Bĩu môi, Cơ Huyền Xa xua tay, hất ra đôi bàn tay đang bám riết lấy bờ vai mình, nghiêm trang mà nói, “Là chính cô ấy tìm tới em chứ bộ. Em chính là không có làm cái gì cả, chẳng qua chỉ là nói ra chân thật ý của mình mà thôi.”

“Chắc chắc! Nhìn em kìa, như vậy là không thể được. Em phải biết rằng, đối với con gái thì không phải cái gì cũng nên ăn ngay nói thật đâu a. Em phải chờ đúng cơ hội, chớp đúng thời cơ mà nói kìa.”

“Chà! Em quả quả là không thể nào làm cho con gái vui vẻ như Huyền Chiêu đại ca được rồi!”

“Ha hã, nhưng đó là sự thật mà!” Cơ Huyền Chiêu nhếch miệng cười, đi đến vươn ra ngón tay thon dài mà chỉ vào trán Cơ Huyền Xa, “Có cần đại ca anh đây dạy cho em mấy chiêu không?”

“Xin tha cho kẻ bất tài tôi đây đi đại ca!”

Nhìn người con trai trước mắt chính là người anh trai cùng tầm tuổi của chính mình, Cơ Huyền Xa kìm lòng không đặt mà không khỏi cảm thán, quả thật là thời gian có thể thay đổi hết tất cả. Kể từ khi bắt đầu, bọn họ chính là dính nhau như hình với bóng, hơn nữa lại khá giống nhau như hai giọt nước. Thực sự lúc đó, hai người còn hơn cả tình cảm anh em. Nhưng dần dần, hấn phát giác ra khoảng cách giữa hai người ngày càng tăng lên, ngày càng làm khác hẳn, có khi thậm chí còn cảm thấy có một cảm giác xa lạ lẫm lẫm.

Là chính mình gây nên? Vẫn là tiếp tục thay đổi sao? Cơ Huyền Xa trầm nghĩ.

“Như vậy thì mặt mũi anh để đâu chứ?” Kinh ngạc nhìn Cơ Huyền Xa đang chìm vào suy nghĩ của chính mình, Cơ Huyền Chiêu nhún nhún vai

“Được rồi, chuyện đó tùy em vậy”.

“Nói đi, tìm em có chuyện gì? Đừng có nói với em là chỉ tình cờ tản bộ mà gặp nha.”

“Tiểu tử, nói thế là có ý gì? Nếu anh nói thật tình là tình cờ đi tản bộ mới gặp em, em có tin không?”

“Anh tính lừa ai đó! Em mới là không tin anh như thế nào mà tình cờ tản bộ từ học viện văn học đi đến học viện kinh tế học a.”

“Ha ha ha! Xem ra em cũng tinh tường hiểu anh đến như thế a” Cơ Huyền Chiêu thân thủ đóng đưa như làm nũng, phùng má mà nói, “anh chỉ nói dối có một chút cũng bị em vạch trần chân tướng mất tiêu.”

“Hừ! Chỉ tại anh nói dối không đúng cách” Cơ huyền Xa chụp lấy đối phương đang không an phận nũng nịu với mình mà phán.

“Chỉ tại anh không có cách nói dối nào khác. Anh đâu phải thiên tài chứ”, Cơ Huyền Chiêu đưa tay chỉ vào đầu chính mình, có chút bất đắc dĩ mà chịu thua hiển lộ quá nghiêm túc kia. Ngay sau đó kéo đối phương đến gần mà thủ thủ vào tai, “Anh là đến hỏi em có hứng thú đi bar không? Mấy đứa bạn anh rủ anh đi đến đó. Tuyền Dĩnh cũng đi nữa.”

Cơ Huyền Xa trừng lớn mắt, nhìn cái kẻ đang trộm cười cười trước mặt. Hướng tầm nhìn theo chỉ tay của Cơ Huyền Chiêu đến một góc cây ngô đồng không xa chỗ này cho lắm, một bóng nam nhân mặc bộ đồ tây trang đen tuyền, đeo mắt kính râm đang đứng ở đó. “Hai

~”, nhắm lại đôi mắt của chính mình, Cơ Huyền Xa thở dài.

Cơ gia, một đại gia tộc có mấy ngàn năm lịch sử là hậu duệ từ các hoàng đế Trung Quốc xưa, mà Cơ Hiền Viên chính là hậu đại. Tuy rằng trong lịch sử có biến thiên, nhưng Cơ gia vẫn chính là một trong những gia tộc cao quý không bị ảnh hưởng mà dao động. Cho mãi đến ngày nay, Cơ gia vẫn là một bậc thượng lưu của xã hội, làm cho người ta nhìn vào ai ai cũng phải kính nể. Có người đồn rằng, Cơ gia giữ được hưng thịnh của tộc mình chính là vì có thượng cổ thần vật phù hộ cho; nhưng cũng có người nói rằng, con cháu Cơ gia chính là con của thần thánh. Nhưng đáng tiếc, là không có gì để làm chứng cứ xác thực cả. Cơ Huyền Xa cùng Cơ Huyền Chiêu là con cháu trực hệ của Cơ gia, từ nhỏ đi đâu cũng có bảo vệ theo cùng trên danh nghĩa là bảo vệ nội giống huyết mạch của gia đình, nhưng Cơ Huyền Xa cùng Cơ Huyền Chiêu đều hiểu được rằng đó chính là những người bảo vệ này là do ông nội phái đến giám thị nhất cử nhất động để tránh bọn họ làm những chuyện hổ thẹn cho gia tộc mình mà thôi.

Ông nội bọn hắn chính là đương nhiệm của Cơ gia, vì thế quản thúc con cháu hết sức nghiêm ngặt. Từ học tập đến kết hôn, cơ bản tất cả mọi thứ đều phải được người này thông qua và đồng ý thì mới có thể thực hiện được. Nhiều khi nghĩ, có lẽ tổng thống Mĩ còn may mắn hơn bọn họ rất nhiều, ít nhất còn có thể có được chút riêng tư của bản thân, còn bọn hắn là hoàn toàn không có.

“Ừ, thế nào? Có muốn đi không?” Thấy Cơ Huyền Xa nửa ngày không có phản ứng, Cơ Huyền Chiêu không kiên nhẫn mà lắc bờ vai của hắn.

“Hả?” Cơ Huyền Xa quay đầu lại, “Hiển nhiên là muốn rồi, bất quá chỉ là làm sao để đi được kia”.

“Ha ha, chuyện này em đừng có lo lắng làm gì. Anh đã thăm dò tình hình hết rồi.”

“?” Khó hiểu nhìn Cơ Huyền Chiêu, Cơ Huyền Xa không biết người con trai lúc nào cũng tinh linh cổ quái trước mặt đã tính tới cái chuyện gì rồi.

“Em nói anh không thể ăn mặc cho đẳng hoàng một chút được sao?” Tuy rằng người kia không phải là mặc quần áo quá đắt tiền gì, nhưng mà nhìn hắn đem một cái sơ mi vừa đẹp vừa trắng biến thành một cái áo sơ mi có chút te tua, gợn sóng mà cảm thấy có chút tiếc hận. Cơ Huyền Xa vẫn là nhìn không được mà quát lấy Cơ Huyền Chiêu.

Thật tức chết mà, chỉ vì thăm dò chút địa hình mà làm cho bốn đại thiếu gia của Cơ gia phải chui qua cửa nhà vệ sinh của ký túc xá, vướng phải cái hàng rào sắt mà làm cho cái áo hắn bị rách đôi chút chỗ.

Gió vừa rồi thổi mạnh đến mức có thể cuốn trôi người mang đi nơi khác, át mất âm thanh của Cơ Huyền Xa, Cơ Huyền Chiêu cơ hồ nghe không rõ mà lớn tiếng hỏi, “Em nói cái gì? Anh nghe không rõ—!”

Nhìn Cơ Huyền Chiêu chớp chớp đôi mắt mình, Cơ Huyền Xa tức giận, cơ hồ tóm lấy lỗ tai của Cơ Huyền Chiêu mà hét lớn vào, “Em nói anh đừng có mà chọc tức em, haha!”

“Ha ha ha ha, đau a —! Buông tay ra coi!”

“Anh cười gì chứ?” Nói xong, hai người liền choàng tay nhau xoay bước quay đi.

.....

Xe cộ qua lại tấp nập trước cổng, một chiếc Porsche thể thao màu bạc uốn lượn mà chạy làm cho những chiếc xe trên dưới phải thắng gấp hoặc bẻ tay lái kịp thời mà né tránh. Từ xa truyền đến một chút âm thanh phanh nần, thế nhưng kẻ gây ra mọi chuyện kia lại vẫn là hiên ngang mà đi.

“Đừng náo loạn nữa! Các người nhìn phía trước kia —!” Sau một hồi thì lại vang lên những tiếng hét, tiếng kêu la tha thiết, Cơ Huyền Xa khi này mới phát hiện này giờ chính mình không chú ý đến một người. Quay đầu lại chỉ thấy một nam nhân diện mạo tuấn tú đang hướng Cơ Huyền Chiêu mà vẫy vẫy.

“Ai vậy?” Cơ Huyền Xa nhìn đối phương, ánh mắt lại hướng đến Cơ Huyền Chiêu.

“Hắn a,” Cơ Huyền Chiêu nhìn vào tấm kính xe mà nhẹ nhàng băng quơ nói, “bằng hữu thôi”.

“Hả?” Cơ Huyền Xa nhìn từ trên xuống đánh giá đối phương một phen, lại gặp Cơ Huyền Chiêu cũng không giới thiệu hay nói gì nhiều lắm, hắn cũng không vì thế mà hỏi tiếp. Người này cùng Cơ Huyền Chiêu nhìn qua thấy khá ấn ý nhau, có phải là nên nói là giữa họ có một bí mật gì đó hay không?

Đúng vậy, là bí mật. Ẩn sâu trong tận đáy lòng, không ai có thể khám phá ra được, mặc dù là cùng nhau lớn lên ở cùng một chỗ cũng thế thôi.

Trở lại chỗ ngồi, Cơ Huyền Xa trầm mặc quay đầu, nhìn qua bên quầy rượu, không khí ngày càng trở nên thật nóng.

Đèn nê-ông chiếu rọi một chút ánh sáng mờ ảo, mây khói phun vù, âm nhạc làm chấn động lòng người không tự thức mà run run cơ thể theo điệu nhạc. Dưới sàn nhảy kia, bọn thanh niên trẻ tuổi điên cuồng mà vặn vẹo thân thể, cứ hai ba cô gái cùng vài cậu trai tụ tập lại thành một nhóm bám vào vừa cười vừa thỏa sức mà nhảy nhót. Chọn cho mình một góc sáng sủa, Cơ Huyền Xa có chút câu nệ mà ngồi xuống, miệng cười nhưng bên trong thật tâm là không cười nhìn vài người chung quanh.

“Ôi chào! Tiểu Chiêu? Cậu ấy thật là em trai của cậu sao? So với cậu cũng đâu có giống lắm đâu!”, nam nhân này vừa nói vừa đưa bàn tay to vuốt vuốt lấy má của Cơ Huyền Xa làm hắn không được tự nhiên mà né người tránh sang chỗ khác.

“Tôi nói, tiểu Hạo, cậu có thể dừng cư xử như thế có được không? Cậu làm cho em tôi sợ rồi kìa!” Cơ Huyền Chiêu lên tiếng ngăn lại, thân thủ ôm lấy một nam hài đang tiến đến.

“Ồ, tôi nào có chứ!” Nghe âm thanh phát ra, Cơ Huyền Xa nhin không được một trận rùng mình. Cái gì mà làm cho sợ, căn bản là hắn đã gần như muốn xỉu luôn rồi. Cơ Huyền Xa như thế nào cũng không nghĩ tới Cơ Huyền Chiêu lại có loại bằng hữu như thế này. Một nam nhân tuấn tú, ăn mặc bảnh bao, vừa thoáng một cái đã như từ tiên nữ mở ra lột hồ ly tinh vậy.

“Tiểu Chiêu, em....nghĩ là em nên đi về...”

“Gi cơ? Như vậy sao được!” Câu này được thốt ra từ miệng của tiểu Hạo kia, đưa đầu dựa vào vai của Cơ Huyền Xa, “Cậu chính là mới đến đây lần đầu, phải đi làm quen người ta thôi

”

“Đúng vậy, tiểu Xa, em ít ra cũng nên ở chơi một chút a?” Cơ Huyền Chiêu một bên vừa nói, một bên vươn đầu lưỡi đùa giỡn trong ***g ngực nam hài.

Tiến đến bên tai Cơ Huyền Chiêu, Cơ Huyền Xa nhỏ giọng nói, “Tiểu Chiêu, anh thế nào mà lại có thể làm như thế?”

Quay đầu nhìn xem Cơ Huyền Xa, Cơ Huyền Chiêu bí bí cười mà nói, “Ha ha, anh là nam nữ đều có thể ăn được, chỉ cần chính bản thân cảm thấy thoải mái là được. Nói cho em biết, làm ở nơi đó của nam nhân còn thích hơn làm với nữ nhân rất nhiều a!”

“!!” khiếp sợ đưa mắt nhìn Cơ Huyền Chiêu, Cơ Huyền Xa hoàn toàn choáng váng. Cơ Huyền Chiêu tựa như cảm thấy bình thường mà vừa kéo vừa ôm lấy nam hài bên cạnh mình.

“Thật ngại quá, em đã đến rồi” Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một nữ nhân nóng bỏng hướng chỗ bọn hắn ngồi mà mỉm cười. Nữ nhân tóc dài được làm rối, trên người lại diện một bộ váy lụa ngắn màu vàng nhạt, lời nói nhẹ nhàng mà cũng thật duyên dáng, người người nhìn vào đều nhìn thấy một nét đáng yêu nhưng cũng không mất đi sự quyến rũ thành thực, một cặp đùi thon gọn trắng nõn làm cho người ta nhìn vào đều nổi lên một chút ham muốn.

“Chị Tuyền Dĩnh!”, thấy rõ người tới, Cơ Huyền Xa vui vẻ mà nở nụ cười, mượn cơ hội này mà rời khỏi tầm chú ý của tiểu Hạo kia, thân thủ liền muốn đi đến chỗ Cơ Tuyền Dĩnh. Không ngờ đến mình vừa chuẩn bị đến gần chỗ đối phương thì Cơ Tuyền Dĩnh đã bị người kia nắm lấy tay kéo đi.

Lực đạo quá lớn làm cho Cơ Tuyền Dĩnh mất thăng bằng mà ngã xuống sô pha. “Anh làm cái gì vậy?” Cơ Tuyền Dĩnh có chút bất mãn mà nói thăm, ngẩng đầu nhìn người đang đứng trước mặt là Cơ Huyền Chiêu mà phát ra chút tức giận.

Cơ Huyền Chiêu không hề trả lời lại, chỉ là hướng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cơ Tuyền Dĩnh một hồi mới chịu héch miệng cười, thân thủ lấy trên bàn đến một ly rượu mà nói, “Em đến muộn, phải phạt chứ!”

Hơi sững sốt một chút, Cơ Tuyền Dĩnh lập tức hiểu rõ mà cười cười, tiếp nhận ly rượu mà sáng khoái nói, “Hảo!”

Cơ Huyền Xa ở đối diện lẳng lẳng quan sát. Đối với bọn họ, hẳn có một loại cảm giác thật kì lạ. Bọn họ vừa này, ánh mắt truyền qua cái gì, hẳn không rõ, mà cũng không hiểu.

Theo truyền thống của Cơ gia, mọi nữ nhân đều được tách ra khỏi bốn gia. Bé gái thì được đưa ra khỏi tầm kiểm soát của Cơ gia, chỉ riêng có bé trai là được giữ lại. Mẹ của Cơ Tuyền Dĩnh chính là chị em với mẹ của Cơ Huyền Xa, bởi thế Cơ Tuyền Dĩnh cùng với Cơ Tuyền Xa cùng Cơ Tuyền Chiêu chính là anh em bà con với nhau.

Cơ Tuyền Dĩnh lớn hơn bọn họ một chút. Nhưng mà cũng bởi vì tuổi cách nhau không bao nhiêu nên từ nhỏ, cô cùng Cơ Huyền Chiêu rất thân thiết. Còn đối với Cơ Huyền Xa, cô chính là một người chị gái đối với em trai. Cho nên, tuy rằng ba người thường xuyên ở cùng một chỗ, Cơ Huyền Xa vẫn là luôn luôn bị ngăn cách bởi một cảm giác cô độc.

“Như thế nào lại đến trễ như vậy?” Cơ Huyền Chiêu một tay vỗ về, vuốt lấy mặt cậu trai đáng yêu kia, một mặt lại nhìn chăm chăm Cơ Tuyền Dĩnh mà hỏi.

“À, công việc có chút chuyện nên chậm trễ một chút”, Cơ Tuyền Dĩnh nhấp chút rượu, rồi nhợt nhạt mà cười.

“Em a, sao lại làm việc nhiều đến như vậy? Em tính làm đến hết sức lực mới thôi hả?” Cơ Huyền Chiêu nhăn mặt, mang theo trách cứ cùng bất mãn mà nói. Nhưng Cơ Huyền Xa từ xa nhìn lại thấy rõ ràng – trong ánh mắt ấy chính là sự ôn nhu cùng lo lắng mà hẳn chưa hề gặp qua.

“Ha ha, em sao có thể như thế được chứ? Chỉ là làm việc hết mình mà thôi”, Cơ Tuyền Dĩnh nói xong lại tiếp tục nhấp lấy một ngụm rượu, “chỉ là công việc lần này em thực thích thú nên muốn làm hết mình. Cho nên, đó chính là em đang muốn cố gắng!”

Cơ Huyền Chiêu không có lên tiếng, ôm nam hài kia, vươn ngón tay cổ ý hay vô tình mà uốn uốn mấy lọn tóc nam hài. Rồi cứ như thế mà không lên tiếng, nghe âm nhạc huyền ảo phát ra, ngồi yên uống rượu.

Một lát sau, Cơ Tuyền Dĩnh buông ly rượu xuống mà đứng lên, “mọi người cứ chơi tự nhiên. Em đi vệ sinh một chút”, không đợi Cơ Huyền Xa phản ứng liền rời đi, biến mất trong đám người phía trước.

Kinh ngạc mà nhìn thân ảnh Cơ Tuyền Dĩnh biến mất đến ngây ngốc, Cơ Huyền Xa mới quay đầu nhìn Cơ Huyền Chiêu, “Chị Tuyền Dĩnh bị làm sao vậy? Giống như là có điểm gì đó tức giận”.

Cơ Huyền Chiêu chậm rãi xoay tròn ly rượu trong tay, không nói gì, chỉ là hướng ánh mắt nhìn vào chất lỏng màu vàng cam trong ly, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Cơ Huyền Xa mà cười cười, “Ai biết được? Hiểu lòng của nữ nhân khó như mò kim đáy bể a!” Nói xong liền quay đầu đi, hôn lên hai má của nam hài, “Vẫn là nam nhân tốt nhất! Phải không?”

“Ha ha” Cơ Huyền Chiêu vô cùng thân thiết làm nam hài phát ra một trận cười khe khẽ.

“Tốt lắm, chúng ta cũng nên hưởng thụ một chút”, nói xong Cơ Huyền Chiêu ôm lấy nam hài mà đứng lên.

“Hai người tính đi đâu?” Cơ Huyền Xa có chút lo lắng hỏi, nhíu nhíu đôi mi, đưa mắt đến nhìn vào tên tiểu Hạo kia rồi lại nhìn Cơ Huyền Chiêu với ánh mắt đầy bất lực. Để hẳn một mình cùng tiểu Hạo này một chỗ, chỉ bằng đánh hẳn hôn mê bất tỉnh có phải là hay hơn hay không a.

Cơ Huyền Xa nhìn với ánh mắt cầu cứu, Cơ Huyền Chiêu vẫn là ngoảnh mặt làm ngơ, thần bí mà cười cười, “Đương nhiên là đi làm cho nam nhân cảm thấy thoải mái. Đi thôi!”, lời vừa dứt liền mang nam hài bỏ đi.

Không phải đâu.... Cơ Huyền Xa đột nhiên có loại khóc không ra nước mắt, cảm thấy toàn thân vô lực, thế mà tiểu Hạo kia lại đối hẳn mà hào hứng phấn chấn hô, “Hảo sướng nha, rốt cuộc chỉ còn lại hai chúng ta! Chúng ta phải hảo vui vẻ nga!”

Thượng đế a, phật tổ như lai a, cử ai đến cũng được, mau tới cứu ta đi.....

.....

“Ân ân.....” hai thân ảnh đang hôn nhau nồng nhiệt trong toilet, ả ả truyền đến âm thanh day dưa với nam nhân cùng tiếng thở dốc.

“Vừa mới sinh khí sao?”

“.....Không có”

“Đừng gạt anh”

“....Được rồi, có chút chút”

“Đừng tức giận. Anh chỉ là quan tâm em, không nghĩ muốn em quá mệt mỏi”

“Em biết”

“Ha ha”, nam nhân cười cười, “Vây là tốt rồi, làm cho anh yêu thương em một phen đi, khó lắm mới gặp được nhau thế này”

“Hừ, thật sự là kiếp trước em mắc nợ anh”.

“Ha ha, ai làm cho anh may mắn như thế này a?”

.....

“Tiểu Xa, chúng ta ra nhảy đi?” Tiểu Hạo lấy lòng mà lắc lắc bả vai Cơ Huyền Xa, ngữ khí nũng nịu mà nói.

Tự thức ngồi cách xa tiểu Hạo kia ra một chút, Cơ Huyền Xa không nhìn đối phương, hóp hóp vai ngậm bìa, ánh mắt nhìn vô hướng đến sàn nhảy phía trước mắt mình.

Rốt cục, Tiểu Hạo cũng cảm nhận được đối phương chính là lạnh lùng với bản thân mình nên cũng không còn day dưa nữa, có chút ảm đạm mà nói, “Quên đi, lát nữa tôi sẽ đi tìm cậu!”

“Nga, hảo”, hần liền ứng phó mà đáp lại. Cơ Huyền Xa cũng không quay đầu về, mắt vẫn nhìn chằm chằm hướng sàn nhảy. Tiểu Hạo thất vọng nhìn hần rồi cuối cùng cũng là từ từ mà rời khỏi.

“Ha ha, Ngụy lão bản thật sự là một người thú vị nga, tôi lần này mong chờ được hợp tác, hahaha ~” Một giọng cười hảo sảng khoái vang lên. Không có việc gì nên Cơ Huyền Xa tò mò mà nhìn lại, nhìn thấy hai nam nhân thành thực, đặc biệt lại có nét bình tĩnh trầm ổn phát ra. Cơ Huyền Xa trong tâm đang bình tĩnh mà bỗng nhiên khởi lên từng trận sóng.

Đã từng nghĩ rằng đó chỉ là mơ mộng, đã từng nghĩ đó chỉ là hi vọng xa vời, nhưng hiện tại lại đang xuất hiện ngay trước mắt của chính mình. Cơ huyền Xa chợt cảm thấy giấc mộng của mình như trở thành sự thật, nhưng lại sợ chỉ cần nháy mắt một cái là mọi chuyện liền biến mất. Cứ như vậy, hần không dám nháy mắt mà cứ nhìn chằm chằm vào người đang chuẩn bị rời khỏi chỗ ngồi kia ở đằng xa.

Kỳ thật diện mạo người nợ cùng với nữ nhân trong mộng khác nhau khá xa, không có mảnh mai cùng một nét xinh đẹp mỹ miều, mà lại là mang vẻ đẹp của một người nam nhân anh tuấn. Tuy rằng người kia là đang cùng người khác mỉm cười nói chuyện với nhau, đứng khá xa nơi của hần đang ngồi nhưng hần lại nổi lên một cảm giác mãnh liệt không thể bỏ qua. Không chỉ có như vậy, hần vừa liếc nhìn một cái liền khẳng định, đó chính là người mà hần đã tìm kiếm bấy lâu.

“Ha ha, làm sao, đến lúc đó còn muốn nhờ ngài chiếu cố thêm ý chứ”, Người nợ cười đến bình tĩnh nho nhã, lễ độ mà hơi hơi hạ thấp người chào.

“Như vậy tôi đi trước. Cáo từ!” Một nam nhân lớn giọng nói, kiểu ăn mặc của y thực gọi cảm dụ dỗ nữ nhân.

“Tốt lắm, tôi sẽ không tiễn”.

“Khách khí, khách khí”

Người nam nhân lớn giọng kia rời đi, người nọ xoay người đối với người bộ dạng khô ngô to lớn mà nói cái gì đó, rồi liền hướng tới cửa cất bước.

“A!” Phát hiện đối phương phải rời khỏi, Cơ Huyền Xa không nghĩ ngợi gì nhiều liền buông ly bia trong tay, vội bước đến bắt lấy đôi vai của người nọ.

“?” Quay đầu lại, nhìn thấy một cậu con trai mặt vẫn còn có nét trẻ con nhưng lại có chút trưởng thành, trong đôi mắt lại chứa tràn đầy lưu luyến si mê. Nam nhân có chút buồn cười mà nhướn lại đôi mi, “có chuyện gì vậy cậu nhóc?”

Cậu nhóc? Cơ Huyền Xa bị cách xưng hô này làm cho sợ đến suýt nữa té ngã. Tuy là hắn có nét trẻ con nhưng tốt xấu gì hắn cũng là người cao một mét tám, huống chi hắn cũng đã hai mươi, coi như cũng là người trưởng thành rồi còn gì.

“Cái kia.... đầu tiên không phải là cậu nhóc,” Đứng thẳng một chút, Cơ Huyền Xa thật sự thấy nam nhân kia còn thấp hơn mình nửa cái đầu, “Ta đã hai mươi tuổi rồi!” Trịnh trọng nói xong, hắn lại nhanh chóng cầm lấy tay nam nhân trước mắt.

“Nga, là như vậy....”, người nọ cười cười, “Tôi đã biết rồi, cậu có thể thả tay tôi ra được không?”, giật giật cổ tay đang bị nắm, ánh mắt nhìn xuống ý bảo buông ra.

“Không được!” Lớn tiếng mà trả lời làm cho nam nhân bên người sửng sốt một chút, nhưng Cơ Huyền Xa ngay sau đó cũng tự mình cảm thấy bị chính mình làm cảm thấy hoảng sợ. Hắn không phải là một người nam nhân cương nghị, cho tới bây giờ cũng thế, “Không” nhưng tới giờ phút này, hắn lại không chút do dự mà nói toát ra. Hắn lại có cảm giác, nếu trong giờ phút này mà buông tay, hắn nghĩ chính mình sẽ không bao giờ tìm lại được lần thứ hai.

“Nga? Như vậy cậu muốn cái gì ở tôi?” Nam nhân vẫn như trước mà duy trì nụ cười của mình, nhưng tận sâu trong ánh mắt đã muốn lộ ra một chút tức giận.

Cơ Huyền Xa có chút khẩn trương nuốt nước miếng đánh ực một tiếng, hơi hơi tới gần nam nhân, chân thành mà nói, “Tôi thích anh!”

Đúng vậy, thích hắn, chính là người nam nhân này đã luôn xuất hiện trong mộng của hắn, hắn liền chậm rãi cảm thấy rất thích, chính cái cảm giác này lâu dài đã khắc sâu, muốn xóa đi cũng không được nữa, tựa như dùng dao khắc lên đá không bao giờ bị phá hủy vậy. Mà vừa rồi lần đầu tiên nhìn thấy, loại tình cảm này như được châm ngòi mà thêm kịch liệt, trong cơ thể từng tế bào nhảy nhót hưng phấn.

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

“Cái gì?” Nam nhân trừng lớn mắt, cũng có chút buồn cười mà nhìn thiếu niên trẻ tuổi trước mắt chính là Cơ Huyền Xa, chưa nói đến chuyện cả hai người cùng là nam nhân, đã vậy lại chưa có từng gặp qua mặt nhau bao giờ, thiếu niên trẻ tuổi Cơ Huyền Xa kia chắc là do say rượu mà hồ đồ nói bậy thôi. “Hiện thể kỉ này rồi có thể đem mấy loại chuyện này ra đùa giỡn sao?” nam nhân rất nhanh không nể mặt mà lạnh lùng nói, “Tôi không có hứng thú cùng mấy tên tiểu tử chơi loại trò chơi tình cảm này!”, nói xong liền dùng lực vung cổ tay giãy khỏi cái nắm chặt tay kia của Cơ Huyền Xa.

“Không phải, tôi là thật sự....” Cơ Huyền Xa lo lắng tiến đến gần cố gắng giải thích cho rõ.

“Cao Thành!”

“Vâng, lão bản!” Một nam nhân khô ngô liền tuân lệnh đi lên phía trước ngăn cản Cơ Huyền Xa tiếp cận nam nhân. Nam nhân khinh thường hừ một tiếng rồi liền xoay người rời đi khỏi quán bar.

Nhìn nam nhân đi mất trước mắt mình, Cơ Huyền Xa vội vàng xao động muốn đẩy khai cái người nam nhân khô ngô tên Cao Thành kia, lại bị người này lấy thân thể trội hơn mà chặn lại. Hắn nóng nảy túm lấy bả vai nam nhân, chồm lên hướng phía cửa lớn mà cao giọng hô, “Tôi là thật sự! Tôi thật sự thích anh!”

Cao Thành quay đầu lại nhìn nhìn thì biết lão bản đã sớm rời đi, liền dùng sức mà đẩy Cơ Huyền Xa ra. Lôi kéo, dằng co với hắn khi này làm cho bộ tây trang của nam nhân có phần nhăn nhúm, “Cậu trai trẻ, hy vọng cậu tự trọng một chút. Lão bản của chúng tôi chán ghét bị người khác dây dưa!”, nói xong liền xoay người rời đi.

“Chờ một chút!” Cơ Huyền Xa xông lên bắt lấy ống tay áo của Cao Thành mà cầu xin, “Tôi thật sự không phải là nói giỡn! Anh có thể nói cho tôi biết địa chỉ của lão bản anh không?”

Nhìn ánh mắt Cơ Huyền Xa chứa đầy si mê, Cao Thành không thể nào lý giải được, thậm chí lại có chút kinh ngạc, nhưng vì nghiệp vụ của chính mình mà lập tức từ chối hắn, “Tôi có nghĩa vụ bảo vệ riêng tư của lão bản. Cho nên, thật có lỗi quá!”, đẩy Cơ Huyền Xa ra, Cao Thành rất nhanh chóng rời đi.

“Cầu xin anh!” Cơ Huyền Xa cố gắng tiếp tục đuổi theo.

Lúc này, Cơ Huyền Chiêu ôm đứa nhỏ thanh tú từ nhà vệ sinh nam đi ra với vẻ mặt đầy thỏa mãn, nhìn thấy Cơ Huyền Xa một trận buồn bực chạy thật nhanh ra cửa lớn, y liền vội vàng ngăn lại, “Tiểu Xa, em sao vậy? Về sao?”

“Không phải!” cố gắng thoát khỏi sự chặn lại của Cơ Huyền Chiêu, Cơ Huyền Xa tức giận mà hét lên, “Em muốn tìm người, anh đừng có chặn đường em!”

Cơ Huyền Chiêu cùng nam hài kia buồn bực nhìn nhau một cái, quay đầu lại thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng hắn nữa, “Người nào mà làm cho nó kích động đến như thế a?” Cơ Huyền Chiêu thì thào tự hỏi.

“Làm sao vậy?” Cơ Tuyền Dĩnh một bên đi tới hỏi, “Em đi đến chỗ ngồi khi này không có thấy Huyền Xa đâu cả.”

Cơ Huyền Chiêu đưa tay chỉ chỉ ra hướng cửa, “Nó đi tìm người rồi.”

“Tìm người?” Cơ Tuyền Dĩnh nhìn ra cửa, “Tìm ai?”

“Ai mà biết?” Cơ Huyền Chiêu nhún nhún vai, “Tiểu tử kia càng lớn càng trở nên thần bí, không biết trong đầu nó suy nghĩ cái gì. Kệ nó, chúng ta vào tiếp tục uống rượu đi!”

Sáng sớm, Cơ Huyền Xa với vẻ mặt mệt mỏi trở lại phòng ngủ, chán nản nằm ngả mình lên giường của. Cuối cùng, hắn vẫn là không đuổi kịp người kia...

“Vì cái gì mà lại ghét mình như thế?” Cơ Huyền Xa lấy tay che mặt, khó chịu mà tự hỏi. Chẳng lẽ chỉ có một mình hắn nằm mơ thấy y, chỉ có mình hắn cảm thấy có cảm tình như thế? Vẫn là nói, có phải là chỉ có một mình hắn đơn phương tình nguyện? Có lẽ, người này chỉ là đơn thuần giống người trong mộng kia mà thôi, căn bản là không có thích hắn!

Càng nghĩ lại càng thấy bi thương, càng nghĩ hắn lại càng muốn khóc....Nhiều năm như vậy, chính bản thân hắn không ngừng khổ sở mà tìm kiếm trong những đám đông, khó khăn lắm mới gặp phải thì lại bị đối phương như vậy coi thường.

Sương trắng phủ mờ không nhìn thấy rõ cảnh vật bốn phía, Cơ Huyền Xa cảm thấy xung quanh mình vừa xa lạ mà lại vừa có chút quen thuộc lắm.

Nơi này chính thực là chỗ nào?

Đột nhiên chỉ thấy sương mù chậm rãi tan ra, cách đó không xa lại hồ ảo ảo xuất hiện một thân ảnh trong tầm mắt hắn. Tuy rằng không thấy rõ, nhưng hắn cũng rất nhanh đối với người đó mỉm cười, người này đã rất muốn quen thuộc với hắn lắm rồi. Sương khói tan đi, hết thấy mọi chi tiết đều trở nên thật rõ ràng—một mái tóc thật dài theo gió mà tung bay, người nọ xoay người liền lộ ra một vẻ mỉm cười mang theo một đôi má đỏ hồng, sinh động quyến rũ, giống như có thể câu mất tâm hồn người đối diện. Đó là thiên sứ...

Không tự giác, Cơ Huyền Xa có chút ngượng ngùng cũng cười lên, chậm rãi tiến đến, vươn tay muốn chạm lấy hai bờ má trắng nõn kia, lại không nghĩ rằng phải giữ khoảng cách với đối phương. Một trận bão cát quỷ dị cuốn qua, hết thảy tất cả đều trở nên xa lạ, rốt cuộc những gì quen thuộc trong mắt vẫn chỉ là thân ảnh đã ngàn lần gặp qua mà thôi. Trước kia là gương mặt xinh đẹp khuynh thành hấp dẫn người khác, nay lại là một gương mặt cam lòng cùng phẫn nộ, trong cặp mắt trong suốt kia toát ra một tình cảm mệnh mệnh quay cuồng; há miệng thở dốc, tựa hồ muốn nói gì đó. Cơ Huyền Xa cũng không có nghe thấy, nhưng trực giác cho hắn biết, câu nói kia hàm nghĩa là — “Ta hận ngươi!”

Hận tôi? Vì cái gì mà hận tôi? Tôi có làm sai cái gì sao?

Không nghĩ được nhiều lắm, Cơ Huyền Xa vươn tay liền muốn giữ đối phương để hỏi rõ ràng, “Chờ một chút!”

“Muốn tôi chờ cái gì? Tiểu Xa Xa

” một âm thanh nhẹ nhẹ truyền vào lỗ tai Cơ Huyền Xa làm cho hắn cảm thấy phong cảnh như tối đen đi mà nhũn mảy, vốn có chút tâm tình lo lắng cũng đã như nước đổ tràn ly.

Mở mắt ra quay đầu, liền thấy Cơ Huyền Chiêu cười đến hả hê trên mặt.

“Anh ở trong này làm cái gì?”

“Gì chứ! Tiểu tử em thực sự là không có lương tâm a! Ngày hôm qua bỏ lại chúng ta chạy đi chơi hưởng lạc ở chỗ khác. Nhưng hiện tại lại trưng ra cái mặt sầu thảm trước mặt anh thế này sao?”

Ngồi dậy, Cơ Huyền Xa vươn tay làm rối tóc của chính mình, “Không phải là chính mấy người bỏ em trước sao?”

“Hắc hắc, đừng có nói như vậy chứ!” Cơ Huyền Chiêu muốn lấy lòng mà vươn tay xoa xoa bả vai của Cơ Huyền Xa, “ Dù có thế nào chúng ta vẫn mãi là hảo huynh đệ của nhau có phải không?”

“Ừm! Anh là muốn em giúp anh, rồi anh sau đó hảo đi tìm suất nam mỹ nữ chứ gì!” Đẩy tay của Cơ Huyền Chiêu ra, Cơ Huyền Xa ngáp một cái rồi bước xuống giường, đưa tay vói vào trong áo lót vuốt vuốt ngực của mình, tay kia nhu dụi mắt mà nói, “Em chính là hảo huynh đệ sẽ không mở miệng nói gì trước mặt ông nội đâu!”

“Hắc hắc, cũng không có cách nào khác a, ai kêu ông nội yêu thương em như thế làm chi!”

“Hừ!” đưa mắt liếc đối phương một cái, Cơ Huyền Xa lại nhớ đến người hôm qua mình đã gặp được.

Người kia tên gọi là gì nhỉ? Nhớ là người nam nhân anh tuần kia hình như gọi hắn là “Ngụy lão bản” gì đó hay sao ý? Ai ai ai

thật sự là thất bại! Đuổi theo cả đêm, đừng nói đến chỗ hay những thứ khác, ngay cả tên hắn còn chưa có biết đến. Bất quá nhìn cách y ăn mặc hắn là một nhân vật cao cấp có uy tín, có quyền có thế.

“Tiểu Chiêu, anh có từng nghe qua trong thành phố có công ty nào có lão bản mang họ Ngụy không?” Một tay cầm khăn lau mặt, Cơ Huyền Xa dùng chân đá đá Cơ Huyền Chiêu đang nằm trên giường ngủ gật.

“Hả? Họ Ngụy? Không có nghe nói qua bao giờ!” không chút nghĩ ngợi, Cơ huyền Chiêu không hề để ý mà đáp lại.

“Anh mỗi ngày đều đi theo ông nội tham gia thương trường, không phải là phải giao tiếp nhiều lắm sao?” khó chịu mà lấy khăn lau mặt ném vào mặt Cơ Huyền Chiêu, Cơ Huyền Xa thực sự ngày càng không rõ cái người nam nhân trước mặt này cả ngày chỉ biết nghĩ đến cái gì.

“Gì chứ! Anh cũng đâu phải nhân viên điều tra hộ khẩu, anh làm sao nhớ rõ vị lão bản nào có họ như em nói chứ?” Lấy cái khăn còn ướt bị ném vào mặt mình, Cơ Huyền Chiêu ngồi phắt dậy, “Hơn nữa, anh cùng lão yêu quái đi, không phải em cũng có đi cùng sao. Anh phải đi để chống đỡ, chứ lão yêu quái có nào đem anh giới thiệu cho cái lão bản nào mà em nói đâu.”

Không biết có phải là nhất thời hoa mắt hay đó là ảo giác, Cơ Huyền Xa một khắc đột nhiên cảm thấy được Cơ Huyền Chiêu ngày thường vẫn luôn vui cười nay trong mắt lại để lộ ra bất bình cùng không cam lòng

rất mãnh liệt làm cho người ta nhìn vào phải cảm thấy khiếp đảm. Nhưng ngay sau đó, cặp mắt kia lại trở về như ngày thường vui tươi, hào hứng.

“....” Trầm mặc mà nhìn Cơ Huyền Chiêu, Cơ Huyền Xa hiểu được tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt nhưng đó mới là một Cơ Huyền Chiêu chính thực, một nam nhân có ánh mắt bén nhọn làm cho người ta không thể dời đi sự chú ý; y không cố ý dấu đi chính mình mà chính là tự mang cho chính mình một cái mặt nạ hoa hoa công tử mà thôi.

Muốn nói Cơ Huyền Xa hẳn có cái gì tinh thông thì trước hết phải nói câu hỏi trước! Hẳn nếu đã muốn nhận định một cái đồ vật này nọ liền sẽ không dễ dàng buông tha cho, nói hẳn quá thông minh cũng đúng mà nói hẳn chấp nhất cũng đúng. Tóm lại, hẳn là một “ngốc tử” chưa đạt được mục đích thì chưa chịu từ bỏ! Đang quyết đem một ngày của mình khóa lại, sau ba tiếng đồng hồ ngồi trước màn hình máy tính, Cơ Huyền Xa cuối cùng cũng nhìn ra gương mặt vừa xa lạ mà vừa quen thuộc trên màn hình vi tính kia, rốt cuộc cũng lộ ra được nụ cười đầu tiên trong ngày của hắn, nội tâm hết sức kích động đương nhiên không cần nói ra ai cũng biết—tìm được rồi! Rốt cuộc là hắn cũng đã tìm được rồi!

Không thể không công nhận internet có công dụng thực là tốt! Cơ Huyền Xa trong lòng hết sức bộ phục mà khen tặng vài câu cho nhà khoa học đã phát minh ra internet a.

Rất nhanh nhìn lướt qua một số thông tin nhận được. Ân? Nguyên lai y gọi là Ngụy Thành Huy, cùng với hắn giống nhau, sáng ngời, có vùng thái dương bàn cực nóng! Cơ Huyền Xa trong lòng âm thầm mà đánh giá. Tùy tay cầm lấy cây viết chì viết xuống vài thông tin gì đó, cuối cùng cũng rất là đắc ý mà tự mình thưởng thức một phen. Lần này, nhất quyết dù có thế nào cũng sẽ không cho người chạy thoát!

Ngụy Thành Huy ở công ty nhìn ra cửa sổ thấy Cơ Huyền Xa một khắc cũng không có để ý, bởi vì y đã muốn quên mất nhân vật tồn tại số một kia. Y vẫn giống như thường ngày mà lui tới, đang cầm văn kiện đi vào thang máy thì bị Cơ Huyền Xa đã đứng đợi sẵn từ khi nào một phen kéo đến một góc bí mật sáng sủa.

“Người nào?” Nhìn Cơ Huyền Xa cao ráo mà mặt vẫn còn non nớt hơn chính mình mười phần, Ngụy Thành Huy vẫn là nghĩ nên tránh xa người này ra, đồng thời rất nhanh ở trong đầu tìm kiếm tin tức. Chính là càng nghĩ, y càng không nhớ rõ ra người thanh niên này, lại càng không nhớ ra mình có phải đã đắc tội với ai mà lại phải người đến bắt y để “giáo huấn”.

Nhìn thấy trong mắt đối phương không hề giận cùng dè phòng, Cơ Huyền Xa cũng không thèm để ý, hiện tại hắn chỉ nhìn người đó, nhìn càng gần càng gần, gần đến mức thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương phả vào mặt mình. Gần gũi như vậy làm cho Cơ Huyền Xa lần đầu tiên thấy rõ y hơn.

So với người trong mộng còn kiều diễm hơn, Cơ Huyền Xa càng thấy được chính bản thân mình càng thích bộ dáng hiện tại của y: Tuy là có khuôn mặt trái xoan hé ra vài điểm tức giận của nữ nhân, nhưng góc cạnh rõ ràng lại làm cho y cả người có vẻ dương mới vừa suất khí; dưới đôi chân mày đen là đôi mắt thâm thúy tối tăm, sâu thẳm làm hút lòng người; chiếc mũi cao thẳng có điểm phương tây hóa làm cho gương mặt càng thêm nét mặt lập thể; đôi môi kia có độ dày vừa phải, có một màu phấn hồng tự nhiên, nhìn vào không khác gì những mẫu quảng cáo son môi, như vậy càng làm cho tâm người nhìn vào càng dễ dàng rung động.

Lặng lặng mà nhìn, lại tìm lòng không đậu, Cơ Huyền Xa cúi đầu hôn lên đôi môi đang hé mở kia.

Cảm giác thật tốt, mềm, có chút lạnh, liếm vào thì thấy quả nhiên thật ngọt ngào...

Đắm chìm trong những cảm giác tốt đẹp của bản thân, Cơ Huyền Xa có chút không thể kiềm được mình, vươn đầu lưỡi mạnh mẽ mà mở ra khớp hàm đối phương, lỗ mũi mà xâm nhập vào khoang miệng ấm áp.

Ngụy Thành Huy trừng lớn mắt, chẳng thể nghĩ đến người thiếu niên nhìn như súc vật vô hại đối với nhân thể niên kỷ nhưng đột nhiên lại cùng chính mình hôn môi thật sâu, bá đạo nhưng lại ẩn ẩn ôn nhu làm cho Ngụy Thành Huy trong lúc nhất thời quên đi phản kháng lại. Mãi đến khi trong đầu lại hiện lên những cảnh tượng đã được phủ bụi nhiều năm kia, Ngụy Thành Huy lập tức cảm thấy chán ghét mà nắm chặt quyền, đối với Cơ Huyền Xa đang chìm đắm trong nụ hôn sâu kia ra sức đẩy ra.

“Đông” một tiếng, Cơ Huyền Xa trở tay không kịp ngã lộn trên mặt đất, có chút chóng mặt, Cơ Huyền Xa khó hiểu ngẩng đầu nhìn Ngụy Thành Huy đang nhìn từ trên cao xuống mang theo thần tình đầy tức giận.

“Rốt cuộc cậu là ai? Nói mau! Cậu có tin hay không tôi bắt cậu đem đến đồn cảnh sát ngồi chờ hôm vài ngày không hả?”

Kinh ngạc nhìn y, Cơ Huyền Xa một hồi lâu mới đáp, “Hôm trước chúng ta đã gặp nhau ở quán bar. Tôi thích anh!”

Lớn mật mà nói, đặc biệt là ánh mắt đó là cho Ngụy Thành Huy cảm thấy được có loại giống như đã từng gặp qua, nghĩ rồi nghĩ, rốt cuộc nhớ tới thiếu niên niên kỉ khinh nhân ở cái quán bar kia.

Là cậu ta? Ngụy Thành Huy đánh giá người ngồi dưới đất kia một hồi lâu. Khó trách không nghĩ ra, chính là vì cái gì? Thế nhưng sao lại đuổi theo được đến tận đây? Ngụy Thành Huy không khỏi bội phục hành động của thiếu niên.

“Thì sao?” chọn chọn mi, Ngụy Thành Huy mang theo một chút khinh miệt mà nhìn Cơ Huyền Xa. Hừ! Một tên tiểu tử mao còn chưa có dài mà liền miệng nói toàn yêu đương? Buồn cười!

Cơ Huyền xa ngồi xếp bằng trên mặt đất xong, chân thành nhìn chằm chằm Ngụy Thành Huy, thật lòng mà nói, “Tôi gọi là Cơ Huyền Xa! Cơ trong quý phái, huyền trong huyền diệu, xa chính là gánh vác. Tôi thích anh, thật sự! Cho nên tôi nghĩ muốn cùng anh kết giao!”

Nghe đến tên Cơ Huyền Xa một khắc, cả thân thể Ngụy Thành Huy không tự giác mà rung động một chút, kí ức xa xưa ngày đó với cái tên này cùng nhau chen chúc mà ủa tới. Mà câu kia, “kết giao” lại mạnh mẽ mà nói ra, đi vào trong lòng y làm bộ như không nhận ra vết sẹo xưa. Nắm chặt thành quyền, Ngụy Thành Huy không nói gì, trong mắt khó nén phần nộ cùng sát ý sắc bén, nhưng là Cơ Huyền Xa kia ngồi dưới đất bị che bóng mà nhìn xem cũng không thấy rõ ràng.

Cố gắng kiềm lại kích động của bản thân mà có chút dồn dập hô hấp, Ngụy Thành Huy nhấp mím môi, lạnh lùng mà mở miệng nói, “Tôi đối nam nhân không có hứng thú! Ngoài ra, tôi chán ghét dây dưa cùng người không quen biết. Nếu cậu còn xuất hiện trước mặt tôi, đừng trách tôi không chút khách khí mà đem cậu đến đồn cảnh sát ‘nghỉ ngơi’ vài ngày, tôi nói làm là sẽ làm được!”

Nói xong, Ngụy Thành Huy liền xoay người rời đi.

Ngơ ngác nhìn bóng dáng Ngụy Thành Huy ngày càng xa, Cơ Huyền Xa rất là khó hiểu, hắn đến tột cùng làm sai chỗ nào? Vì cái gì người kia lại không có thể nhìn hắn vài lần, không thể cho hắn một cơ hội để thể hiện? Mà cũng không nên từ chối một cách tàn khốc đến như thế, từ chối lời ngỏ đầy chân tình của hắn!? Hắn không tin đối phương nhìn không ra vẻ mê luyến cùng dục vọng trong mắt hắn, chính là... đến tột cùng hắn đã nhầm? Hoặc là đối phương chỉ theo bản năng mà từ chối cảm tình?

Cơ Huyền Xa lập tức không có khí lực, hư thoát mà nằm trên mặt đất, mê man nhìn bụi hắc thép cement lương đỉnh phía trên, đến tột cùng phải làm như thế nào đây?

Không khác gì Cơ Huyền Xa, Ngụy Thành Huy cố trấn định lãnh khốc mà bước vào thang máy một khắc, liền rốt cuộc không chế không được mà toàn thân run rẩy, gắt gao mà ôm lấy thân thể của chính mình. Ngụy Thành Huy một tay che lấy miệng.

Đúng là vẫn còn gặp! Đã trốn thoát nhiều năm như vậy, mặc dù khi trở lại thành phố này một lần nữa đã có chuẩn bị trước hết mọi mặt, nhưng chân chính đối mặt khi này thì những kí ức thống khổ đó lại trở dậy, ăn mòn hết thấy những tự tin cùng tự tôn mà y đã cố tạo ra cho chính mình, phá vỡ bức tường mà y đã cố gắng xây dựng để bảo trì lý trí! Nhưng tựa hồ y đã có chút đánh giá cao bản thân, vừa mới nghe tên người nọ trong nháy mắt, thật sự muốn vươn tay, dùng sức mà cắt đứt cái cổ mảnh khảnh năm xưa!

Chẳng lẽ không còn cách nào né ra sao?

Như vậy tự hỏi, Ngụy Thành Huy vô lực ngồi trong một góc nhỏ của thang máy, trong mắt đã không còn ngày xưa tàn khốc, đôi đồng tử trống rỗng vô thần làm cho người ta đau lòng bất lực.

Nhưng thực hiển nhiên, những lời đe dọa của Ngụy Thành Huy không hề có được một chút hiệu quả; Cơ Huyền Xa cũng thực quá mặt dày mày dạn—

Ở ngày đầu tiên khi Ngụy Thành Huy bước đến văn phòng của mình thì đã muốn bị hoa mắt, còn tưởng chính mình đi nhầm đường mà chạy đến một cửa hàng bán hoa cỏ nữa chứ, nhưng là nhìn lại địa chỉ thì xác

nhận là mình không có nhầm, Ngụy Thành Huy lại có chút buồn bực đi vào phòng.

“Đồng Tả, tôi đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, công ty là nơi đàm công sự, những vật mang tình cảm cá nhân thì đừng có cho mang vào!” rất là hờn giận, Ngụy Thành Huy đối với thư kí mà quát lớn.

“Này....” được xưng là Đồng Tả, cô gái có chút khó xử mà nhìn mấy bó hoa ở trong phòng, “Lão bản, này đó đều là cho anh....” đang nói, nữ nhân thanh âm càng ngày càng nhỏ, đều bị ánh mắt lãnh liệt của Ngụy Thành Huy trừng làm cho phải nuốt tất cả vào bụng.

Cau mày, Ngụy Thành Huy liền đem mấy bó hoa hướng đến sọt rác, “Khác, toàn bộ đem ném hết!”

“Nga...” quyet miệng, Đồng Tả hảo đau lòng mà nhìn mấy bó hoa tươi sắp bị tàn phá kia, trong lòng thầm nghĩ, anh không cần thì cho tôi cũng tốt hơn a. Bỗng nhiên Đồng Tả cầm lấy tấm thiệp được làm tinh xảo đưa cho Ngụy Thành Huy, “lão bản, đây là của người tặng hoa.”

Ngụy Thành Huy vốn là đang mang một bụng hỏa, rất nhanh cầm lấy tấm thiệp kia không kiên nhẫn nhìn lướt qua, mặt đã nhăn nay còn nhăn hơn, tức giận lập tức đem tấm thiệp kia xé nát, theo đó là bước nhanh vào phòng làm việc, đến cửa sổ nhìn qua lớp kính trong suốt nhẹ nhàng, dưới lầu kia chính là một gương mặt đang tràn ngập chờ đợi cùng lo lắng, yên lặng mà nhìn lên.

Mở cửa sổ ra, Ngụy Thành Huy cầm lấy đồng hồ hoa hồng, đối với cái người phía dưới kia vừa nhìn thấy mình liền lập tức cười đến rạng rỡ mà ném xuống, hét lớn một tiếng, “Biến đi!”

Vốn là không thích, mà đối phương nay lại là hắn, điều này làm cho cơn giận dữ trong bụng Ngụy Thành Huy kia càng đốt càng vượng, thực tự nhiên đối hắn cũng không chút khách khí. Huống chi, Ngụy Thành Huy căn bản không nghĩ cùng hắn có gì cùng xuất hiện. Đúng vậy, ở hết thấy mục đích là không thể cùng hắn xuất hiện!

Cơ Huyền Xa mất mắc mà nhìn trên mặt đất một đồng hồ tàn héo úa, lòng tràn đầy hi vọng đã bị câu “biến đi” dập tắt. Cơ Huyền Xa cảm thấy ủy khuất, thực ủy khuất, ủy khuất đến nỗi hắn không thềm để ý đến người đi đường qua lại mà khóc lớn một hồi.

—Ngày đầu tiên tác chiến, đã thất bại!

Vừa đi đến đại sảnh, Ngụy Thành Huy liền nhìn thấy Cơ Huyền Xa đang “ngồi xuống” bên trong, bên cạnh còn có vài cảnh vệ đang khuyên bảo cái gì, nhưng Cơ Huyền Xa lại như là mất điếc tai ngơ. Gặp Ngụy Thành Huy đến, Cơ Huyền Xa liền sáng lạn nhếch miệng cười, vui mừng mà nhảy cẫng lên, chạy đến bên cạnh Ngụy Thành Huy, mặc kệ mặt y đang chuyển màu đen rất khó coi, lôi kéo y mà nói, “Huy! Mau đến xem! Tôi viết cho anh cái này nè!” hai mắt vụt sáng, bộ dáng kia cứ giống như con chó nhỏ đang cầu xin chủ nhân cho phần thưởng vậy.

Huy? Ngụy Thành Huy nghe tiếng xưng hô như thế liền cảm thấy buồn nôn, muốn đem một quyền đánh cái tên tiểu vô lại trước mắt, nhưng mà ngại hai cảnh vệ kia nên đành nhìn xuống, nhưng cũng không phải là bình tĩnh bỏ qua. “Viết gì đó?”

“Ân Ân!” mạnh mẽ mà gạt đầu, Cơ Huyền Xa hai mắt hữu thần mà nhìn Ngụy Thành Huy.

Lúc này, một cảnh vệ khó xử mà đi tới, “Lão bản, vị tiên sinh này là bằng hữu của ngài?”

“Không phải!” quả quyết mà phủ định làm cho cảnh vệ sững sốt một phen, cũng làm cho Cơ Huyền Xa đang cười nhất thời cứng lại.

“Nga...” cảnh vệ nhìn qua nhìn lại hai người, “mặc kệ như thế nào, lão bản, vị tiểu huynh đệ này dùng sơn viết tự trên mặt đất làm cho chúng tôi thật khó xử!”, cho dù là không xem mặt mũi lão bản, ngấm lại gia thế bối cảnh của tên tiểu tử này cũng khiến cho bọn họ cũng không biết làm sao bây giờ.

“Viết tự?” chọn mi liếc mắt trên mặt đất, trên sàn nhà vốn là lát bằng đá cẩm thạch tinh xảo đột nhiên bị che kín hoàn toàn bằng sơn đỏ tươi, không cần nghĩ muốn, tự nhiên là kiệt tác của vị thiếu gia này! “Lau! Sau đó—” Ngụy Thành Huy nhìn mặt Cơ Huyền Xa, “hôm nay tất cả phí vệ sinh đều tính trên vị Cơ tiên sinh này! Còn có, về sau, những người không liên quan thì tuyệt đối không cho tiến vào đại sảnh!”

Cơ Huyền Xa bị một trận ngây người, hẳn chỉ vì một đêm lớn mật mà thổ lộ tình cảm liền làm cho y như vậy khinh thường hẳn?! Lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện Ngụy Thành Huy đã muốn đi vào trong thang máy. Không chút nghĩ ngợi, Cơ Huyền Xa liền muốn đuổi kịp đi, hẳn muốn hỏi cho rõ ràng, là vì cái gì phải như vậy bài xích hẳn?

Có mệnh lệnh của lão bản như thế, nhóm cảnh vệ cũng không tái lại chuyện khi nãy, giữ chặt lấy Cơ Huyền Xa mang ra ngoài đại sảnh.

—ngày hôm sau yêu cầu tác chiến lại lấy thất bại để kết thúc!

Bởi vì Ngụy Thành Huy chỉ lệnh, Cơ Huyền Xa đương nhiên bị nhóm cảnh vệ xếp vào “sổ đen”, nhất quyết không cho Cơ Huyền Xa một bước tới gần đại lâu, nhưng mà, việc này cũng không thể làm ảnh hưởng quyết tâm của Cơ Huyền Xa!

Nhưng rất nhanh, Ngụy Thành Huy đã bắt đầu hoài nghi, này tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia có phải hay không cài trên người mình thiết bị theo dõi? Bất luận y đi nơi nào, ở khách sạn đàm sinh ý hay là giả như vô cùng đơn giản mà tìm một quán cà phê mà ghé vào đều có thể nhìn đến thân ảnh hẳn như âm hồn không thể đầu thai.

Không thể nhịn được nữa, một tháng sau, mọi kiên nhẫn bấy lâu đều bị tiêu tan không còn một chút mà đi đến trước mặt Cơ Huyền Xa, “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Vốn đang giả vờ cảm tấm thực đơn làm bộ như đang gọi thức ăn, Cơ Huyền Xa chợt dạ mà run lên một chút, sợ hãi ngẩng đầu, chống lại Ngụy Thành Huy như đang bốc lửa ở trong mắt, “Tôi... Tôi chỉ muốn nhìn anh...”

Đối, cho dù cứ như vậy không nói lời nào, mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy y đều làm cho Cơ Huyền Xa ở trong lòng có biết bao thỏa mãn. Bởi vì như vậy hẳn có thể biết được thật nhiều thói quen nhỏ của Ngụy Thành Huy, ví dụ như Ngụy Thành Huy không thích uống rượu, trên bàn cơm bất luận là đồ ăn Trung Quốc hay là cơm Tây đều chỉ cần có một ly nước trắng; lại ví dụ như Ngụy Thành Huy bất kể đi vào tiệm cà phê nào cũng là ngồi gần cửa sổ nhưng lại ngồi khuất vào một góc, gọi cũng vĩnh viễn là cà phê đen, còn có thể yêu cầu cho thêm một khối cà phê hàm lượng 90% chocolate đắng, như thế vân vân....

Này đó có khi nào y cũng không phát hiện ra thói quen của chính mình đi, nghĩ như vậy, Cơ Huyền Xa rất là cao hứng mà giờ lên khoe miệng cười.

Ngụy Thành Huy nhìn Cơ Huyền Xa bộ dạng say mê một mình, quả muốn xé nát khuôn mặt kia ra. Kể từ thời khắc thấy Cơ Huyền Xa xuất hiện trong tầm nhìn mình, Ngụy Thành Huy phát hiện nội tâm kia không phải là cố ý vùi lấp chứ thị cũng phần nộ rực rạch, giống như là phải xâm chiếm lý trí của y vậy.

Cơ Huyền Xa buông thực đơn, đứng lên, kéo Ngụy Thành Huy, nhẹ nhàng nói bên tai y, “chúng ta tìm một chỗ hảo nói chuyện đi!” Không đợi y phản ứng, Cơ Huyền Xa liền lôi kéo Ngụy Thành Huy đi vào một cái ngõ tắt nhỏ.

“Nói chuyện gì?”

Dùng ưu thế của thân thể mình hơn hẳn đối phương, Cơ Huyền Xa đem vây Ngụy Thành Huy vào vách tường, “Nói chuyện gì? Anh hẳn phải biết chứ!” híp mắt, Cơ Huyền Xa tinh tế quan sát biểu tình của Ngụy Thành Huy.

Hành động vô ý thức này làm cho Ngụy Thành Huy cảm thấy chính mình đang thấy được “hắn”, theo bản năng, Ngụy Thành Huy trừng lớn ánh mắt, tay cũng gắt gao nắm lại thành quyền đến run rẩy.

Đem mặt mình tiến lại gần sát Ngụy Thành Huy, Cơ Huyền Xa có chút ai oán, “Vì cái gì phải chán ghét tôi? Biết không? Tôi tìm anh thật nhiều năm, từ khi anh theo xuất hiện trong mộng của tôi, tôi liền muốn tìm anh! Tìm mãi! Tìm mãi! Tôi mỗi ngày đều trông ngóng có thể gặp được anh, sau đó có thể nói với anh, tôi là như vậy thích anh! Tôi thật sự rất thích anh! Thật sự.....Tin tưởng tôi.....Van cầu anh.....”

Nói xong, Cơ Huyền Xa vùi đầu vào bờ vai Ngụy Thành Huy, run rẩy thân thể, thanh âm cũng đã dần dần trở nên nức nở giống như những lạnh lùng cùng ủy khuất nhận được trong hơn một tháng nay tất thấy đều phát tiết đi ra.

Thiếu niên nói hết làm cho Ngụy Thành Huy trong nháy mắt đã mềm lòng, nói trong lòng kia đã xây một bức tường lớn, nhưng nay đã muốn sụp đổ. Tuy rằng lý trí không ngừng nhắc nhở chính mình— không cần tới gần hắn! Không cần bị che mắt! Nhưng nay hai tay lại không thể khống chế mà vươn ra ôm lấy thân hình của thiếu niên trẻ tuổi.

Hành động của Ngụy Thành Huy làm cho Cơ Huyền Xa đang vốn uể oải đến cực điểm liền thay bằng kinh hãi quá đỗi, bất khả tư nghị mà ngẩng đầu nhìn Ngụy Thành Huy. Bốn mắt chạm nhau một khắc, Cơ Huyền Xa rốt cuộc không thể khống chế nội tâm vui sướng cùng kích động, nắm trụ Ngụy Thành Huy tinh xảo, mang theo chút thành thực nam nhân, đặc biệt có cảm xúc nội tâm bên trong, chính là đầy thâm tình mà hôn.

Hảo ngọt, cùng lần trước giống nhau, ngọt lịm là cho người ta khó có thể cầm giữ, muốn ngừng mà không được. So với tưởng tượng trong mộng, này càng chân thật, càng hôn càng thấy thực ngọt. Cố không cho đối phương có khả năng chống cự, Cơ Huyền Xa một tay vòng qua thắt lưng Ngụy Thành Huy, vươn đầu lưỡi làm cho hôn càng thêm sâu, càng thêm day dưa không rõ.

Ngụy Thành Huy chỉ cảm thấy đầu óc ngày càng mê mị, một chút khí lực cũng không có, theo nụ hôn đó từng chút bị hút ra.

—Cuối cùng, vẫn không thể tránh ra sao?

4. Chương 4

CHƯƠNG 3 – THỨC TỈNH

Bốn phía chỉ có thể nhìn thấy năm ngón tay của hắc ám đưa ra, Cơ Huyền Xa có chút vô thố chạy trốn, cứ như vậy bị hắc ám làm cho hắn sợ hãi, làm cho hắn hoảng hốt, còn làm cho hắn bị sợ hãi cắn nuốt vào trong.

“Tí tách.... tí tách....” âm thanh tinh tế của những giọt nước mưa càng ngày càng nghe thấy rõ ràng hơn, càng ngày càng gần. Dừng lại cước bộ, Cơ Huyền Xa cẩn thận lắng nghe, lơ đãng cúi đầu mới phát hiện dưới chân mình chính là một dòng huyết chói lên một màu đỏ tươi, uốn lượn chạy xuôi làm hắn cả kinh vội quay đầu muốn tìm hiểu ngọn nguồn thì lại lọt vào trong tầm mắt mình chính là một thân ảnh người phủ đầy vết máu.

“A—!Ai?!” theo bản năng, Cơ Huyền Xa kinh hách quát to lên một tiếng.

Chỉ thấy người nọ có mái tóc thật dài hỗn độn rũ xuống ở trước ngực, thân thể gầy gò bị bao phủ bởi một màu đỏ làm nổi bật lên một vẻ đơn bạc u ám. Ánh mắt nhìn từ trên cao đi xuống, Cơ Huyền Xa lại phát hiện phần bụng rắn chắc kinh người kia lại cao ngất, nặng nề, làm cho người ta nhìn thấy trong lòng liền không tự giác mà run rẩy đôi chân.

Kéo đôi chân đang run rẩy của chính mình cố gắng bước đi, Cơ Huyền Xa chậm rãi từng bước từng bước một tiến đến ngày càng gần. Người nọ chậm rãi ngẩng đầu làm lộ ra gương mặt Cơ Huyền Xa đã gặp qua đến trăm ngàn lần.

“Người....?!” Cơ Huyền Xa không thể tin được mà đánh giá một phen người nằm trên mặt đất kia. Một trận đau lòng không hiểu rõ cùng ấy nẩy tràn ngập tứ chi, mỗi bất chợt rung động thật lâu mới mang theo vài phần không xác định rõ, nhẹ nhàng gọi ra cái tên đã nằm trong trí nhớ bấy lâu nay nhưng cũng rất đỗi quen thuộc lắm, “Hỏa Mô....?”

Người nọ nhìn hắn, thấp giọng mở miệng nói, “ Không nhớ rõ sao? Rõ ràng đây chính là cái tên người đã cho ta.”

“Không! Không phải!” Vội vàng phủ nhận, Cơ Huyền Xa cũng không biết vì cái gì mà lại phát ra một loại sợ hãi với đối phương, sợ đối phương biết hắn đã quên mất. Hắn ần ần cảm thấy nếu chính hắn nói ra là hắn đã quên, trong đôi mắt kia hắn sẽ chảy ra nước mắt.

Đột nhiên Hỏa Mô gắt gao nhéo lấy cánh tay Cơ Huyền Xa, lực đạo quá lớn làm cho hắn không tự giác mà nhả nhanh mặt lại. Thân thể gần sát làm cho Cơ Huyền Xa kinh ngạc cảm nhận được từ trong bụng người kia truyền đến từng đợt từng đợt nhịp đập nhẹ nhẹ.

“Hỏa Mô?” Khó hiểu cúi đầu xuống, Cơ Huyền Xa thân thiết hỏi han, “Bụng người bị làm sao vậy?”

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Hỏa Mô bỗng chốc trở nên sắc bén hung ác, màu đỏ lè theo từ trong đôi mắt xinh đẹp kia ồ ồ thẳng ra, lửa gắt, tuyết vọng, phần nộ, mệt mỏi cùng rắc rối day dưa, phức tạp cùng bồi hồi trong đôi con ngươi chứa đầy sắc bén đã không muốn giải thích. “Vì cái gì? Vì cái gì phải như vậy đối đãi ta? Vì cái gì không thể để cho ta có được tự do? Ta chỉ là muốn trở về nhà mà thôi!”

Bị ánh mắt ai oán chói hồng kia làm sợ tới mức không tự giác mà lắc đầu, Cơ Huyền Xa trốn tránh mà thoái lui, lại như thế nào cũng không thể thoát khỏi nắm tay của đối phương, “Không phải! Không phải ta! Không phải ta—!”

“Không phải ta!” hô to một tiếng, hắn mạnh mẽ mở mắt ra. Trước mặt hắn chính là một mảnh trần nhà màu trắng gần trong gang tấc, từ trong kí ức xá nhỏ hẹp mà nghe được chính mình từng hơi từng hơi thở dốc, trái tim bang bang từng hồi mà dồn dập nhảy lên cũng có vẻ càng thêm rõ ràng trầm trọng.

Hắn ngồi dậy, giữ lấy đầu mình, hai tay lau đi tầng mồ hôi ướt đầm. Hắn ngồi yên lặng, chỉ cảm thấy trong đầu âm ỉ nhức. Hắn gục đầu xuống nhìn đầu gối mình không ngừng run rẩy.

Là mơ? Hay là thật? Cơ Huyền Xa chỉ cảm thấy ngực bé tắc mà hoảng loạn, minh minh trung, tựa hồ chỉ có âm thanh run rẩy của đôi chân kia cho hắn biết, tất thấy đều là chân thật, đều là chân thật đã phát sinh.

Cầm lấy di động ở phía đầu giường, đã bốn giờ chiều rồi. Thời gian Ngụy Thành Huy tan tầm còn một vài giờ nữa là đến. Nhìn khuôn mặt trầm tư trong màn hình kia, tâm Cơ Huyền Xa dần dần trở về bình tĩnh, khóe miệng không tự giác mà nở ra một nụ cười thật ôn nhu.

Đây chính là ảnh chụp của bọn hắn trong một quán cà phê ở lần hẹn hò đầu tiên. Hắn nhớ rõ lúc đó Ngụy Thành Huy rất hờn giận mà trừng mắt nhìn hắn đòi phải xóa đi. Bất quá hắn da mặt dày, quyết sống quyết chết mà giữ lại, rốt cuộc đem “trần phẩm” giữ được bên mình. Lấy tay chạm nhẹ qua màn hình có gương mặt người nũng nịu đỏ đáng yêu, Cơ Huyền Xa thầm hạ quyết tâm, bất luận đến tốt cùng có xảy ra chuyện gì đi nữa, lúc này đây tôi cũng sẽ không làm tổn thương anh, cô phụ anh! Tôi sẽ yêu anh suốt cả đời này!

—oo—

Ngụy Thành Huy chớp chớp đôi mắt có chút đau nhức, chậm rãi bước ra khỏi văn phòng.

“Lão bản!” một âm thanh hùng hậu từ bên cạnh truyền đến.

Vừa xoay đầu lại, Ngụy Thành Huy liền nhìn thấy thân hình uy vũ của Cao Thành, “Chuyện gì?”

“Này....” cung kính đưa qua một túi văn kiện, Cao Thành hơi hạ giọng nói, “Ngài phân phó mọi chuyện đều được chuẩn bị tốt, các hạng mục kia cũng cơ bản đều được đàm thỏa, chỉ còn chờ người phụ trách song phương gặp mặt kí hợp đồng nữa là hoàn tất. Chính là....”

Cao Thành có chút do dự đưa mắt nhìn Ngụy Thành Huy, “Này người phụ trách nên là ai đi? Dù sao đối phương cũng là...” câu nói kể tiếp Cao Thành cũng không nói gì ra, nhưng ở trong lòng hai người đều đã biết rõ ràng.

“Anh đi đi!” đại khái trả lại túi văn kiện kia, Ngụy Thành Huy đem đồ vật này nọ thích đáng bỏ lại vào túi công văn, ngẩng đầu nhìn Cao Thành, “Nếu phụ trách sự kiện đều là anh phụ trách bày ra thực thi, anh đi càng làm cho bọn họ dễ dàng tin phục. Huống chi, bây giờ còn không phải là lúc tôi theo chân bọn họ tiếp xúc...” Nói xong, trong mắt Ngụy Thành Huy liền hiện lên một cái chớp mắt đầy vẻ lo lắng.

Nhìn Ngụy Thành Huy lại lâm vào đoạn kí ức không chịu nổi trong trí nhớ kia, Cao Thành vẫn không lên tiếng, chỉ tiếp tục duy trì trầm mặc. Gã hiểu, người nam nhân trước mắt này trong mắt luôn mang theo

một tia đau buồn kịch liệt. Bọn họ một đường đi đến hiện tại, là bằng hữu, nhưng cũng là chiến hữu. Tuy rằng không biết từ lúc nào đã bắt đầu, chính trong lòng mình lại trào ra những cảm xúc xa lạ kia với Ngụy Thành Huy, nhưng tất thấy những điều này chỉ có thể là bí mật vĩnh viễn được chôn vùi dưới tận sâu đáy lòng. Gã biết người nam nhân này hai mươi năm trước trong lòng đã sớm phủ đầy bụi, nay sẽ không đối bất luận kẻ nào mà mở ra một lần nữa, cho dù là làm bạn bên người của chính mình. Cho nên chỉ có thể như vậy đi theo phía sau y, yên lặng mà giúp đỡ y là đã muốn làm cho Cao Thành rất chi là mãn nguyện rồi.

Đi theo Ngụy Thành Huy đi ra khỏi công ty, Cao Thành nhìn thấy một thiếu niên thần tình tươi cười đến rạng rỡ hướng hai người bọn họ mà chạy đến.

“Huy~” vô cùng thân thiết gọi lớn, Cơ Huyền Xa bước thật nhanh, vọt tới trước mặt Ngụy Thành Huy mà không thềm để ý đến ánh mắt mọi người đều đang hướng về mình, Cơ Huyền Xa ôn nhu mà có chút bá đạo vòng tay ôm lấy thắt lưng Ngụy Thành Huy, đem hắn giam trong ***g ngực của chính mình.

“Lão bản, đây là...?” Cao Thành hoang mang nhìn về phía Ngụy Thành Huy, kinh ngạc nhìn y lại chịu để thiếu niên ôm như thế mà không có đẩy hắn ra. Gã nhận thức được trong cái ngày ở quán bar kia, cũng có một thiếu niên trong mắt đã chứa đựng tình yêu, đơn thuần mà xúc động đối với lão bản của gã; mà khi nhìn lại thiếu niên này, Cao Thành chỉ biết hai người đó cùng là hai đứa nhỏ, ánh mắt kia, cái mũi kia, còn có biểu tình kia, đều là hoàn toàn giống nhau. Cho nên gã khó hiểu, khó hiểu vì cái gì Ngụy Thành Huy cho người kia tiếp cận chính mình. Gã không tin Ngụy Thành Huy không có nhìn ra thân phận của vị thanh niên trẻ tuổi này!

“Cao Thành, cậu đi về trước đi, thuận tiện để lại xe của tôi ở đây, buổi tối tôi sẽ tự lái xe về nhà” hoàn toàn xem nhẹ thần tình nghi vấn của Cao Thành, Ngụy Thành Huy chỉ nói như thế liền xoay người li khai, để lại Cao Thành một mặt hoang mang ngơ ngác đứng tại chỗ.

Lão bản, anh đến tốt cùng là suy nghĩ cái gì? Kế hoạch gì? Vì cái gì tôi cảm thấy được ngày càng không thể hiểu anh...

—oo—

Hôn ám trong phòng lộ ra một cảm giác lạnh lẽo, âm trầm là cho người ta không rét mà run.

Ngồi ở trên sofa là một lão nhân có khuôn mặt rất nghiêm túc, trước mắt nhảy lên ánh sáng – rung động một màu phách bạch của nền.

“Gần đây tiểu Xa cùng hôn tiểu tử Huyền Chiêu kia đã làm những gì a?” lão nhân sâu kín kia mở miệng hỏi nói.

Một nam nhân mặc tây trang mang giày da đứng một bên vô cùng cung kính hơi hơi hạ thấp người xuống, “Thưa lão gia, gần đây hai vị tiểu thiếu gia đều thực im lặng, trừ bỏ đi học, cơ bản đều ở trong kí túc xá. Nhiều nhất là thường thường, Huyền Chiêu thiếu gia sẽ đến kí túc xá của Xa thiếu gia ở qua đêm. Còn về phần làm cái gì, thuộc hạ không biết!”

“Thật không?” lão nhân hơi hơi hạ mi, như là tự hỏi cái gì đó, qua một lát nói, “Theo dõi bọn nó cho ta. Tiểu Xa tuy là đứa nhỏ có tâm tư trầm ổn, nhưng nếu Huyền Chiêu đi theo có lẽ cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Vâng, lão gia!”

“Hình như cuối tuần này là sinh nhật thứ hai mươi của tiểu Xa đi...”

“Đúng vậy, lão gia. Chúc mừng lão gia, Xa thiếu gia rất cuộc đã lớn!”

“Ha hã” lão nhân cười khê, “chúc mừng ta cái gì? Cùng không phải là ta hai mươi tuổi! Phân phó mọi người phải hảo hảo chuẩn bị, sau đó mời mọi người cuối tuần đến đây tham dự một chuyến.”

“Vâng!” người nọ trả lời xong liền xoay người rời khỏi căn phòng u ám kia.

“Rất cuộc cũng đến ngày này...” lão nhân nhìn ánh sáng mỏng manh trước mặt mà lầm bầm lầu bầu, con mắt đục ngầu chứa đựng một mảnh tịch mịch lạnh như băng, nhìn không ra một chút tình cảm.

—oo—

Nắm lấy tay Ngự Thành Huy, Cơ Huyền Xa cước bộ nhẹ nhàng trên đường đi tới, “kế tiếp chúng là đi đâu?” nói xong, Cơ Huyền Xa tựa đầu sát vào Ngự Thành Huy, tham lam mà nhìn ánh mắt đối phương, “nói ra ý kiến đi?”

Thình lình đến gần sát như vậy làm cho Ngự Thành Huy theo bản năng lùi về phía sau, bảo trì khoảng cách một chút, lập tức ho một tiếng, chẳng hề để ý mà nói, “tùy cậu, tôi hiện tại muốn đi ăn một chút!”

Đối với thái độ Ngự Thành Huy như thế, Cơ Huyền Xa có chút mất mát mà hơi dẩu miệng, nhưng cũng rất nhanh lấy lại vẻ vui vẻ bình thường, “Được rồi, Huy nói cái gì thì làm cái đó a! Chúng ta đi đến nhà hàng bán phi tất đằng kia đi!” Cơ Huyền Xa lấy tay chỉ chỉ đến một nhà hàng nhỏ trang trí không mấy hấp dẫn cách chỗ hai người không xa, “đừng nhìn bề ngoài như vậy mà đánh giá a. Nghe mấy đứa ở kí túc xá ta nói, bên trong mới thực sự là thức ăn ngon chính tông. Còn nữa nha, có các món điểm tâm ngọt rất đa dạng, trình bày khéo léo tinh tế, không có quá bày vẽ cầu kì, rất là không tồi!”

Không thèm để ý đến Cơ Huyền Xa đang thao thao bất tuyệt kia, Ngự Thành Huy lập tức hướng nhà hàng kia đi đến. Cái gì mà trang trí khéo léo tinh tế, cái gì là đa dạng phần đông, y căn bản không có tâm tư để mà nghe. Y hiện tại chỉ muốn làm cho cái bao tử chính mình xem nhẹ hảo thoải mái một chút mà thôi.

“A! Huy, anh chờ tôi với!” bước nhanh chạy tiến lên, Cơ Huyền Xa rất nhanh lại giống bạch tuộc mà tiếp tục bám lấy Ngự Thành Huy.

Bởi vì bụng cả một ngày chưa có gì cho vào, lúc này Ngự Thành Huy cũng không thèm làm bộ làm tịch khách khí gì mà là tùy ý rất nhiều, cầm một khối phi tất lên liền há mồm to mà bỏ vào, mà Cơ Huyền Xa còn lại chỉ ngồi một bên ôn nhu cười, lẳng lặng mà nhìn Ngự Thành Huy.

“Nhìn cái gì vậy?” hướng đối phương mà liếc mắt một cái, Ngự Thành Huy tiếp tục ăn tiếp.

“Ha hã, đương nhiên là muốn nhìn xem rồi, bởi vì Huy rất được!” si ngốc, Cơ Huyền Xa một câu nói ra cảm thụ của chính mình. Hắn tuy rằng mỗi ngày đều nhìn, nhưng là vẫn cảm thấy không đủ, xem mãi vẫn không chán! Hắn thích khuôn mặt Ngự Thành Huy có mắt mũi góc cạnh rõ ràng, thích cả người y đều phát ra một loại cảm giác lãnh liệt, kiêu ngạo mà tự ái, giống như hàn tuyết trung nở rộ bạch mai. Nhưng lúc này đối với phi tất mà gió cuốn mây tan, Ngự Thành Huy lại có một vẻ hết sức đáng yêu làm cho Cơ Huyền Xa cảm thấy thật lạ, cũng trở nên hào hứng mà ngắm nhìn. Hắn muốn nhìn thật nhiều, tìm ra hết tất cả những điểm hắn vẫn chưa biết ở Ngự Thành Huy, muốn cho khuôn mặt không chút thay đổi biểu tình kia đối với chính mình cười một chút.

“thương thương thương!!!” một tiếng chuông di động mãnh liệt vang lên, thản nhiên phá vỡ buổi tối ấm áp của Cơ Huyền Xa cùng Ngự Thành Huy. Cau mày, Cơ Huyền Xa có chút khó chịu mà lấy ra di động, vừa định mắng to một tiếng, lại nhìn thấy trên màn hình, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên cau nộ rất nhiều. Rất nhanh nghe điện thoại, cung kính mà nói, “Uy! Tìm con có chuyện gì không ông nội?”

Nghe được cách xưng hô của Cơ Huyền Xa, Ngự Thành Huy đang cầm một khối phi tất trên tay bỗng nhiên lập tức cứng ngắc lại giữa không trung, giương mắt nhìn nhìn Cơ Huyền Xa, rồi lại lập tức gắt gao nhìn chăm chăm di động trong tay Cơ Huyền Xa. Trong đôi mắt hẹp dài tinh tế, phản phát đôi đồng tử thâm u chứa đựng một dòng nước xiết mãnh liệt cùng sát ý, nhưng này đó đều như bị phiền lòng mi dài che lại hơn phân nửa, khấn bất chân thiết, tự nhiên ai cũng không có chú ý đến ở giờ phút này đây Ngự Thành Huy đang khác thường.

“....Ân ân! Hảo! Con đã biết, con cúp máy đây! Chào ông nội!”

“Trong nhà gọi tới?”

“Ân?” Cơ Huyền Xa ngẩng đầu nhìn Ngự Thành Huy, nhẹ nhàng cười, “Đúng vậy!”

“Có chuyện gì quan trọng sao?”

“Ha hã, cũng không có chuyện gì cả! Bởi vì cuối tuần này là sinh nhật hai mươi tuổi của tôi thôi, cho nên ở nhà muốn mở tiệc chúc mừng tôi một chút!”

“Phải không?” Ngự Thành Huy có chút dăm chiêu nhìn đĩa phi tất, thì thào lẩm bẩm, “Đích thật là nên chúc mừng một chút!”

“Hắc hắc!” ngượng ngùng mà gãi gãi đầu, Cơ Huyền Xa đỏ mặt, cứ giống như tiểu cô nương có chút ngượng ngùng mà nhìn Ngụy Thành Huy, “kỳ thật người khác có chúc mừng hay không không quan trọng! Tôi chỉ muốn Huy chúc mừng tôi!”

Nhìn đứa nhỏ ngượng ngùng trước mắt trong mắt chứa không ít tình cảm làm cho Ngụy Thành Huy không tự giác mà tâm bỗng như có chút mềm xuống, thốt ra, “Cậu nghĩ muốn quà gì?”

Lời nói của Ngụy Thành Huy giống như là trên trời ban xuống ân huệ làm cho Cơ Huyền Xa vui mừng quá đỗi từ trên ghế nhảy dựng lên, thật nhanh tiến trước mặt áp lấy Ngụy Thành Huy lớn tiếng mà hỏi, “Thật sự? Gì cũng có thể?”

Bởi vì sự hưng phấn của Cơ Huyền Xa làm cho thực khách trong đại sảnh đều tò mò quay đầu lại nhìn chằm chằm vào tư thế vô cùng thân thiết của hai nam nhân này. Nhìn xung quanh một vòng, Ngụy Thành Huy xấu hổ mà đem thân thể lui về sau một chút, mặt nhẵn mày nhíu, rất là hối hận chính mình “khẩu không trạch ngôn” (nói k chịu lựa lời) hiện tại muốn thu hồi cũng không thể nữa rồi, hướng chi bốn phía còn có ánh mắt mọi người đang nhìn xem xét. Khẽ cắn môi, Ngụy Thành Huy tỏ vẻ người làm ăn “thành tín nguyên tắc” đáp lại nói, “Àn, cái gì cũng đều có thể!”

Giờ khắc này, Cơ Huyền Xa chỉ cảm thấy trong đầu nhộn nhạo một điệu Beethoven huy hoàng lặp đi lặp lại, trong mắt tràn ngập mộng đẹp lệ phân dương hoa, nhìn về mặt không lấm tình nguyện của Ngụy Thành Huy cũng trở thành gương mặt của thiên sứ. Hắn tự hướng chính mình mà xấu hổ mỉm cười, cái câu lạnh như băng “cái gì cũng có thể” kia nghe cho kĩ cũng cực kì giống với đang đà đà làm nũng a.

Đem mặt mình kề sát bên tai Ngụy Thành Huy, Cơ Huyền Xa nhẹ nhàng mà như con mèo nhỏ xảo quyết mà nói, “Tôi nghĩ muốn ôm anh!”

Cả thân thể Ngụy Thành Huy bỗng nhiên cứng đờ. Tuy rằng y đã chút thích ứng với lối suy nghĩ cùng cách nói chuyện của Cơ Huyền Xa nhưng câu nói lớn hơn tuổi của Cơ Huyền Xa nói ra không chút e dè này làm cho y giật mình không ít.

Cười khê bên tai Ngụy Thành Huy một chút, Cơ Huyền Xa lập tức lôi kéo Ngụy Thành Huy đứng dậy, miệng thúc giục nói, “Đi! Huy, tôi trước mang anh đi một chỗ!”

“Hô-!” Thở phào một hơi, Cơ Huyền Xa đứng trên một tảng đá, nhìn xuống một mảng bao la hùng vĩ, “Huy, mau nhìn! Đẹp không?”

Ngụy Thành Huy đi đến gần, trước mắt y chính là một mảnh không trung rộng lớn không có điểm dừng, ánh mặt trời dát vàng cả khu thành thị dưới chân núi kia, một ánh sáng lan tỏa một khoảng rộng mênh mông, tầm nhìn mở ra làm cho người ta nhìn thấy không khỏi phần chấn, mênh mông cùng cảm khái.

“Rất được!” lẳng lặng dựa nhìn vào mắt một mảnh xanh lá mạ, ần ần có thể nhìn thấy khắp các ngã đường trong thành phố cùng những tòa nhà kiến trúc cùng xe cộ không ngừng qua lại, mà người, chỉ có thấy mờ mờ những điểm đen di động.

“Nơi này là căn cứ bí mật của tôi cùng tiểu Chiêu nga. Ngay từ khi còn nhỏ, chúng ta một... không... vui vẻ sẽ đến nơi này để ngắm cảnh” Cơ Huyền Xa khê mỉm cười, tùy chỗ mà ngồi xuống, cảm thụ được gió mát chậm rãi thổi nhẹ mơn qua hai bờ má, “Ở đây có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố, một không gian rộng lớn sẽ làm tôi cảm thấy được cái gì tôi đều cũng có thể nắm trong tay, cái gì khó khăn cũng đều không dọa được mình, chỉ cần có tâm là được, cho nên lúc sau tâm tình cũng sẽ trở nên tốt lắm”.

Nhìn Cơ Huyền Xa đang như chìm trong thế giới của mình, Ngụy Thành Huy có hơi hơi nhíu mày một chút.

“Nếu là căn cứ bí mật của cậu, mắc mớ gì muốn dẫn tôi đến?”

Cơ Huyền Xa ngẩng đầu lên hướng Ngụy Thành Huy mà nhếch miệng cười. Hắn nhảy người lên, phải phải bụi bám trên quần mình rồi vươn tay xoa lấy gương mặt nhẵn nhụi của Ngụy Thành Huy mà nói, “Bởi vì anh là đặc biệt! Hơn nữa, tôi cảm thấy nơi này cùng anh đều xinh đẹp như nhau, làm cho tôi vĩnh viễn cũng quên không được, cũng không thể rời đi!”

Ngụy Thành Huy hơi hơi hạ mi mắt, đối với nhiệt tình cùng tình yêu say đắm của Cơ Huyền Xa, y không biết có nên hay không đi đáp lại, phải như thế nào đáp lại. Y biết, y đối Cơ Huyền Xa trước kia không

được, hiện tại cũng không được, rồi tới tương lai, y vẫn cho là không được! Mà thời điểm mọi việc đều phải rõ ràng, Cơ Huyền Xa còn có thể giống như bây giờ dùng loại ánh mắt tràn đầy yêu thương kia nhìn y như vậy nữa hay sao?

Thân thủ đẩy tay Cơ Huyền Xa ra, Ngụy Thành Huy quay đầu nhìn dưới chân núi phủ thêm ánh đèn thành phố, buồn bã mà nói, “Ở thế giới này, càng là thứ xinh đẹp, bên trong càng xấu xí! Bởi vì cái hoàn mỹ đã che dấu đi hết tất cả mới thực chất làm cho người ta buồn nôn!”

Lời nói của Ngụy Thành Huy làm cho Cơ Huyền Xa rất khó hiểu, hoang mang mà nhìn trong mắt Ngụy Thành Huy kia thần nhiên chảy ra u oán. Không biết nói gì, Cơ Huyền Xa chỉ biết gất gao ôm lấy y, đau lòng mà nói, “Không phải! Huy rất đẹp! Từ trong ra ngoài đều đẹp! Tôi biết, tôi chỉ cần biết như thế!”

Nói xong, Cơ Huyền Xa lấy tay mân mê theo khuôn mặt Ngụy Thành Huy, một chút một chút, từ trán, hàng mi, chóp mũi, từng đường hờn nhẹ.

Kiếp này tôi sẽ không buông tay, sẽ vĩnh viễn như vậy yêu anh, luyện anh...

Trong phòng khách sạn không lớn, ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi lên thân thể hai người nam nhân đang gất gao ôm lấy nhau.

“Huy....” âm thanh trầm thấp của Cơ Huyền Xa ở bên tai Ngụy Thành Huy mà vang nhẹ cùng hương vị của *** làm cho hắn cảm giác không thể khống chế mà vô lực đứng lên. Từ từ nhắm hai mắt, miễn cảm cảm thụ được trước ngực từng bước từng bước hạ xuống những nụ hôn thật khế, giống như dòng điện từng đợt từng đợt dứt quãng kích thích toàn thân thể hắn vậy. Động tình vươn tay, Ngụy Thành Huy ôm lấy cổ hắn, đôi chân dài trắng nõn vô ý thức cọ xát vào nửa thân dưới của Cơ Huyền Xa.

Cơ Huyền Xa tuy rằng cùng Cơ Huyền Chiêu cơ hồ mỗi ngày đều dính cùng một chỗ, AV nhất loại gì đó tự nhiên cũng xem qua không ít, súng lục cũng đã dùng qua vô số lần, nhưng lần này là cùng người khác lại là nam nhân, như vậy thực khác thường, cũng là lần đầu làm, cho nên trong lòng khẩn trương tất nhiên là không cần phải nói. Nhưng hắn vẫn là cẩn thận làm tốt nguyên vẹn tiền diễn, không nghĩ chỉ bởi vì nhất thời hưng phấn lên não mà làm bị thương y, dù sao Huy chính là người hắn chân chính muốn thương, muốn yêu.

Nói đến chính mình cũng là nam nhân, cho nên đến tốt cùng phải làm như thế nào để thỏa mãn nhu cầu của đối phương, khơi mào *** của đối phương, Cơ Huyền Xa vẫn là rõ ràng. Hắn một tay vuốt ve chung quanh thân thể Ngụy Thành Huy, một tay còn lại càng không ngừng bộ lộ hạ thân Huy, mà miệng cũng không đình, hắn dùng đầu lưỡi một chút một chút ở sau huyệt miễn cảm của Ngụy Thành liếm, đánh vòng.

Ngụy Thành Huy mặc dù lớn hơn Cơ Huyền Xa hơn mười tuổi, nhưng cũng được coi như là chính trực tráng niên, đối với nhu cầu phát tiết cũng vốn là mãnh liệt; hơn nữa ngày thường y bận bịu nhiều việc, công tác, căn bản không có thời gian để phát tiết cho nên sau một vài hồi mân mê hạ thân mình của Cơ Huyền Xa, phần thân y liền thực tình thần mà đứng lên, thỉnh thoảng từ cái miệng nhỏ khẽ chảy ra dịch tích trắng đục.

Ngụy thành Huy khó nhịn mà vận vẹo thân thể, đan mười ngón tay vào mái tóc Cơ Huyền Xa mà thúc giục, “Ân....Đủ rồi....”

Ngẩng đầu nhìn đến Ngụy Thành Huy trên mặt ửng hồng một màu hể lộ ra vẻ hấp dẫn không thôi, Cơ Huyền Xa chỉ cảm thấy đầu oanh lên một chút cái gì cũng không biết. Hắn một tay nắm lấy phần thân đã sẫm nóng lòng muốn thử, khẩn cấp đưa vào ngay sau huyệt lý của Ngụy Thành Huy.

“A!” Đột nhiên đưa vào làm cho Ngụy Thành Huy nhin không được mà kêu lên thành tiếng nhưng rất nhanh liền như cảm giác được cái gì, Ngụy Thành Huy đột nhiên trừng lớn mắt, giãy dụa đứng dậy, “Cậu.... Cậu không mang mũ?”

“A?” Cơ Huyền Xa đang ở cao hứng bị hỏi như vậy, nhất thời dừng lại ở nơi đó.

Chẳng lẽ không mang mũ sẽ không cho hắn làm? Không phải chính y bảo tiến vào sao? Cơ Huyền Xa ai oán nhìn Ngụy Thành Huy, trưng ra một bộ dạng đáng yêu điềm đạm tựa như thức ăn trước mắt không ăn được, chỉ có thể gương đôi mắt trông mong nhìn bát xương như một con chó nhỏ.

“Tôi.... không chuẩn bị cái kia....”

Cơ Huyền Xa cứ như vậy thật tội nghiệp mở miệng nói ra làm cho Ngụy Thành Huy bất đắc dĩ tâm nhẹ xuống, dù sao đây cũng là món quà mừng sinh nhật Cơ Huyền Xa tròn hai mươi tuổi. Mang theo vài phần may mắn, Ngụy Thành Huy quét mắt nhìn qua cái bụng bằng phẳng của chính mình...

Than nhẹ một tiếng, Ngụy thành Huy mềm mại nằm xuống, “lần này cho qua, nhưng về sau phải nhớ kĩ”.

“Về sau?” nghe được hai chữ “về sau” từ khuôn miệng lạnh lùng của Ngụy Thành Huy phát ra làm cho Cơ Huyền Xa một trận kích động. Đây chính là Ngụy Thành Huy đối chính mình đáp lại, tuy rằng như thường khẩu khí vẫn lạnh lùng băng băng nhưng là vô ý thức theo đáy lòng nói ra ý kiến –Huy nghĩ muốn tiếp tục cùng chính mình quan hệ!

Ngụy Thành Huy khó hiểu nhú lại mi, nhìn chằm chằm Cơ Huyền Xa, không rõ chính mình đã nói gì lại làm cho hắn như vậy hưng phấn, chôn sâu trong thân thể chính mình chính là dục vọng đồ sộ trong lúc nhất thời nhanh chóng bành trướng, “... Cậu?!”

Đem hai chân Ngụy Thành Huy đặt lên bả vai chính mình, đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, Cơ Huyền Xa liền bắt đầu ra sức trườn động, đồng thời cũng không quên hứa hẹn, “Huy, tôi nhớ kỹ! Hôm nay tôi sẽ cố không chế không bắn ở bên trong anh.”

Hừ nhẹ, Ngụy Thành Huy trong người theo động tác của Cơ Huyền Xa mà mê ly mất, tạm thời phóng túng một lần đi! Một lần, một lần là tốt rồi...

“Ngô—” Ngụy Thành Huy hai tay gắt gao bắt lấy đầu giường, đầu có chút đưa lên, cả thân thể hoàn toàn căng thẳng, cảm thấy tràng vách bị một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng cọ rửa không ngừng run rẩy.

Cơ Huyền Xa khi này nói thế nào cũng chỉ là gà giò nhất chỉ (lời nói nhất thời), khi đạt đến khoái cảm mãnh liệt làm cho hắn căn bản không có cách nào khống chế được chính mình, chờ cao trào chính mình qua đi, đầu óc bắt đầu khôi phục tỉnh táo lại hắn mới ý thức được chính mình bắn toàn bộ bên trong thân thể Ngụy Thành Huy. Hắn áy náy đỏ mặt thấp giọng mà than thở nói, “thực xin lỗi, tôi....nhất thời không có khống chế được...”

Ngụy Thành Huy từ từ nhắm lại hai mắt, trên mặt y vẫn còn lưu lại chút ửng hồng của trận hoan ái vừa qua. Đối với Cơ Huyền Xa nuốt lời, uy tận đáy lòng cũng không có sinh khí, thậm chí có chút vui sướng khó hiểu.

Trong nháy mắt, trong đầu lại mạnh mẽ hiện lên một bóng dáng làm cho Ngụy Thành Huy trợn to hai mắt mà ngồi phắt dậy, có chút không kiên nhẫn nghĩ muốn đẩy người nam nhân đang nằm trên chính mình.

Cũng chính vì động tác của Ngụy Thành Huy làm cho Cơ Huyền Xa có chút không ổn mà nhếch miệng cười khổ—huynh đệ bảo bối của hắn lại bắt đầu chán hưng tinh thần.

“Cậu!” Ngụy Thành Huy buồn bực trừng mắt nhìn Cơ Huyền Xa, y không muốn cùng người này dây dưa nữa. Tuy rằng chính mình tùy tiện đáp ứng quà sinh nhật cho hắn nhưng cũng không có nghĩa là đồng ý cho hắn thượng lần thứ hai.

“Huy....Đừng nhúc nhích!” Dè lại thân thể Ngụy Thành Huy, Cơ Huyền Xa ôm hắn, dùng cái mũi cọ cọ lên làn da bóng loáng mà có da thịt co giãn, muốn mượn này để phân tán lực chú ý của hạ thân. Đáng tiếc lại không như mong muốn, chính thân mật đụng chạm lại làm cho hai nam nhân dục hỏa có chút giảm xuống nay lại bành trướng lên cao, càng đốt càng vượng. Mặc dù có chút không tình nguyện nhưng Ngụy Thành Huy cũng không thể không thừa nhận y có chút thích sự trúc trắc lại theo một chút thô bạo tác cẩu của Cơ Huyền Xa.

Rất nhanh, hai người lại bắt đầu một vòng hoan ái mới. So với lần trước, lần này Cơ Huyền Xa có chút không kiêng nể gì mà đứng lên, mỗi lần đều có lực địa thật lớn, giống như muốn đem chính mình toàn bộ vùi vào trong thân thể Ngụy Thành Huy, làm cho y không thể ly khai chính mình.

“Huy....Huy....” hắn lại một lần một lần gọi tên đối phương. Hắn biểu đạt nội tâm kia vội vàng dục biểu cùng yêu thương say đắm, này tựa hồ như tình yêu đã trải qua hàng trăm ngàn năm tình cảm!

5. Chương 5

CHƯƠNG 4 – XA MỘNG

Lúc Ngụy Thành Huy mở mắt tỉnh dậy thì cũng đã là lúc mặt trời đã lên tới ngọn. Y ý đồ giật giật thân thể mới phát hiện một chút khí lực ở ngón tay cũng đều không có. Hạ nửa người cảm giác đã không giống chính mình, bủn rủn vô lực lại còn có chút nhóp nhép rất khó chịu, dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể biết hôm qua tên tiểu tử Cơ Huyền Xa đều đã bắn toàn bộ ở bên trong y.

“Anh tỉnh?” một thanh âm ôn nhu vang lên, theo sau chính là một gương mặt hé ra tràn đầy thân thiết.

“Ân... Máy giờ rồi?”

“Mười hai giờ hơn, phải đứng lên sao?”

“Ân, tôi muốn đi tắm một chút” với thanh âm khàn khàn mà nói, Ngụy Thành Huy có chút không tình nguyện vươn ra một bàn tay, “Giúp tôi đứng lên đi, thất lực của tôi không dùng lực được.”

“Nga” tưởng tượng ra đó chính là kết quả do hần miệt mài quá phận gây nên, Cơ Huyền Xa đỏ mặt chạy đến vòng cánh tay Ngụy Thành Huy qua cổ mình, cẩn thận đưa y đến phòng tắm (tại sao em nó không bế đi mới lãng mạn chứ =.=ll). Lơ đãng nhìn ngực Ngụy Thành Huy được che phủ bởi hàng loạt hồng ấn, Cơ Huyền Xa ngượng ngùng cúi đầu xuống, từ cổ đến tai đều muốn nổi lên một mảng màu hồng.

Trái với người kia, Ngụy Thành Huy căn bản không có tâm tư suy nghĩ gì khác, cũng hoàn toàn không chú ý đến Cơ Huyền Xa, y hiện tại chỉ muốn đem thứ trắng đục bên trong cơ thể y đem ra hết, nếu không lấy ra khỏi thân thể... Y tuyệt không cho phép hiện tại có bất cứ chuyện gì phức tạp xảy ra.

Chỉ cần một lần thân thể giao hòa đó thôi cũng làm Cơ Huyền Xa cảm thấy được chính hần trên đời này là người hạnh phúc nhất. Lúc đối mặt với Ngụy Thành Huy, hần càng cười đến thêm sáng lạn chói mắt, làm cho Ngụy Thành Huy thỉnh thoảng nhìn thấy cũng muốn bốc hỏa, mà Cơ Huyền Xa thì càng chẳng có kiên nhẫn gì lại cứ tiếp tục hành động như thế khiến Ngụy Thành Huy bắt đầu có chút chống đỡ không được. Trong lòng, y không ngừng nhắc nhở chính mình phải cố gắng bảo trì khoảng cách, nhưng tựa hồ, sự thật không hề giống như những gì y đã nghĩ, dần dần mọi thứ đã bắt đầu chệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó...

—oo—

“Tôi có nói qua cậu thật phiền phức hay chưa?” Ngụy Thành Huy khó chịu bỏ ra Cơ Huyền Xa đang cứ quần quanh cánh tay của mình, y không kiên nhẫn nhử mồi, “Tôi hiện tại có chuyện cần phải làm, không có thời gian chơi cùng cậu đại thiếu gia!”

Bầu môi, Cơ Huyền Xa đem cằm đặt lên vai Ngụy Thành Huy, lấy tay che mắt màn hình máy tính mà làm nũng, “Tôi cả ngày mai sẽ không thấy được anh, bây giờ anh bồi tôi thêm một chút là được rồi! Đồng ý đi, Huy~~”

Ngụy Thành Huy bất đắc dĩ thở dài quay đầu về phía hần với vẻ mặt thiết nhàm chán, “Không phải chỉ có một ngày thôi sao? Nếu thực cậu phải đi một năm rưỡi, đó cũng chính là việc của cậu, không phải sao?”

“Nếu mà thực như vậy, tôi liền trực tiếp đem anh đóng gói mang đi!” Hần hung hăng cắn lấy vành tai Ngụy Thành Huy. Hần nói thực bá đạo, hoàn toàn không có đường dành cho hai chữ thương lượng.

“Cậu thể nào cũng là một người nam nhân hai mươi tuổi rồi! Chín chắn một chút đi có được không?” nói xong, Ngụy Thành Huy quay đầu trở lại, mặt có chút tâm sự mà nhìn màn hình vi tính.

Hai mươi tuổi, một độ tuổi đầy mẫn cảm, có lẽ độ tuổi này hết thảy vẫn chưa hiểu được cái gì bắt đầu, cái gì sẽ phát sinh, cái gì sẽ trọng đại mà chuyển biến; trong lòng cũng luôn luôn không có cái gì gọi là bất an cùng nôn nóng đi.

“Chín chắn cỡ nào cũng không thể vượt qua Huy a!”, quyết miệng, Cơ Huyền Xa quả nói được thật đúng lý hợp tình, “Hơn nữa, chín chắn sẽ không làm cho Huy thích tôi được! Cho nên tôi mới không cần cái thứ gì gọi là chín chắn kia đâu!”

“...” Ngụy Thành Huy không có lên tiếng mà vẫn tiếp tục lẳng lặng nhìn màn hình vi tính, tùy ý để cho Cơ Huyền Xa bên người đối chính y vừa kéo vừa ôm, lại hôn lại cắn. Dù sao quan hệ của bọn họ cũng sẽ không thể tiếp tục bình thản gần bó như thế, rồi cũng sẽ có một ngày hai người họ phải rời nhau, Ngụy Thành Huy như thế này mà trong lòng phiền nghĩ.

—oo—

Ánh nắng của buổi sáng sớm nhẹ nhàng mà ôn nhu không giống như lửa nóng rực rỡ mãnh liệt của buổi giữa trưa, nhẹ nhàng rơi tại trên người hai nam nhân đang gắt gao ôm nhau.

“Thương thương thương!”, một tiếng di động đột nhiên vang lên làm cho hai người vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp kia cũng không tự giác mà nhíu nhíu mày. Mở to đôi mắt, cố nhíu đôi mi nặng trĩu vẫn còn ngái ngủ kia, Ngụy Thành Huy chồm nhẹ người nhìn đến di động đặt ở đầu giường, tùy tay cầm lấy ném đến Cơ Huyền Xa đang gắt gao ôm lấy thắt lưng của y.

“Mau đứng lên, điện thoại của cậu kia!”

“Àn

” lằm bằm trả lời, Cơ Huyền Xa đem mặt dán trên lưng Ngụy Thành Huy, làm nũng mà cọ đi cọ lại một phen.

“Bớt phiền đi, mau đứng lên!”

“Àn ~Huy

” híp lại đôi mắt còn mơ mơ kia, Cơ Huyền Xa chậm rãi ngẩng đầu, hôn lên ngực Ngụy Thành Huy, cười đến thần tình hạnh phúc, “Sớm! Huy!”

“Sớm cái đầu cậu! Nhanh lên! Điện thoại của cậu kia!”

“Nga—!” Quyết miệng, Cơ Huyền Xa không cam lòng cầm lên di động, bấm nút nghe, “Uy? Ai a?”

“Tôi là anh cậu —!” một tiếng rống to tống thẳng vào lỗ tai Cơ Huyền Xa làm cho hắn đang từ lim dim buồn ngủ cũng bay đến tận chín tầng mây, hoàn toàn tỉnh táo, “Tiểu tử cậu rốt cuộc ở đang ở nơi nào?”

Lấy tay day day tai muốn thông màng nhĩ, Cơ Huyền Xa nhíu mày nói, “Tìm em có chuyện gì? Hét to như thế làm cái gì a?”

“Gì! Tiểu tửcậu nghĩ bây giờ là mấy giờ a? Lão yêu quái đã muốn gọi mấy cú điện thoại thúc giục bảo chúng ta nhanh quay về nhà chính! Mà đáng khen cho đại thiếu gia cậu hoàn toàn không một bóng người a! Cậu muốn hại chết anh cậu có phải không?”

“Nga, biết rồi! Anh đến “Thủy Thiên Nhất Sắc” đón em đi, em chờ anh ở cửa!”

“Cái, cái gì? Cậu như thế nào lại đi thuê khách sạn ở qua đêm? Thật sự là ba ngày không gặp làm cho người ta nhìn cậu với cặp mắt khác xưa a!”

“Được rồi! Ít nhiều lời đi có được không! Anh rốt cuộc có đến đón em không?”

“Ồ yên một chỗ đừng có nhúc nhích! Anh cậu năm phút sau sẽ đến!”

Nói xong, Cơ Huyền Chiêu liền rằng rắc một tiếng cúp điện thoại. Nhìn di động trong tay, Cơ Huyền Xa bực mình mà hướng gối đầu ném điện thoại đi, ngẩng đầu lên đã thấy Ngụy Thành Huy đã ăn mặc rất chỉnh tề rồi.

“Huy?!”

“Gì chứ?” đang bước đi, Ngụy Thành Huy có chút để ý mà xoay người nhìn Cơ Huyền Xa vẫn còn ngồi ngẩn người ra, không khỏi có chút sinh khí, “Còn không mau đứng lên!”

“Hôn tôi một cái, tôi liền đứng lên!” Cơ Huyền Xa cười đến thoải mái trưng ra một bộ tiểu lại vô cùng

Ngụy Thành Huy dù mặt nhăn mày nhu nhưng cuối cùng vẫn là khuất phục mà cúi người tặng cho Cơ Huyền Xa một nụ hôn hời hợt tựa chuồn chuồn lướt nước.

Cơ Huyền Chiêu lo lắng ngồi đợi hơn nửa giờ sau mới thấy Cơ Huyền Xa thanh thanh thoi thoi nắm tay một người nam nhân từ trong khách sạn đi ra.

“Anh nói tiểu tử cậu năm phút sau anh đến, cậu làm cái gì mà lâu như vậy chứ!” Cơ Huyền Chiêu xông lên nắm lấy cổ áo Cơ Huyền Xa mà tức giận trừng mắt.

Giờ phút này tâm tình Cơ Huyền Xa còn thư sướng nhiều lắm, nhẹ nhàng cười cười, bài khai tay của Cơ Huyền Chiêu, lập tức hướng đối phương mà nói, “Này đây em tin tưởng vào tài lái xe tốc độ của anh trai a!”

“Thúi lắm! Cậu nghĩ muốn hai chúng ta đâm xe đi gặp diêm vương có phải không? Cậu không muốn sống nhưng anh cậu thì còn muốn sống lâu thêm vài năm, còn phải có thêm phụ nữ bên cạnh nữa a!”

“Ai nói với anh em không muốn sống?” gã nói đùa hay sao, hiện tại chính là thời khắc hạnh phúc nhất của hắn a.

“Tốt lắm, tiểu Xa, người nên nhanh đi thôi!” lúc này Ngụy Thành Huy vẫn đứng phía sau Cơ Huyền Xa mở miệng thúc giục nói.

Cơ Huyền Chiêu lúc này mới cẩn thận đánh giá nam nhân một thân tây trang mang giày da, biểu tình có chút lạnh như băng trước mặt kia. Ánh mắt chạm nhau một khắc, Cơ Huyền Chiêu không khỏi sửng sốt mà thoáng tức hạ mày, có chút chần chờ hỏi han, “Vị này chính là...”

“Huy! Ngụy Thành Huy!” Cơ Huyền Xa cao ngạo giới thiệu rồi ngay lập tức kề sát bên tai Cơ Huyền Chiêu, nhẹ giọng uy hiếp, “Nói cho anh, đây chính là người của em! Đừng có ý nghĩa chiếm lấy, nếu không em không có để yên cho anh đâu!”

“...” Cơ Huyền Chiêu không nói gì chỉ híp mắt lại, trong đôi mắt không còn ý cười của ngày xưa nữa mà là đầy sự nghiêm túc làm cho người nhìn vào có điểm khó tin. Gã lại nhìn lướt từ trên xuống kỹ một phen, có chút không xác định mà hỏi han, “Cái kia...Ngụy tiên sinh, chúng ta có từng gặp qua ở nơi nào chưa nhỉ?”

“Chúng ta?” Ngụy Thành Huy vẫn như trước giữ thái độ lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào mắt Cơ Huyền Chiêu, theo sau là một nụ cười nhợt nhạt, “Tôi nghĩ hẳn là không có đi!”

“Phải không...Kia....xem ra là tôi lầm.”

“Tiểu Chiêu?” Cơ Huyền Xa nhìn Cơ Huyền Chiêu, cặp mắt gã đầy thâm thúy làm cho hắn cảm thấy có chút xa lạ không thể hiểu.

“Hahaha, xem ra tôi cũng bắt đầu già mà trở nên si ngốc rồi!” Cơ Huyền Chiêu khôi phục lại tính cách ban đầu, lời nói thường không kiềm chế được, nhún nhún vai, “Đi nhanh đi, tiểu Xa! Nếu cậu không muốn bị lão yêu quái mắng!”

Nói xong gã liền mở cửa xe vào khởi động động cơ.

Bên ngoài, Cơ Huyền Xa ôm Ngụy Thành Huy, hôn y, ôn nhu nói, “Huy, tôi đi trước!”

“Ân!”

Sau một phen day dưa không rời, Ngụy Thành Huy cuối cùng phát tay tiễn Cơ Huyền Xa đi. Thân ảnh chiếc xe ngày càng xa, khuất dần rồi từ từ biến mất trong một cái chớp mắt, nụ cười nguyên bản đầy ngọt ngào rất nhanh liền tan biến...

Cơ Huyền Xa, cậu và tôi chính là lúc này mới là chân chính bắt đầu...

—oo—

“Tiểu Xa, vị bằng hữu kia của em là người ở nơi nào?” một bên lái xe, Cơ Huyền Chiêu một bên sâu kín hỏi han.

“Ân? Huy sao? Anh ấy trước kia đều ở nước ngoài, là gần đây vừa chuyển đến nơi này.”

Nói xong trong lòng lại một trận tràn ngập tình yêu, mắt Cơ Huyền Xa lại nhu hòa vui vẻ hẳn lên, lộ ra một nụ cười đầy hạnh phúc. Cơ Huyền Chiêu một bên nhìn quét qua không khỏi mặt mày nhăn lại càng nhanh.

Là gã nhảm sao? Tổng cảm thấy được khuôn mặt kia thật giống như đã từng gặp qua, tuy rằng đó chỉ là một hình ảnh mơ hồ thoáng qua...Cơ Huyền Chiêu đột nhiên cảm thấy được vài điểm bất an. Với Cơ Huyền Xa, bọn họ chính là huynh đệ thân thiết, còn so với gã, bọn họ lại... Bất luận như thế nào, Cơ Huyền Chiêu cảm thấy chính mình ân oán không cân bằng, gã cũng không hi vọng chính vì mình mà đệ đệ đơn thuần của mình bị thương tổn.

“Về sau, em vẫn là nên ít tiếp cận với anh ta một chút!”

“Vì cái gì?” lời nói của Cơ Huyền Chiêu làm cho Cơ Huyền Xa rất không cao hứng, quay đầu cảm giận mà nhìn gã.

“Lý do anh tạm thời không thể nói cho em, nhưng là, người tên Huy kia tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản...”

“Câm mồm câm mồm câm mồm! Không cần anh phải nói Huy như vậy!” Cơ Huyền Xa rốt cuộc không thể chịu nổi nữa mà “chửi bới” Cơ Huyền Chiêu, kích động hét lên, “Huy tuy rằng mặt ngoài lạnh lùng, nhưng anh ấy kỳ thực rất thích em, cũng thực yêu em!”

“...” Cơ Huyền Chiêu quay đầu nhìn Cơ Huyền Xa. Ngày thường vẫn là một cậu bé vô tranh vô luận, nhưng giờ phút này đây trong ánh mắt lại phụt lên một ngọn lửa đầy phần nộ, giống như đem con người thường hay nói năng lỗ mãng như gã đây đốt thành tro tẫn. Than nhẹ một tiếng, Cơ Huyền Chiêu quay đầu lại tiếp tục nhìn về phía trước, không hề lên tiếng, tiếp theo đó là một trận trầm mặc tĩnh mịch kéo đến. Hai huynh đệ vốn là huynh đệ thân mật khăng khít bị bầu không khí trầm mặc đến không thở nổi qua lại lưu chuyển mà bao phủ lấy.

Trở về không được, rốt cuộc quay về không còn là hai đứa nhỏ vô tư hồn nhiên được nữa...

—oo—

Tại một dinh thự lớn ở vùng ngoại ô thành phố, Cơ Huyền Xa ngơ ngác ngắm nhìn. Nơi này tuy rằng từ nhỏ đã ra vào vô số lần nhưng vẫn làm cho hắn tận dưới đáy lòng âm thầm cảm khái một phen.

“Phát cái gì mà đứng như trời trồng thế a? Mau đi vào thôi, chúng ta đã muốn đến trễ rồi. Nếu không nhanh lên lại bị lão yêu quái trách mắng a!”

“...Đã biết.”

Nói xong, hai người liền cất bước vào nhà. Vừa vào cửa liền nhìn thấy vị quản gia trẻ tuổi cung kính đứng ở một bên, “Tiểu Xa thiếu gia, tiểu Chiêu thiếu gia, hoan nghênh trở về!”

“Ân!”

“Ân!”

Hai thiếu niên lễ phép gật gật đầu rồi nhanh đi vào đại sảnh.

Cơ Huyền Xa nhìn đại sảnh rộng lớn liền thầm nghĩ, chẳng trách sao Cơ Huyền Chiêu nói nơi này là một quốc. Ai có thể tưởng tượng một đại sảnh rộng lớn gần tám trăm mét vuông mà ngay cả một ngọn đèn điện cũng không có?! Những món đồ quý giá không có được một tia sáng rơi vào. Người đứng tại chỗ này chỉ có thể nương theo lối nhỏ được ánh nến mỏng manh soi sáng mà khó khăn đi tới. Ở trong này, người sẽ vĩnh viễn không thể biết được bên ngoài kia là ban ngày hay vẫn là đêm tối, là mùa xuân thu hay vẫn còn là hạ đông.

“Ách... Vô luận anh đến đây nhiều ít lần vẫn đều cảm thấy nơi này thật khủng bố dọa người a! Tiểu Xa, cậu xem, mau nhìn xem, anh cậu muốn nổi da gà ra hết luôn rồi.” Cơ Huyền Chiêu run run thân thể, ngũ khí ngã ngốn đầy ồn ào, hai tay khoa trương mà ôm lấy xoa xoa cánh tay.

Cơ Huyền Xa cười cười, trước mặt hắn vẫn là một Cơ Huyền Chiêu không chút đứng đắn như ngày nào, hắn đột nhiên cảm thấy thực an tâm— vẫn là tiểu Chiêu ngày nào của hắn, “Bớt đùa đi, rõ ràng mỗi ngày nào còn thích ở trong này giả thần giả quỷ”.

“Có sao? Em xác định đó là anh à? Nói không chừng đó lại là lão yêu quái a...”

“Lão yêu quái?” một âm thanh lạnh như băng, cao cao tại thượng đột nhiên vang lên lọt vào tai hai người. Hai người bọn họ quay lại liền thấy vẻ mặt một lão nhân đầy nghiêm túc, mi giờ lên như la sát ở trong miếu thờ đang đứng ở trên cầu thang, đưa ánh mắt hung ác đánh giá một bộ cà lơ phất phơ của Cơ Huyền Chiêu.

“Ông nội!”

“Ông nội!”

Hai thiếu niên cung kính mà lên tiếng chào hỏi.

“Ân”, lão nhân đi xuống lầu đến trước mặt hai thiếu niên, những nếp nhăn già nua trên mặt ngay lập tức thay bằng tràn đầy sùng nịch, vươn bàn tay thô ráp héo úa mà vuốt ve lấy khuôn mặt nhẵn nhụi của Cơ Huyền Xa, hòa ái cười, “Ân, hảo hảo hảo, con lại cao thêm một chút rồi. Tiểu Xa a, có phải hay không đã quên mất lão già này rồi?”

“Không có, ông nội, con chính là rất nhớ người!”

“Ha hả, ha hả, hảo! Hảo!”

Cơ Huyền Chiêu có chút không chịu nổi hai người một già một trẻ thay nhau mà “thổ lộ” tâm tình đến buồn nôn kia, gã liền liền thấy muốn xem thường.

Cơ Trung Lâm dùng ánh mắt lạnh như băng đảo qua trên người Cơ Huyền Chiêu, hừ lạnh một tiếng, “Hừ! Nhìn xem bộ dạng của cậu kìa! Khá khen cho cậu, ta bảo chín giờ đến, vậy mà mãi đến giờ mới chịu xuất hiện! Cậu nên hảo hảo học hỏi tiểu Xa một chút!”

“Con...”

“Đừng có mà theo ta giải thích, dù sao cũng chỉ là lý do ngụy biện của cậu thôi!” Cơ Trung Lâm không kiên nhẫn mà hướng gã phất tay một cái rồi liền xoay người kéo Cơ Huyền Xa bước đi.

“Không phải ông nội! Tiểu Chiêu, anh ấy...”

“Đừng có giúp nó giải thích! Ta hiểu nó, nó cứ như vậy mãi, gỗ mục không thể chạm khắc được! Tốt lắm, không nói nữa, chúng ta vào phòng khách đi!” Cơ Trung Lâm cầm nhẹ lấy tay Cơ Huyền Xa, hướng hắn mỉm cười.

Cơ Huyền Xa áy náy quay đầu nhìn Cơ Huyền Chiêu, thấy gã đang nhíu mày, bĩu môi đối hắn cười cười, lại nhún vai một cái như là chuyện xảy ra riết cũng đã thành thói quen cả rồi, không sao cả.

Tiểu Chiêu vì cái gì phải cười? Đây rõ ràng không phải lỗi của anh sai. Chẳng lẽ anh sẽ không biện giải hay sao?

Bên trong phòng khách hôn ám kia, hàng người đoan đoan chính chính đứng thẳng thành một loạt, biểu tình trên mặt không hề có chút thay đổi. Chính áp lực không khí trong căn phòng này làm cho Cơ Huyền Xa có cảm giác hô hấp ngày càng khó khăn, trái tim hắn đập càng ngày càng mạnh. Hắn đều nhận thức được những người ở trước mắt hắn kia chính là phụ mẫu của chính mình, sau đó là phụ thân của Cơ Huyền Chiêu, là bá phụ của hắn, tiếp theo đó là các dì ở riêng cùng các cháu gái của Cơ gia, dĩ nhiên cũng có Tuyền Đình Tả.

Biểu tình trên mặt bọn họ tựa như con rối gỗ trống rỗng. Biểu tình này Cơ Huyền Xa cũng chính là lần đầu tiên nhìn thấy làm hắn trong lòng không khỏi rung mình.

Cái ghế đặt ở kia đại khái là chỗ ngồi của ông nội đi, Cơ Huyền Xa trong lòng nghĩ như thế nên cũng tự giác hướng cha mẹ mình mà đi đến.

“Tiểu Xa a, lại đây lại đây!” Cơ Trung Lâm có chút buồn cười nhìn đứa cháu út tôn đơn thuần, lôi kéo hắn đến ngồi trên ghế dựa kia, “Hôm nay là sinh nhật con, vị trí này là của con a!”

“?” Cơ Huyền Xa hoang mang nhìn Cơ Trung Lâm, lại hướng cha mẹ đứng cách đó không xa đưa ánh mắt cầu trợ. Đáng tiếc, không hề có đáp trả, bọn họ chính là chỉ lẳng lặng nhìn, lạnh lùng mà nhìn.

“Tốt lắm, tiểu Xa ngồi xuống!” Cơ Trung Lâm vỗ vỗ vai Cơ Huyền Xa, “Thả lỏng một chút, chỉ là một nghi thức nhỏ thôi!”

Hắn gật gật đầu rồi cũng từ từ ngồi xuống.

Trước đó, Cơ Huyền Xa cũng đã từng nghe Cơ Huyền Chiêu nói qua— cháu nam của Cơ gia vào ngày sinh nhật thứ hai mươi đều có cử hành một nghi lễ trước tất cả các trưởng bối, gọi là nghi lễ “trưởng thành”. Nhưng là làm cái gì, Cơ Huyền Chiêu lại không hề đề cập đến, chính là chỉ cười cho qua loa. Dần dần, chính hắn cũng có chút tò mò muốn truy vấn, nhưng mà gần đây vội vàng hưởng thụ khoái hoạt cùng Ngụy Thành Huy nên cũng quên mất việc này không còn một mảnh.

Đúng lúc này, Cơ Trung Lâm hướng về phía cửa mà hô lớn, “Hình Mẹ, đem đồ vật đó đến đây đi.”

Rất không lâu liền thấy một phụ nữ lớn tuổi hơi hơi cúi đầu, cầm trên tay một cái hộp gấm vô cùng cung kính đi vào.

Nhìn đến cái hộp gấm kia, Cơ Huyền Xa sợ tới mức toàn thân muốn đổ mồ hôi lạnh. Bên trong đó là một cái sọ người màu trắng, giữa trán có một cái bùa màu rậm nằng, hình như là được nhuộm thuốc màu, hơi hơi phấp phấp nhẹ kim quang.

“Ông nội, làm cái gì vậy?”

“Tiểu Xa, đừng sợ, chỉ cần nhìn chăm chăm vào đây, chậm rãi cảm thụ một chút là tốt rồi.”

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Cơ Huyền Xa gật gật đầu, nghe lời mà quay đầu, lại một lần nữa nhìn thấy cái đầu lâu kia.

Lúc này bởi vì khiếp sợ quá mà không có chú ý tới, Cơ Huyền Xa giờ đây mới đột nhiên phát giác lá bùa dán trên đầu lâu thật cũng rất đối quen thuộc, từng chút từng chút tác động lên từng mảng kí ức đã ngủ say. Từng chút từng chút, thân thể ngày càng trở nên nóng hổi, như là có một mối lửa chậm rãi sống lại, toát ra, tràn đầy. Trước mắt, là một mảnh màu đỏ đầy ánh lửa...

Thật sáng, thật chói mắt. Không tự giác lấy tay che khuất lên trán, nheo lại đôi mắt.

Lúc này một thân ảnh ẩn ẩn theo phiến chiếu rọi chậm rãi từ trong biển lửa đi ra... Tóc theo gió bay lên mà khẽ động, hé ra khuôn mặt theo ánh lửa rực rỡ mà phấp động lòng người, là người đó?!

“Người là ai?” Không thể không chế lại ý thức, người nọ cuối cùng cũng mở miệng.

Hắn sờ sờ mà sờ lấy mặt mình, cúi đầu nhìn trên người. Thân thể này không phải của hắn?! Cơ Huyền Xa kinh ngạc mà nghĩ như vậy, nhưng trong tận đáy lòng hắn biết rõ đó hính là chính mình. Chẳng lẽ... cái này gọi là.... kiếp trước?

“Ta chính là ta a!” Lúc này người nọ mới mỉm cười, là đang cười về phía hắn— đẹp quá.... Vô luận hắn đã xem nhiều ít lần nhưng vẫn không thể tìm ra từ ngữ thích hợp để mô tả cụ thể cái đẹp này là như thế nào.

“Ta là nói tên, tên của người là gì?”

“Tên là cái gì?” Người nọ nháy mắt mấy cái, khó hiểu mà nhìn chăm chăm hắn.(hắn ở đây là kiếp trước của Cơ Huyền Xa, còn Cơ Huyền Xa là đang chứng kiến câu chuyện quá khứ)

“Người không có tên? Kia..... người gọi là Hỏa Mô đi!”

“Hỏa Mô?!.....Hỏa Mô..... Hỏa Mô...” Người nọ lóe lóe suy tư một lát rồi liền ngẩng đầu mỉm cười, “Hảo! Vậy người tên gì?”

“Cơ Hiên Viên!”

Một trận gió nhẹ thổi qua làm che đi gương mặt xinh đẹp kia, che đi tất cả yên hoa cuộn cuộn.

Đôi lông mi dài khẽ rung. Mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chỉ là ánh mặt trời chói chang không một bóng người. Hắn giật giật môi gọi thật lớn, “Hỏa Mô! Hỏa Mô! Người ở đâu?”

Thanh âm kia truyền qua cây cối, mang đến nhiều tiếng vọng vang xa.

Đột nhiên một trận những tiếng động sần sật rung cành lá từ phía sau tiến đến càng gần, theo bản năng, Cơ Hiên Viên vung lên cây mộc côn bèn nhón trong tay lên phòng thủ.

“Uy! Cơ Hiên Viên, ngươi muốn hại chết ta a!” vươn đôi tay thon dài kẹp lấy mộc côn sắc bén kia suýt nữa muốn làm cho chính mình bị thương kia mà nếu ai có đôi mắt cũng khó có thể thoát ra.

“Hỏa Mô!” thấy rõ người tới, Cơ Hiên Viên nhanh chóng thu lại mộc côn, “Ngươi sao lại lén lút như vậy, ta tưởng bọn người kia được phái đến lấy mạng ta chứ!”

“Có ta ở đây, người nào lại ngu ngốc như vậy mà đến lấy mạng ngươi a?” Bĩu môi, Hỏa Mô khẽ nhú mi, “Ngươi không tin vào năng lực của ta?”

Ôm lấy Hỏa Mô, Cơ Hiên Viên lấy tay nhẹ nhàng vuốt thẳng hàng mi đối phương, cười cười, “Ta như thế nào lại thế? Ngươi giúp ta nhiều việc như vậy, hơn nữa, ngươi rõ ràng biết ta thích ngươi, tự nhiên cũng sẽ rất tín nhiệm ngươi.”

“Thiết, ai thềm tin a.” đẩy mạnh nam nhân ra, Hỏa Mô thoải mái mà thoát khỏi cái ôm ấm áp kia, sửa lại quần áo đã có chút mất trật tự, phủi đi những chiếc lá nhẹ dính trên vai, sau xoay người đem tay kéo mũi mình vểnh lên làm ra mặt quỷ, “Tin ngươi chính là —trư!”

“Tốt, ngươi!” Cơ Hiên Viên một phen xông lên muốn đùa một chút, nhất thời lại không giữ vững được lực đạo làm hai người nằm ôm lấy nhau trên bãi cỏ xanh mượt.

“Ha hã, ha hã!” Hỏa Mô cười khê, vươn tay sờ loạn Cơ Hiên Viên đang nằm trên người chính mình, đưa mắt nhìn trời cao cao tại thượng, híp mắt, “Hiên Viên, ta muốn trở về.”

Trong nháy mắt, cả cơ thể Cơ Hiên Viên trở nên cứng đờ, hần ngồi dậy, yên lặng nhìn người dưới thân, phải một lúc sau mới nói, “Trở về? Trở về đâu?”

Quăng cho hần một cái liếc mắt, Hỏa Mô đưa tay chỉ hướng không trung, “Nơi đó...Quê hương của ta được các người gọi là ngôi làng ‘mê hoặc’ ”

Mê hoặc? Kia căn bản không thể là tên một ngôi làng.

“Ngươi thật là từ nơi đó tới?” hần mang theo một phần nghi hoặc, một phần thử mà hỏi.

“Đúng vậy. Ta đã nói với ngươi cũng thật nhiều lần. Xem, ngươi quả nhiên không tin ta.”

Hần kinh ngạc nhìn đối phương hơn nửa ngày... Khó trách dung mạo lại xinh đẹp đến như vậy, cũng khó trách nhìn vào sẽ làm cho người ta bị cuốn hút. Quả nhiên là thiên thần, là thiên thần đến giúp chính mình!

Cơ Hiên Viên vươn tay, lấy tay mân mê lên đôi má của Hỏa Mô, rồi sau đó đến cổ, tiếp theo là đến trong ngực, hạ giọng nói mang theo chút mê hoặc, “Ngươi có thể đừng trở về không? Ở cùng ta...”

Hỏa Mô từ từ nhắm mắt tựa hồ hưởng thụ như vậy âu yếm, đôi hàng mi cong cong nhẹ nhàng phe phẩy, nhưng đến cuối cùng vẫn là thực kiên quyết lắc đầu, “Không được, ta phải đi về sinh hạ hậu đại (con cháu đời sau). Quê hương của chúng ta vốn là một nơi cần cỗi, chúng ta phải liên tiếp dự trữ hàng hóa cũng rất khó khăn, cho nên sinh sản hậu đại đối với chúng ta mà nói là rất quan trọng, cũng chính là nghĩa vụ.”

Mở mắt ra, ánh mắt lóe ra nhiều điểm nhu tình, Hỏa Mô mỉm cười, “Đến thánh địa xinh đẹp này làm ta cảm thấy thực thỏa mãn, lại còn gặp được ngươi, như vậy đối với ta là quá đủ rồi.”

“Vô luận như thế nào ngươi cũng đều phải trở về?”

Gật đầu không nửa điểm do dự.

Tâm hần giống như bị một chiêu thức vô hình đột nhiên cắn phá bóp vỡ, đau quá, đau quá...

Hỏa Mô đứng lên đưa lưng về phía hần, nhìn đến phía khoảng trời xa xôi kia, “Đã lâu không trở về, thực cũng là cho ta cảm thấy có chút nhớ nhung!”

Không cần phải nói thế này, ta không cần nghe. Ta muốn giữ ngươi ở lại!

Hỏa Mô vẫn như trước đưa lưng về phía Cơ Hiên Viên, không nhìn thấy trên gương mặt hắn nay chỉ hiện lên một mảng thất vọng, không buồn tha, dần dần bị một cổ không hiểu quyết tuyệt chiếm cứ.

Không cần phải như vậy mất đi Hỏa Mô, người làm cho hắn si mê điên cuồng! Vô luận thế nào, hiện tại hay tương lai, Hỏa Mô, người chỉ có thể là của ta! Là của duy nhất một mình ta! Là của Cơ Hiên Viên ta!

Dục niệm ngày càng mãnh liệt tràn ngập lên đại não Cơ Hiên Viên, hắn đã muốn không nghe được gì ngoài tiếng gió, hai mắt như vô thần nhìn vào khoảng không xanh um một màu rừng rậm. Chính là trong nháy mắt hắn nhìn chăm chăm đến Hỏa Mô đang đứng cách đó không xa, từng bước từng bước tiến đến gần, bước chân ngày càng nhanh, thấp giọng tự nói, “Người là của ta! Là của ta!”

“Đông!” một âm thanh vang lên làm chim muôn hoảng sợ phải vỗ cánh bay đi, rời bỏ chung quanh một khoảng không rộng lớn.

Kinh ngạc nhìn người đang nằm trên mặt đất vẫn không hề hay biết chuyện gì xảy ra, Cơ Hiên Viên thỏa mãn khẽ nhếch khóe miệng cười — người vĩnh viễn đều chỉ thuộc về ta!

6. Chương 6

CHƯƠNG 5 – ĐÌNH HÔN

Tất cả như trở thành một mảng mơ hồ, thân thể như không còn chút sức lực nào nữa. Người yêu của hắn đang yêu ớt gần như hấp hối, máu chảy không thôi.

“....Vì.... Vì cái gì lại như thế?!”

Hắn lao đảo bước đến, run rẩy tiến lại gần. Hắn chậm rãi ngồi xuống, vươn tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt dính đầy mồ hôi kia.

“Tộc trưởng, Hỏa Mô ngài mất máu nhiều lắm, chỉ sợ....” lão thầy thuốc nhìn vết máu đỏ tươi trên tay mà vô lực thở dài.

“Sẽ không! Hỏa Mô sẽ không rời bỏ ta!” Cơ Hiên Viên gắt gao nhìn vào con người đang dần dần suy yếu mà thì thào tự nói, đem mặt áp sát vào bờ má có chút lạnh lẽo của Hỏa Mô mà ôn nhu nói, “Người đang đùa giỡn ta có phải hay không? Hỏa Mô, ta biết người chỉ là đang giỡn với ta thôi. Đừng giả bộ nữa, hãy mau tỉnh lại đi! Người không nghe tiếng đứa nhỏ đang khóc sao? Nó rất khỏe mạnh!”

Lão thầy thuốc đứng bên cạnh nghe hắn nói như vậy liền chỉ biết lắc đầu rồi ôm đứa trẻ mới sinh đang oa oa trên tay yên lặng rời đi.

Hai hàng lông mi khẽ rung động một chút, lại thật gian nan mở mắt, hé ra một khuôn mặt ưu sầu. Thân thể không khỏe, chỉ cảm giác sinh mệnh chính mình từng chút từng chút một bị rút đi nhưng lại không hề có sợ hãi cùng hoảng sợ, trong lòng kia cảm thấy từ trước đến nay không có lần này thư sướng cùng thoải mái đến như thế này. Rốt cuộc, cũng đã có thể thoát khỏi rồi....

“Hỏa Mô!” hắn kinh hãi hô lớn một tiếng, cúi người hôn lấy đôi môi đã bị cắn chảy đầy tơ máu, “Ta biết người sẽ không rời bỏ ta!”

Hừ nhẹ một tiếng, đôi môi khẽ mấp máy điều gì.

“Cái gì?” hắn đem tai dán sát vào, cẩn thận lắng nghe.

“Chung.... rốt cuộc.... có thể.....rời đi người.....”

Đôi mắt hắn bỗng chốc mở thật lớn, không nghĩ hắn chờ đợi lâu như vậy nhưng lời nhận được lại là một lời ly biệt tuyệt tình!

“Người liên như vậy nghĩ muốn rời khỏi ta sao? A ?!” hấn kích động cầm lấy đôi vai gầy yếu của Hỏa Mô, lớn tiếng mà nói, “Người liên như vậy không thích ta, không yêu ta sao? Người liên như vậy nhẫn tâm bỏ lại con của chúng ta sao? Nó còn nhỏ như vậy!”

Hình như khoe miệng có hơi cong lên một chút. Yêu? Người ta trong lúc đó chính là bắt buộc, “yêu” như vậy chỉ làm cho ta hít thở không thông! Còn về đứa nhỏ kia, vốn chính là người áp đặt nó lên người ta, tại sao lại nói ta là nhẫn tâm rời bỏ?! Đã trải qua nhiều lần như vậy, cãi lâu như vậy, ta đã muốn mệt mỏi, rất mệt mỏi....Hết thấy đều đã xong, ta cùng người không còn liên quan nữa....

Mỉm cười một chút, Hỏa Mô thỏa mãn mà khép lại đôi mắt.

“Hỏa Mô.....Hỏa Mô? Hỏa Mô!”

Đây không phải là sự thật! Không phải sự thật! Thật sự muốn mất đi sao? Hao hết trăm mưu ngàn kế để hai người yêu nhau cùng sống bên cạnh nhau, cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng đẹp thôi sao?

Hắn yên lặng nhìn khuôn mặt yên lặng đoan trang của người mình yêu, vươn nhẹ ngón tay xẹt qua đôi mắt đã từng làm hắn động biết bao nhiêu mê luyến, cái mũi kia, đôi môi ngọt lịm kia....

“Hỏa Mô, ta vĩnh viễn sẽ không thả khai ngươi. Đời này kiếp này, đời sau kiếp sau chúng ta đều vẫn phải cùng một chỗ...”

Cầm lên chiếc dao nhọn sắc bén vẽ một đường trên nhón tay, nhìn chất lỏng màu đỏ sẫm từ từ chảy ra chậm rãi nhỏ giọt lên vầng trán kia cùng một mảnh bùa chú – lấy máu mà ấn định, chờ con cháu vì danh, nhập vòng luân hồi, ước hẹn kiếp sau!

“Hỏa Mô, đừng sợ. Chờ ta đi tìm ngươi!” nam nhân thấp giọng trấn an, từ khoe mắt đã khô cạn kia chảy ra một dòng lệ trắng trong suốt mang theo một khối tình si để xác minh lời hứa của chính mình. Phải theo đuổi day dưa vĩnh viễn!

“.....Xa.....TiểuXa! Tiểu Xa!” mọi người lo lắng vây quanh hắn. Đôi lông mi khẽ động vài cái, Cơ Huyền Xa chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt mình chính là khuôn mặt đầy lo lắng của cha mẹ cùng ông nội.

“Ồ...” cái trán có chút đau nhói, “Con làm sao vậy?”

“Con tự nhiên ngã xuống hù chết mẹ rồi” nữ nhân gắt gao ôm lấy hắn mà khóc nức nở.

Hắn ngẩng đầu mỉm cười nhìn ông nội, mang theo một phần nào đó kính sợ. Hắn nhìn xung quanh bốn phía thấy chính bên người mình một mảng cháy đen, bầu không khí tràn ngập một hương vị cháy xém của vật thể; cách đó không xa chính là nhóm người thân thích kia chung quy vẫn đứng như cũ, chính là trong những đôi mắt đó chứa đựng một mảnh trống rỗng lạnh băng, biểu tình trước đây chưa từng gặp qua.... Là hắn nhìn lầm sao?

Đến tốt cùng....đã xảy ra chuyện gì?

“Như vậy, mọi người cũng vừa mới thấy được?” Cơ Trung Lâm đứng bên cạnh, một tay đặt trên bả vai hắn, “Như vậy, kể từ ngày hôm nay trở đi đã lớn. Hơn nữa Tiểu Xa chính là người kế thừa tiếp theo của Cơ gia. Ta nghĩ mọi người không có gì phản đối có phải không?!”

Gì cơ? Người kế thừa? Đây là chuyện gì? Hắn hoang mang ngẩng đầu nhìn Cơ Trung Lâm, hi vọng đối phương có thể cho hắn một lời giải thích, nhưng đáng tiếc Cơ Trung Lâm tựa hồ hoàn toàn không có chút tâm tư nào trên người, vẫn chính là tiếp tục uy nghiêm trước mặt tộc nhân.

Hắn nhận thấy được ánh mắt mọi người nhìn mình liền bối rối cúi đầu. Không khí trong căn phòng này làm hắn cảm thấy không thể thở nổi, vẫn không hiểu nghi thức trưởng thành này coi như vô tình dựng nên một tường rào vô hình mà chắc chắn đối với chính bản thân hắn.

Lúc này, Cơ Trung Lâm rút cuộc cũng nhìn vào khuôn mặt trầm buồn của hắn, hòa ái mà cười, “Tiểu Xa a, cuối tuần này là tổ chức một buổi tiệc, đến lúc đó sẽ chính thức tuyên bố với mọi người thân phận kế thừa gia tộc của con. Cho nên a, Tiểu Xa, về sau con phải bắt đầu có tự giác lấy việc lợi ích của toàn gia tộc làm trọng có biết không?”

“Ông nội, con.....” hết thấy đều ập đến rất nhanh, rất đột nhiên làm cho hắn không biết chính mình nên phản ứng thế nào; muốn đáp lại, hỏi cho rõ ràng mọi chuyện nhưng khi mở miệng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, lại nên hỏi cái gì, mãi đến khi đầu óc có chút bắt đầu mở ra thì mới phát hiện trong phòng khách trống rỗng, chỉ còn lại chính mình cùng cha mẹ đang đứng ở cửa chờ đợi.

“Tiểu Xa, về nhà!” Cơ Thần Hi hướng về phía hắn mà vẫy tay.

Hắn kéo lê trầm trọng mà đi qua, chỉ cảm thấy toàn thân thật mệt mỏi.

Giữ chặt lấy tay hắn, Cơ Thần Hi sủng nị nheo má hắn một cái, “ như thế nào mà lại trưng ra bộ dạng không vui thế kia? Mệt lắm sao? Về nhà mẹ sẽ làm món dấm chua bài cốt mà con thích nhất có được không?”

“Ân —” hắn cúi đầu trả lời, nhưng vẫn còn đang mệt mỏi lắm.

“Thật sự không thể tưởng tượng được a!” Cơ Thành Diệu vỗ vỗ bả vai con trai, vui mừng kiêu ngạo thay cho đứa con rất bình thường của chính mình, “Tiểu Xa của chúng ta rất cuộc cũng trưởng thành rồi!”

“Ba ba....” Cơ Huyền Xa ngẩng đầu nhìn phụ thân đang đối hắn tươi cười, nhưng hắn lại hoàn toàn không thể đáp lại bằng nỗi vui sướng. Giờ phút này đây trong đầu hắn chỉ có hình ảnh của giấc mộng giống như thật kia, còn có thân ảnh thật quen thuộc biết bao.

Hỏa Mô....Hỏa Mô.....Huy.....Huy.....

Trong lòng bỗng chốc nhớ lại thật kỹ, hắn thật nhanh tránh khỏi cái nắm tay của Cơ Thần Huy mà xông ra ngoài.

“Này? Tiểu Xa, con đi đâu?” Cơ Thần Hi khó hiểu đứng ở phía xa hô lớn.

“Con quay về trường một chút! Con về lấy báo cáo để quên trong ký túc xá!” Thuận miệng nói dối, hắn vẫn không quay lại mà tiếp tục chạy về phía trước.

Hắn muốn gặp mặt Huy! Nhất định phải gặp Huy! Vô luận như thế nào!!!

Cơ Huyền Xa chưa từng có giờ phút nào muốn vội vàng gặp người kia đến như vậy. Hắn muốn gặp y, hắn muốn nói lớn lời xin lỗi, nghĩ muốn nói cho y rằng hắn có bao nhiêu yêu thương với y, muốn y giống như bây giờ mãi yêu chính mình, muốn cho y vĩnh viễn không rời xa hắn....

Khi Cơ Huyền Xa xuất hiện trong văn phòng, Ngụy Thành Huy rất đổi kinh ngạc.

Đưa ánh mắt ý bảo thư kí rời đi, y đứng lên hỏi, “Tiểu Xa, cậu như thế nào....” vẫn còn chưa nói hết câu, Ngụy Thành Huy đã rất nhanh rơi vào cái ôm của hắn, rất nhanh tựa như muốn đem chính mình biến mất, “..đến đây.....Tiểu Xa?!”

Thấy người trước mắt có gì đó không được tự nhiên, y nghiêng đầu một chút muốn nhìn thấy biểu tình của hắn nhưng sau một phen cố gắng liền phát hiện tất cả chỉ là phí công, liền chỉ có thể thở dài, thấp giọng trấn an, “Rất cuộc là làm sao vậy? Buông ta ra có được không? Ta muốn bị người làm cho tắt thở rồi!”

Cơ Huyền Xa giống như không hề nghe đến những lời oán giận của y, vẫn tiếp tục găt gao tựa đầu vào hõm vai của y, ôm chặt lấy y.

Thật lâu sau hắn mới mơ hồ mà than thở, “không cần oán tôi có được không Huy? Cứ như vậy vĩnh viễn cùng tôi có được không? Van cầu anh.....”

Ngụy Thành Huy trong lòng cả kinh không thể tin vào tai mình mà trừng lớn hai mắt. Hắn đã biết? Biết y là ai? Nhưng rất nhanh y lấy lại bình tĩnh, không lăm lý giải mà cười nói, “Cậu làm cái gì đặc tội chuyện của tôi mà làm tôi phải oán cậu?”

Cơ Huyền Xa không có trả lời, chỉ là đem y ôm vào trong ngực, cọ cọ vào tai y, nhẹ giọng nói, “Không cần rời xa tôi! Huy, van cầu anh, bởi vì tôi thật sự rất thích anh!”

Ngụy Thành Huy bỗng có chút thất thần, không hề đáp trả. Y cảm nhận được cái ôm nhiệt tình của thanh niên kia, trong lòng lung tung phức tạp, không ngừng tự hỏi chính mình — như vậy thật sự có được không?

Tại nhà chính Cơ gia, hiện tại thay cho một khoảng hắc ám đáng sợ của trước kia, nơi nơi đều được giăng đèn kết hoa thật trắng lẹ, phía bên trong đại sảnh tụ họp tất cả những thương gia có uy tín cùng danh dự xuất hiện. Theo lịch sử của Cơ gia, bọn họ đều hy vọng có được một phần giao tình cho dù chỉ là một chút, dù sao cũng ý nghĩa cho một bước tiến đồ thăng tiến. Cho nên, khi được Cơ gia mời liền đến rất đông.

Đứng trên lầu ở tại một góc sáng sủa, Cơ Huyền Xa ăn mặc cao nhã, cùng mọi người trò chuyện. Hắn khăn trương vuốt nước miếng, để ý một chút đến cà vạt cùng áo sơ mi, lại chà tay một chút. Hắn cúi đầu mới phát hiện chính mình trước mặt mọi người rất áp lực mà liên tục đổ mồ hôi.

“Ai nha nha, người kế thừa Cơ gia chúng ta như thế nào lại đứng ở đây?”

Quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt tươi cười vẫn thường lui tới, “Tiểu Chiêu...Đừng chọc em.”

“Châm chọc? Oan cho anh nha! Anh đây chỉ là quan tâm em thôi, không phải sao?”

“Vậy đừng gọi là người kế thừa!”

“Vậy thì gọi là cái gì?”

“Giống như trước kia, gọi em Tiểu Xa là được.”

“Anh thì được rồi, nhưng vấn đề là —” gã nhíu mi một chút, ý chỉ nhìn hướng Cơ Trung Lâm đang đứng trong đại sảnh tràn đầy cảnh xuân, “Lão yêu quái có hay không sẽ xử anh?”

Nhìn theo ánh mắt Cơ Huyền Chiêu, hắn thấy Cơ Trung Lâm đang ngẩng đầu nhìn bọn họ, sau đó lại cho hắn một nụ cười an ủi, hắn có chút bất đắc dĩ mà than nhẹ một hơi, “Tiểu Chiêu, vì cái gì em phải liền trở thành người kế thừa của Cơ gia chứ?”

“Không tốt sao? Người khác mỗi ngày đều mong chờ vị trí này a!”

“Anh muốn làm?”

“Anh? Không! Một chút hứng thú cũng đều không có!” sảng khoái trả lời, “Anh thậm chí còn hi vọng chính mình không sinh ra tại cái nhà này nữa kìa.”

“Tiểu Chiêu?” nhìn về phía Cơ Huyền Chiêu, hắn kinh ngạc vì ý nghĩ của người này, càng thêm kinh ngạc khi gã nói thật nghiêm túc.

“Ha hã, không có gì. Anh nói đùa thôi” khoát tay một chút, gã uống hết chén rượu trong tay.

“Tiểu Chiêu, anh có biết cái nghi thức trưởng thành kia rốt cuộc là có ý nghĩa gì không?”

“Sao lại đột nhiên hỏi cái này?”

“Bởi vì cảm giác không rõ rất khó chịu”.

Nhìn Cơ Huyền Xa trước mặt còn thấp hơn mình vài xentimet, Cơ Huyền Chiêu nhẹ nhàng xoa đầu của hắn, giống như trước đây mà nói, “Tiểu tử em chính là muốn nghĩ vãn vợ! Bất quá, nghi thức kia cũng có hàm nghĩa của nó.”

“?”

“Kia xem như chính là muốn nhận ra năng lực đặc thù trong cơ thể của Cơ gia nam.”

“Năng lực đặc thù?”

“Hóa!” Cơ Huyền Chiêu đơn giản phun ra một chữ nhìn mọi người dưới lầu đang cúi đầu quay quanh Cơ Trung Lâm mà nói, “ngoại nhân đồn đãi Cơ gia chính là bộ tộc có dòng máu thiên nhân cao quý, nhưng chỉ nghĩ đây chỉ là tin đồn nhằm, không ngờ cũng chính là sự thật.”

Thiên nhân?! Thân thể Cơ Huyền Xa lâm vào chấn động, trong đầu rất nhanh hiện ra gương mặt trong mộng kia thật lâu— ngày đó hỗn độn nhìn thấy tất thấy đều là sự thật..... Hắn cúi đầu, chính là lẳng lặng nghe tiếp.

“Bởi vì nguyên nhân chính là vì tổ tiên, nam nhân Cơ gia vào sinh nhật lần thứ hai mươi sẽ thức tỉnh, nhưng sẽ được phân biệt mạnh yếu. Nếu là cực mạnh, sẽ được tôn sùng lên vị trí đương gia.”

“Nguyên lai là như vậy....”

“Bất quá, đối anh mà nói chuyện này chỉ là sự trói buộc a!” Cơ Huyền Chiêu sửa lại thất lưng rồi cầm chỉnh lại đầu tóc, “uống rượu thôi cũng phải lo lắng đề phòng, sợ một khi không cẩn thận sẽ lập tức thành tên phóng hỏa. Thật đúng là con mẹ nó khó chịu!”

Hắn buồn cười nhìn Cơ Huyền Chiêu cau mày đầy oán giận, liền phát tay vỗ vỗ cánh tay đối phương, “nhớ lại đi, không phải chúng ta đã luôn uống rất nhiều sao?”

“Có sao?” Cơ Huyền Chiêu chọn chọn mi, trở mình suy nghĩ một lát, “Anh từ hai mươi tuổi trở đi đều chưa một lần uống quá!”

Nhìn vẻ mặt đứng đắn của Cơ Huyền Chiêu, hắn nở nụ cười.

Đúng lúc này, Cơ Trung Lâm đã đi tới, “Tiểu Xa, như thế nào lại luôn ở trong này? Mau xuống đi, mọi người đang chờ chúc mừng con a!”

“Nga, hảo!” hắn hướng Cơ Huyền Chiêu gật đầu rồi thuận theo sát Cơ Trung Lâm đi xuống lầu.

Cơ Trung Lâm lôi kéo Cơ Huyền Xa đi đến đại sảnh liền ho nhẹ một tiếng, “Các vị, xin yên lặng một chút!”

Trong khoảnh khắc ấy, nguyên bản tiếng ồn ào bỗng chốc lặng như tờ chỉ còn truyền ra tiếng cúi đầu hít thở. Nhiều ánh mắt già có trẻ có, hâm mộ, khen tặng, phụ họa, đủ loại ánh mắt đối trá làm cho con người ta trái tim có chút lạnh giá, hắn không tự giác túm hạ quần chính mình.

“Ha hã, cảm ơn.” Cơ Trung Lâm vừa lòng nhìn quanh một hồi, như vậy vạn nhân đều kính sợ nghe theo làm hắn cảm thấy thập phần thỏa mãn, mỉm cười, “Hôm nay rất cảm ơn các vị đã dành cho cháu út tôn yêu quý của ta – Cơ Huyền Xa một chút thời gian để chúc mừng sinh nhật hai mươi tuổi của nó. Hiện tại điều ta muốn tuyên bố chính là căn cứ theo quy cũ của Cơ gia, Tiểu Xa được chọn làm người kế thừa tiếp theo của Cơ gia, cho nên thỉnh các vị về sau chiếu cố cháu trai ta nhiều hơn a.”

Lập tức một tràng pháo tay vang lên. Hắn vẫn tiếp tục cúi đầu không nhìn tới làm cho người ta có phần không được thoải mái.

“Ngoài ra,” Cơ Trung Lâm dương cao giọng mà nói, lộ nụ cười lạnh như băng, “Hôm nay cũng chính là lễ đính hôn của Tiểu Xa đây cùng biểu tỷ của hắn Cơ Tuyền Dĩnh. Tuy nhiên, về phần cụ thể khi nào kết hôn thì để cho người trẻ tuổi quyết định. Đến lúc đó hy vọng các vị có thể đến chúc vui a, haha!”

“Nga —!” lại một tràng pháo tay nữa vang lên, từng tràng từng tràng liên tiếp vang lên phủ đầy đại sảnh.

Đính hôn? Kết hôn? Đây là thời điểm quyết định chuyện gì? Cơ Huyền Xa trừng lớn mắt quay đầu nhìn Cơ Trung Lâm, hi vọng có thể có được một câu trả lời hoặc giải thích thuyết phục từ lão nhân kia. Mà từ trong đám người bên ngoài, hai người trẻ tuổi cũng ghen hòng nhìn trân trối vào nhau, rất nhanh một người quay đầu chạy ra ngoài, người còn lại cũng thần tình lo lắng mà chạy đuổi theo.

Cơ Trung Lâm hí mắt, bí hiểm nhìn hai bóng dáng biến mất ở cửa.

“Ông nội, đây là có chuyện gì? Vì cái gì lại đột nhiên quyết định chuyện hôn sự của bọn con?”

“Không phải đột nhiên quyết định mà là ta, cha mẹ ngươi cùng những người trong tộc đã thảo luận đưa ra kết quả này.”

“Chính là Tuyền Dĩnh Tả chính là biểu tỷ của con, chúng con như vậy là loạn luân!” Cơ Huyền Xa phản bác, “hơn nữa, không phải quyết định này cũng chưa có hỏi qua ý kiến của con sao? Con cự tuyệt chuyện hôn sự này!”

“Con không có quyền cự tuyệt!” Cơ Trung Lâm quát lớn một tiếng, hung ác nhìn chăm chăm Cơ Huyền Xa, “Kể từ khi con trở thành người kế thừa Cơ gia, thì đây chính là trách nhiệm của con! Là trách nhiệm của người kế thừa huyết mạch thuần khiết của Cơ gia!”

Cơ Huyền xa bị Cơ Trung Lâm trước mắt làm cho sợ tới mức có rút lại một chút, không tự giác lui về phía sau một bước. Giờ phút này đây Cơ Trung Lâm không phải là ông nội luôn đối với chính hắn mỉm cười, luôn đưa tay nhu nhu vuốt ve đầu hắn trong trí nhớ kia nữa, lão nhân trước mắt như vậy thực xa lại làm cho người ta không khỏi không rét mà run!

Nhìn thấy ánh mắt Cơ Huyền Xa có chút e ngại, lão liền ý thức được bộ dạng chính mình tựa hồ có chút dọa người, Cơ Trung Lâm lập tức thay vẻ mặt ôn hòa, cười cười vỗ về bả vai hắn, “Tiểu Xa, không cần nghĩ nhiều. Hôn sự như vậy đã định, nếu lại theo ta nói cự tuyệt hôn sự, ông nội thực sự muốn sinh khí a?”

Kinh ngạc, gian nan nói ra một chữ, “vâng....” (khốn, không xứng làm công *đập bàn đập ghế*)

Từ nhỏ đến lớn, Cơ Huyền Xa luôn là cục cưng của cha mẹ nên dần dần đã không biết như thế nào gọi là cự tuyệt cùng phản kháng huống chi là hiện tại chính là gông xiềng! Thật sự là buồn cười, cái gì người kế thừa, bất quá chỉ là một con rối mà thôi, cũng chỉ là một đồ vật đem trang trí, hắn trong lòng chưa xót nghĩ. Hiện tại chính mình tựa như con rối gỗ trong một vở hài kịch, mặc cho người ta bài bố.

Nữ nhân sao? Nói dối tông đường sao? Trách nhiệm gia tộc đây sao? Từ trước đến giờ một khắc không hề nghĩ qua, ngay lập tức lại ủa đến trước mặt chính mình làm cho chân tay luống cuống. Hơn nữa, hắn thế nào đi đối mặt với Ngụy Thành Huy đây? Người mà hắn muốn dùng cả đời yêu thương...

Từ đó về sau vài ngày, đầu óc Cơ Huyền Xa đều luẩn quẩn nào là kết hôn, nào là gia tộc, trở nên âm trầm đi rất nhiều.

“Tiểu Xa!” trước mặt bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt lớn kẻ sát, trong mắt toát ra đầy nhiệt tình thân thiết.

“Cậu làm sao vậy? Mấy ngày nay cứ như mất hồn mất vía!” Ngụy Thành Huy có chút lo lắng nhìn bộ mặt rầu rĩ không vui của Cơ Huyền Xa. Y cùng hắn ở chung cũng đã được một thời gian, hiểu rõ hắn khi gặp phải chuyện gì cũng đều có thể mở to hai mắt, khoe miệng giương lên cười ha hả, dửng dưng mà vượt qua. Cơ Huyền Xa lần này tinh thần sa sút như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp qua. Không tự giác, y cũng có chút lo lắng thay.

“Không có gì....” Cơ Huyền Xa khóa chặt hai hàng lông mày, nhìn chén nước trước mặt mà ngẩn người.

“Thật sự không có gì?”

“...”

“Kia tùy cậu” không biết vì sao khi thấy Cơ Huyền Xa trầm mặc như vậy, Ngụy Thành Huy thực sinh khí, cũng không hiểu vì sao lại sinh khí. Y cũng không biết chính mình thế nào, chỉ cảm thấy ngực muốn nghẹn lại, như thế nào cũng thoát ra không được. Đứng lên, y cầm văn kiện muốn rời khỏi.

“Huy?” vươn tay nắm lấy cánh tay Ngụy Thành Huy, hắn ai oán mà nhìn y, “Anh đi đâu?”

“Quay về công ty! Tôi không muốn cùng cậu trong này ngẩn người!”

“Đừng đi có được không! Van cầu anh!” hắn cúi đầu cầu xin.

“Không đi? Ở trong này mắt lớn trừng mắt nhỏ?”

“Không phải, Huy....” Cơ Huyền Xa hạ mắt, “Tôi chỉ không biết nên làm gì bây giờ....”

“Vậy thì nói ra để mọi người cùng nhau thương lượng, còn hơn một mình cậu cứ giấu mãi trong bụng không giải quyết được gì!”

“...Chuyện này chỉ sợ không ai có thể giúp được tôi”, nói xong hắn lại hạ mắt.

“Đến tột cùng là chuyện gì?” Ngụy Thành Huy cau mày, y bị Cơ Huyền Xa nửa ngày không nói ra nỗi nguyên nhân làm cho y muốn tức chết mà.

“Trong nhà bảo tôi kết hôn!”

“Gì?” trừng lớn mắt, Ngụy Thành Huy không tin vào tai mình, “Cậu lo lắng vì chuyện này?”

“Ân” gật gật đầu, Cơ Huyền Xa tựa hồ lại buồn thêm chút, không biết phải dùng biểu tình gì đối mặt với Ngụy Thành Huy.

Luôn mồm nói trước mặt đối phương sẽ luôn yêu y suốt đời, phải gần nhau trọn đời trọn kiếp nhưng hiện giờ phải tuân theo ý trưởng bối mà đi cưới nữ nhân.

Nhưng hiển nhiên, Ngụy Thành Huy không có như Cơ huyền Xa đoán, mà chính là khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói, “Mặc dù có điểm hơi sớm, nhưng bất quá cũng chỉ là chuyện bình thường a!”

“Huy....” hần kinh ngạc ngẩng đầu, chằm chằm nhìn y, “Anh không ý kiến?”

“Để ý cái gì?” Ngụy Thành Huy cười cười, cầm lấy muỗng nhỏ nhẹ nhàng khuấy đảo ly cà phê, “nam cưới vợ, nữ cưới chồng cũng là chuyện đương nhiên đi!”

“Chính là hiện tại tôi phải cưới nữ nhân khác! Người yêu của anh sẽ sống cùng người khác cả đời! Anh liền có thể từ bỏ được ngay sao?!” Cơ Huyền Xa không tự giác hung hăng chống bàn đứng lên, thanh âm đầy kích động mà nói lớn. Hần không rõ vì cái gì Ngụy Thành Huy có thể nhẹ nhàng như thế mà đối diện với tin tức này, thoải mái giống như chính y cùng hần chỉ là những người xa lạ, thật sự không liên quan nhau. Chẳng lẽ từ đầu đến cuối đều là do hần tự mình đa tình, tự mình xướng nên một vở kịch “tình yêu” chỉ có một vai?

Ngụy Thành Huy dùng ánh mắt nhẹ nhàng quét bốn phía, rồi cũng nhẹ nhàng cười, “Này không phải là có bỏ được hay không. Không phải ngay từ đầu chúng ta cũng biết sẽ có lúc nhất định tách ra hay sao?”

Nhất định?!

Ngụy Thành Huy vỗ vỗ mu bàn tay của Cơ Huyền Xa ý bảo hần ngồi xuống rồi nhấp một ngụm cà phê, bình thản nói, “Tuy rằng hiện tại có rất nhiều quốc gia đồng ý hôn nhân đồng tính nhưng người như chúng ta vẫn rất khó được thế nhân tán thành. Huống chi...” y nhìn về mặt hoang mang của hần, “Tôi không muốn cho người trong nhà của cậu biết chuyện cậu cùng tôi!”

Đúng vậy, y đối với gia đình kia biết rất rõ, đừng nói là hiện tại hay tương lai đồng tính luyến ái được cả thế giới chấp nhận, nhà hần cũng tuyệt đối sẽ không cho phép, càng đừng nói y cùng Cơ Huyền Xa chính là quan hệ như vậy.

Nghe Ngụy Thành Huy nói xong, Cơ Huyền Xa cũng thoàng chốc lấy lại chút bình tĩnh, nhưng là giống như bị cướp đi ý niệm phản kháng trong đầu, hần suy sụp ngồi xuống. Kìa những lời thề non hẹn biển cũng không chịu nổi một kích sao? Phải trở thành giấc mộng cả đời không thực hiện được hay sao?

“Huy? Anh vì cái gì không cổ vũ tôi đứng lên phản kháng với gia đình? Nói không chừng tôi có thể không cần kết hôn!”

“Phản kháng? Cậu lấy cái gì phản kháng? Cậu có tước gì phản kháng?” Ngụy Thành Huy có chút buồn cười nhìn về mặt của Cơ Huyền Xa, cười hần đơn độc tình khiết, cười hần chấp nhất, nhưng trong lòng cũng không khỏi khe khẽ khó chịu.

Cơ Huyền Xa bị Ngụy Thành Huy nói làm cho không còn gì chống đỡ, vốn đang mang tâm tình uể oải, nay lại càng sa sút trầm trọng.

“Tiểu Xa?” một thanh âm nhẹ nhàng vang lên làm cho Cơ Huyền Xa theo phản xạ quay đầu liền thấy gương mặt không nghĩ sẽ xuất hiện.

“Chị Tuyền Dĩnh?!” Cơ Huyền Xa có chút ngoài ý muốn nhìn nữ nhân một thân trang phục tinh xảo, thành thực giỏi giang, nhưng rất nhanh liền có chút xấu hổ mà dời đi ánh mắt. Đối mặt với người chị họ, cũng chính là hôn thê của chính mình, hần không biết phải bày ra gương mặt nào cho phù hợp, cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Cơ Tuyền Dĩnh cười cười, bảo trì dịu dàng, “không nghĩ có thể gặp em ở đây.” nhìn mắt Cơ Huyền nhìn Ngụy Thành Huy, “người này là bằng hữu của em?”

“Ân!” gật gật đầu, Cơ Huyền Xa lễ phép giới thiệu, “Đây là Ngụy Thành Huy. Huy, đây là biểu tỷ của tôi, Cơ Tuyền Dĩnh.”

Cơ Tuyền Dĩnh hào phóng vươn tay, cười nói “Xin chào, Ngụy tiên sinh.”

Ngụy Thành Huy cũng cầm lấy tay nàng, mỉm cười mòng theo một ánh mắt tán thưởng đối Cơ Tuyền Dĩnh. Không thể không thừa nhận nàng có khí chất ánh mắt hấp dẫn không ít nam nhân, cùng gương mặt đoan trang tinh xảo, dáng người yếu điệu cũng đủ làm cho đa số nam nhân tình nguyện quỳ dưới gót giày của nàng, “Xin chào Cơ tiểu thư, rất vui được gặp cô.”

Sau một phen hàn huyên, Cơ Tuyền Dĩnh vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cơ Huyền Xa rồi lại chuyển sang hướng Ngụy Thành Huy mà nói, “Ngụy tiên sinh có thể để tôi cùng Tiểu Xa nói chuyện riêng một chút có được không?”

“Chị Tuyền Dĩnh?”

“Chị cam đoan sẽ không làm phí thời gian của em, chị chỉ nói mấy câu thôi.”

Ngụy Thành Huy nhìn Cơ Huyền Xa, sau đó vỗ bả vai hân mà nói, “Hai người chậm rãi nói chuyện, tôi đi trước. Tiểu Xa, tan tầm chúng ta gặp nhau chỗ cũ.”

“Nga, được...” Gật gật đầu, Cơ Huyền Xa biết cuối cùng cũng phải đối mặt, có trốn thế nào cũng không được.

7. Chương 7

CHƯƠNG 6 – GỌN SÓNG

Ngụy Thành Huy đi rồi, Cơ Tuyền Dĩnh đi đến ngồi xuống vị trí vừa nãy của y, phục vụ cũng rất nhanh tiến đến hỏi cô dùng gì.

“Cho tôi một ly cam vắt, cảm ơn.”

Cơ Huyền Xa có chút kì quái nhìn cô, “Chị Tuyền Dĩnh, chị không phải thường uống cà phê sao?”

Cô sững sờ nhìn hân, có chút kinh ngạc người em trai này quả nhiên là có mắt để ý đi, lập tức cười, “Gần đây dạ dày có chút không tốt cho nên tạm thời hạn chế bớt uống cà phê thôi.”

“Như vậy a” Hân gật gật đầu, nhìn vào vẻ mặt có chút không tốt của cô, “Vậy tìm em có chuyện gì không?”

“Chị tìm em thì còn có thể nói chuyện gì?” Cô đưa tay hất nhẹ mái tóc bồng bềnh suôn mượt về phía sau. Đây mặc dù chỉ là một động tác thực nhỏ thôi nhưng làm làm cho người ta có cảm giác mỉa mai hoặc tuyệt đỉnh, “Chị muốn em đi tìm lão gia từ chối chuyện hôn sự lần này.”

Nói thẳng thừng ra như thế làm cho Cơ Huyền Xa có chút sững sờ kinh ngạc mở lớn mắt nhìn cô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc cũng thoải mái mà hạ mắt.

Vẫn là nên hiểu rằng Cơ Tuyền Dĩnh là người chị họ của hân khá nổi tiếng, lại có cuộc sống thực tự do tự tại, như thế nào cô lại có thể chấp nhận sự sắp đặt bày bố của người khác lên bản thân cô, nhưng mà.....

“Em đã nói với ông nội như vậy, nhưng ông không chấp nhận.”

“Vậy thì nói lại lần nữa!”

“Chị Tuyền Dĩnh, không phải là đơn giản như vậy. Ông nội sẽ không nghe lời em nói đâu. Chị nên đi nói là tốt nhất.”

“Chị đi?! Nếu chị mang bốn phận của người trong nhà, chị nhất định sẽ đi! Em rõ ràng biết, tuy rằng chị cũng là mang họ Cơ nhưng chỉ là ngoại tộc. Trong mắt những lão nhân Cơ gia, căn bản tội bọn chị chỉ là một đám người gần như là không hề tồn tại. Nhưng mà so với chị ra, Tiểu Xa em tuyệt đối được xem trọng!”

“Nhưng em đã thử qua rồi” Về phần kết quả không cần nói cũng biết được là như thế nào rồi.

“Vậy thì vẫn cứ tiếp tục nói, lần này không được lại nói thêm lần nữa, nói cho đến khi lão gia đồng ý mới thôi.”

“Chị Tuyền Dĩnh, chị không cần làm khó em, em không nghĩ sẽ chọc giận ông nội.”

“Em!” Tuy rằng người em họ này từ nhỏ đã có cá tính mang chút yếu đuối nhút nhát nhưng Cơ Tuyền Dĩnh vẫn là chưa từng nghĩ là hần hèn đến nỗi như thế này, “Vì sợ như vậy, em liền tình nguyện một mình ngồi đây than thở? Em liền nguyện ý cưới một người em không yêu chỉ vì muốn củng cố quyền lực của dòng họ? Vậy Ngụy tiên sinh kia em tính làm sao bây giờ?”

Hần kinh ngạc nhìn Cơ Tuyền Dĩnh. Hần không đoán được cô như vậy có thể nhìn rõ được mọi việc thấu đáo rõ ràng đến như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra mối quan hệ giữa hắn và Ngụy Thành Huy là như thế nào rồi, “Chị biết sao?”

“Hừ, là người thì đều có thể nhận ra.”

“...”

“Em nguyện ý để cho người em thích nhìn em cùng người khác kết hôn sao?”

“Đương nhiên không muốn!”

“Được, nếu vậy chị liền nói cho em nghe, chị cũng không thích mình kết hôn vì lợi ích dòng họ, lại càng không thích bị người khác bài bố. Chị hi vọng em có thể cùng lão gia nói chuyện, như vậy chính là để cho bọn họ còn có chút mặt mũi; còn nếu mà em vẫn nhất quyết định nghĩ muốn lấy lòng lão gia kia, như vậy đừng có trách chị không để cho các người được yên thân!”

“Chị Tuyền Dĩnh?!” Cơ Huyền Xa có chút hoảng sợ nhìn ánh mắt của Cơ Tuyền Dĩnh, đôi đồng tử kia sáng lên tựa như có cái gì đó kiên định phát đi ra, “Chị muốn làm gì?”

“Làm gì là việc của chị, tóm lại em nên quyết định rõ ràng là nói hay không nói. Hai tuần sau cho chị câu trả lời thuyết phục, hi vọng em đến lúc đó sẽ không khiến cho chị phải thất vọng!” Vừa dứt lời xong, Cơ Tuyền Dĩnh liền đứng dậy rời để lại Cơ Huyền Xa một mình một người ngồi tại chỗ không chút nhúc nhích.

Trong căn phòng lớn vẫn là mang một nét hân ám không chút ánh sáng, không tiếng động vang lên, nếu có chăng cũng chỉ là một vài làn khói trắng tỏa ra từ chiếc lư hương đặt ở trên bàn mà thôi. Lão nam nhân ngồi tọa tại trên chiếc ghế làm bằng gỗ cao quý, ngón trỏ tay khẽ nhịp nhịp lên trên chỗ gác tay, Cơ Trung Lâm khẽ nhắm lại đôi mắt, nghe được một trận tiếng bước chân thì hơi hơi hé ra mí mắt, khi thấy người kia vào rồi thì mới chậm rãi mở lớn mắt ra mà nhìn.

“Chuyện gì?”

“Lão gia, tôi đến báo cáo lại hoạt động của các thiếu gia.” Quân gia vẫn như trước cung kính cúi đầu, một vẻ đầy hèn mọn mà đứng một bên chờ người kia ra lệnh liền nghe theo.

“Được, nói đi!”

“Vâng! Tiểu Chiêu thiếu gia vẫn như trước ăn chơi phóng đãng, ba ngày như một vẫn lui tới các câu lạc bộ đêm để chơi.”

“Hừ, đúng là loại gỗ mục không thể sử dụng! Có nói mãi cũng thế thôi! Còn Tiểu Xa thì sao?”

“Tiểu Xa thiếu gia, cậu ấy....”

“Nó làm sao?”

“Tiểu Xa thiếu gia gần đây cũng thường đi ra ngoài, là đi gặp một người đàn ông. Hai người tựa hồ rất thân thiết.”

“Cái gì?” Cơ Trung Lâm đột nhiên ngồi phắt dậy, tròng lớn mắt một vẻ không thể tin được những gì mình vừa mới nghe thấy. Con người tựa như phóng lớn, tỏa ra một loại ánh mắt làm cho người ta phải sợ hãi. Quân gia kia vẫn không là ngoại lệ, không tự giác mà co rúm lại một chút.

“Y là ai?”

“Là một lão bản của một công ty nhỏ.” Quần gia vừa nói xong, đồng thời cũng đem ảnh chụp đưa lên cho lão nam nhân xem.

Cơ Trung Lâm cầm lấy ảnh chụp, đưa mắt nhìn qua một chút. Trong những tấm ảnh kia phần lớn đều là Cơ Huyền Xa cùng người nọ thân thiết cười vui. Cơ Huyền Xa trong ảnh chính là cười đến thoải mái hạnh phúc, nụ cười mà lão chưa bao giờ thấy qua, mà lão cũng chẳng muốn thấy, như thế này chỉ làm cho lão cảm thấy thực chói mắt mà thôi. Lại nhìn đến người nam nhân nọ, mặc dù chụp có chút xa, chụp không được rõ ràng lắm, nhưng vẫn có thể thấy rõ được ngũ quan như thế nào.

.... Vì cái gì lại cảm thấy người này có chút quen mắt? Y là ai? Chẳng lẽ lại chính là y? Làm sao... có thể như vậy được?

Cơ Trung Lâm cau lại đôi mày, lại nhìn kỹ thêm một lần nữa, sau đó cũng tiện tay mà ném xấp ảnh đi, lập tức đầy uy nghiêm nói, “Đi điều tra người nam nhân này cho ta!”

“Vâng, lão gia!”

“À, còn có...”

“Còn có chuyện gì nữa?”

Quần gia thấp người, tiếp tục nói, “ Vừa có người thông báo rằng tiểu thư Tuyền Dĩnh tựa hồ vừa gặp qua Tiểu Xa thiếu gia, hai người nói chuyện gì thì không rõ, nhưng tựa hồ không được thoải mái lắm.”

“Hừ, chỉ là một đứa con gái ngoại tộc, nó đang nghĩ nó là cái gì chứ?” Cơ Trung Lâm khinh thường hừ lạnh một tiếng, lại như đột nhiên nghĩ tới cái gì, lão lại thần nhiên trở về nằm lên sofa, phân phó cho quần gia, “Sẵn tiện điều tra xem hành động của Tuyền Dĩnh có gì khác thường hay không, tùy tình huống mà báo cáo cho ta. Cho dù nó tương lai sẽ trở thành nữ chủ nhân của Cơ gia thì cũng không phải cái gì cũng phải theo ý nó!”

“Vâng!”

Nhìn xuống bàn tay người thanh niên đang nắm lấy bàn tay mình, lại chẳng phải là cùng sóng vai mà đi, Ngụy Thành Huy khó hiểu mà nhăn hàng mi xinh đẹp. Vừa mới gặp nhau xong, Cơ Huyền Xa vẫn cứ như vậy thẳng một đường bước đi, nói chuyện cũng không nói, cũng chẳng thèm quay đầu lại nhìn y một lần, chỉ có thất thần bước đi không có mục tiêu.

“Tiểu Xa, đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn tựa hồ không có nghe thấy câu hỏi của y, vẫn là tiếp tục cất bước đi về phía trước. Y nhìn không được nữa, hất bàn tay hắn đang nắm lấy ra khỏi bàn tay y.

“Hả?” Hắn kinh ngạc quay đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt ần ần giận dữ của Ngụy Thành Huy, “Huy, làm sao vậy?”

“Hỏi tôi làm sao vậy?” Ngụy Thành Huy buồn cười nói rộng cả vạt đang thắt trên cổ, thuận tay hất lấy những lọn tóc ngắn phủ xuống trên khuôn mặt xinh đẹp của y, “Lời này đáng lẽ nên là tôi hỏi cậu mới đúng đi! Tôi đi làm cả ngày đã muốn mệt chết, cậu đại thiếu gia lại nổi hứng kéo tôi giữa trưa nắng nóng đến nổi có thể đem trứng ra rán để ăn mà đi bộ?” Nói xong y liền đưa tay lên chỉ vào đồng hồ, “Nhìn xem chúng ta đã đi bao lâu? Đã muốn gần một tiếng đồng hồ rồi!”

Kinh ngạc nhìn y, Cơ Huyền Xa ngẩng đầu nhìn theo hướng tay y chỉ lên chiếc đồng hồ lớn của thành phố, khó trách Huy lại sinh khí như vậy. Tuy rằng hiện tại đã là tháng tám nhưng cái nóng của mùa hè vẫn chưa có thuyền giảm đi chút nào cả. Hắn đưa tay lau đi những giọt mồ hôi đọng trên khuôn mặt của y, áy náy nói, “Thực xin lỗi...”

“Quên đi!” Ngụy Thành Huy chỉ thở dài một cái. Nghĩ thôi cũng biết chính là khi trưa chị họ của hắn đến nói gì đó với hắn, mặt hắn từ đó xem ra còn có chút nghiêm trọng hơn. Y dù có nghĩ trong lòng nhiều đến như thế nào đi chăng nữa, rốt cuộc cũng chẳng nói nên thành lời, “Tìm nhà hàng nào đi, tôi đói bụng rồi.”

“Àn, được!”

Nhưng bữa cơm lần này đặc biệt khác thường, thực rất im lặng, lạnh lùng đến lạ. Cơ Huyền Xa từ đầu đến cuối đều vẫn giữ một nét mặt đầy tâm sự, hoàn toàn không hề giống như mọi ngày nói lia nói lịa liên thanh, mà thay vào đó chính là trầm tư cầm đũa xối xối thức ăn trong chén. Ngụy Thành Huy nhìn thấy thế cũng không có miễn cưỡng cái gì, cũng chỉ là lẳng lặng ăn phần của mình mà thôi. Y biết những chuyện như thế này sớm muộn gì thì hắn cũng phải đối mặt, mà hắn cũng là nên học cách tự giải quyết vấn đề bằng chính mình, trong tận đáy lòng của y cũng có chút hi vọng vụng trộm rằng trải qua sự việc lần này rồi, người vẫn luôn có tính tình trẻ con này có thể trưởng thành hơn một chút, trở thành một người nam nhân thực thụ có thể gánh vác chống đỡ mọi chuyện... Ý tưởng lần này khiến y có chút giật mình chấn động, chợt dạ nhìn vào Cơ huyền Xa, chỉ thấy hắn căn bản không có phát hiện ra loại phản ứng có phần kì lạ vừa rồi của y thì mới nhẹ nhàng thở ra.

Là không đủ kiên quyết hay sao? Ngụy Thành Huy trầm tư. Gần đây y càng ngày càng nuôi nặng nhiều hi vọng Cơ Huyền Xa sẽ vĩnh viễn không phát hiện ra chân tướng của sự việc ngày trước, có khi thậm chí lại muốn hai người vẫn cứ như vậy gặp mặt nhau, nói chuyện cùng nhau, chỉ có thoả mái cùng vui vẻ chứ không có không thích ý, lo lắng hay u sầu, nhưng khi nghĩ đến cái việc trước kia đau khổ cùng nhục nhã đến nhường nào kia, y lại cảm thấy mình thật yếu đuối đến buồn cười, cư nhiên lại vì một người thanh niên chưa nhiễm qua sự đời làm lung lay kế hoạch y tâm tâm khổ khổ bày ra bao nhiêu năm nay. Y lắc đầu, cố đem những cảm giác một sớm bực phát kiềm nén xuống, trước mắt hết thấy đều là những việc y nên làm, cũng phải làm, đối với Cơ gia, cũng là đối với chính bản thân y!

Lúc hai người ăn tối xong thì ngoài đường đã tờ mờ ánh đèn rực rỡ, bầu trời màu xanh trong đã sớm nhuộm một màu đen của màn đêm buông xuống, che phủ hết tất cả ánh sáng của ban ngày, nhưng thứ không khí oi bức nóng nực cũng theo đó mà bị cuốn đi, gió đêm lại thỉnh thoảng thổi phảng phất bên tai đem những điều phiền muộn trôi đi, chỉ để lại một cảm giác sung sướng thoả mái đến tột cùng. Đại khái ăn no rồi thì tâm tình cũng bỗng chốc tốt lên, cũng phát giác ra bên người trống trải cô đơn, hắn có chút ngượng ngùng nhích thân thể vào sát Ngụy Thành Huy, vòng tay cũng nương theo màn đêm dày đặc mà không kiêng nể gì ôm lấy y vào lòng.

“Cậu làm gì? Đây là đang ở ngoài đường!” Ngụy Thành Huy không kiên nhẫn cảm thấy hai bàn tay gào gào đang không ngoan ngoãn mà vuốt ve khắp lưng y, liền nâng mặt trừng mắt nhìn hắn một cái.

Một cái liếc mắt như thế thì có tác dụng gì chứ? Ở nơi này đèn đường không chiếu vào được, hơn nữa lại có câu ‘tình nhân trong mắt hóa tây thi’, mà đối hắn hiện tại, y chính là còn đẹp hơn cả tây thi (ta nổ), y nghiêm nhiên càng trở nên thiên kiều bá mị câu thấu hồn người làm cho bao nhiêu phiền táo cả ngày nay trong lòng hắn một giây liền tiêu tán, thay vào đó chính là cảm xúc ham muốn tuôn trào, thân thể cũng không tự giác mà hưng phấn đi lên.

“Huy~~” Cơ Huyền Xa nắm lấy tay y, cúi đầu xuống kề bên tai hắn, nhẹ nhàng phả một làn khói ấm nóng thì thoả, “Chúng ta đi thuê khách sạn đi!~”

“...” nhìn Cơ Huyền Xa hiện ngay lên một bộ mặt lang đói, Ngụy Thành Huy có chút đau đầu mà nhíu nhíu mày. Là y tuổi tác cao nên cổ hủ sao? Như thế nào mà ngày càng không theo kịp tốc độ suy nghĩ của hắn như vậy? Rõ ràng vừa nãy còn mang một bộ mặt tựa như có đám tang không bằng, nay liền rất nhanh chuyển sang một dạng một tên háo sắc, hắn không thể ăn sống nuốt tươi y không ngừng.

“Đồng ý đi, Huy

” Nhìn thấy Ngụy Thành Huy không có phản ứng, Cơ Huyền Xa áp sát thân thể vào y thêm một chút, còn có không yên phận mà cọ cọ lên xuống.

Đang lúc Ngụy Thành Huy định mở miệng thì một giọng nữ nhân lạnh lạnh không xa truyền đến trong tai, “Tiểu Xa!”

Cơ Huyền Xa vừa nghe thấy liền không khỏi hạ mi – hôm nay là ngày gì mà sao lại toàn bắt gặp mấy người hắn không muốn gặp như vậy? Hắn bắt đầu quay đầu sang, mỉm cười, “Mẹ.”

Cơ Thần Hi ăn mặc hợp thời, mang giày cao gót mỉm cười đi tới chỗ hai người bọn hắn. Vốn đang cước bộ nhẹ nhàng đi tới, một chốc liền cứng đờ, nụ cười trên môi cũng nhanh chóng vụt tắt, đổi sang một bộ dạng có chút ngượng ngùng giả tạo.

Tuy rằng đã vào đêm nhưng ánh đèn đường chiếu rọi lên toàn bộ thành thị, mang đến một thứ ánh sáng rực rỡ, không chói mắt nhưng sáng lạn, Cơ Thần Hi tự nhiên thấy rõ ràng người nam nhân mặc áo sơ mi ngắn tay, cà vạt tùy ý nổi rộng ra ở dưới cổ.

Là hân? Như thế nào có thể?

Tựa như gặp phải quỷ, khiếp sợ, hoang mang, sợ hãi lần lượt cứ lần lượt lúc ẩn lúc hiện trên khuôn mặt nàng làm cho khuôn mặt trang điểm đậm phần trở nên thập phần khó coi, quả thực rất buồn cười.

Run rẩy một hồi, rốt cuộc Cơ Thần Hi mới cố gắng lấy lại bình tĩnh mà hỏi Cơ Huyền Xa, “Tiểu Xa, vị này là...?”

“Nga, đây là bạn con, Ngụy Thành Huy!” Cơ Huyền Xa mỉm cười nhìn Ngụy Thành Huy đang đứng bên cạnh hân, mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng rốt cuộc vẫn là đem người nam nhân mà hân yêu, âu yếm giới thiệu cho mẫu thân hân.

Thành Huy....Thành Huy.... Cơ Thần Hi trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại cái tên này, tựa như muốn cố nhớ lại đã từng gặp qua cái tên này hay chưa, lại ngẩng đầu lên nhìn lại, khuôn mặt kia, nếu không phải y thì còn có thể là ai? Chính là....

Ngụy Thành Huy hơi hơi vuốt cằm, cung kính chào, “Xin chào, tôi là Ngụy Thành Huy.”

“Nga.... Hảo! Hảo!” Cơ Thần Hi giật mình đáp trả, không chút nháy mắt nhìn chăm chăm vào y. Chẳng lẽ là nàng đã lầm? Y tựa hồ hoàn toàn giống như một người xa lạ không hề quen biết nàng, thực rất bình tĩnh... Nhưng, này không phải là quá trùng hợp rồi hay sao?

Thấy mẫu thân cứ nhìn chăm chăm vào Ngụy Thành Huy như vậy, Cơ Huyền Xa không khỏi có chút ăn giấm chua, bá đạo nhìn vào cảnh tượng của ai người, liền nhanh miệng chen vào, “Mẹ, mẹ như thế nào như vậy nhìn y chứ? Có muốn con về nói với ba ba mẹ ngắm đàn ông khác ngoài đường hay không!”

“Tiểu tử con nói bậy cái gì vậy?” Cơ Thần Hi vội vàng thu lại ánh mắt, đưa tay nhéo vào hai má hân, lắc lắc, “Không có việc gì thì đừng có giỡn mặt với mẹ người!”

“Ngô...a...đâu...ó...àm...gì...ừ?” [Ta đâu có làm gì chứ?]

Ngụy Thành Huy vẫn đứng một bên im lặng nhìn họ, một cặp mẫu tử thân tình, y không tự giác mà cắn chặt môi dưới. Đôi cánh hoa xinh đẹp bị cắn đến chảy ra những giọt máu tươi ẩn ẩn nhưng y lại hoàn toàn không biết.

Nhìn đồng hồ, Ngụy Thành Huy mới nói với hân, “Cũng đã không còn sớm, tôi nên về thôi. Tiểu Xa, cậu cũng nên sớm trở về đi.”

Cơ Huyền Xa quay đầu lại nhìn Ngụy Thành Huy, lại quay đầu lại nhìn mẫu thân hân, cân nhắc một lát thì đáp, “Vậy cũng được. Huy, trên đường cẩn thận một chút. Đi thôi, mẹ!”

Lần nữa nhìn chăm chăm vào Ngụy Thành Huy đánh giá cao thấp một phen, Cơ Thần Hi có chút không yên lòng mà đáp lời, “Như vậy, có dịp sẽ gặp lại.”

“Ân, bá mẫu, gặp lại sau!”

Nhìn bóng dáng hai người đi càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất ở cuối con đường, Ngụy Thành Huy rốt cuộc không thể kiềm chế thêm được nữa mà run rẩy từng hồi, chạy đến bên đường ngăn lại một chiếc taxi, rất nhanh muốn trở về.

Trở lại căn nhà của mình, một Ngụy Thành Huy luôn luôn làm việc có nề nếp, bất chấp như thế nào cũng đều như vậy nay lại chưa kịp đổi giày mà chạy vọt vào nhà vệ sinh. Kích động thần kinh làm cho dạ dày yếu ớt không ngừng có rút quay cuồng, bụng cũng theo trí nhớ trời dấy từng đợt mà quặn đau, càng ngày càng đau, giống như cơ thể bị đâm một nhát vậy, thấu tận tâm can. Những đau đớn sợ hãi đã phủ kín bụi mờ kia lần nữa sống dậy chiếm lấy cơ thể, không chế y tất thấy. Y gất gao ôm lấy bụng, cuộn mình té xuống trên mặt sàn.

“Không cần! Không cần! Dừng tay!” tại một kho hàng tối mờ mịt hẻo lánh nhỏ, thiếu niên khóc thành tiếng cầu xin nhưng quyền cước nện xuống trên người cậu vẫn như cũ không hề thuyên giảm dù chỉ một phần nhỏ nhỏ.

Một nữ nhân mang thai nặng nề tựa vào cửa cách đó không xa, cười lạnh nhìn xem hết tất thấy, “Muốn câu dẫn nam nhân của tôi? Cậu quả là gan trời a!”

“Tôi không có!” Thiếu niên ngẩng đầu kích động cãi lại, “Là nam nhân biến thái kia của bà bắt buộc tôi! Còn có người anh biến thái của hần nữa!”

“Cậu câm miệng cho tôi!” nữ nhân dõ xuống một vẻ mặt ngày thường ôn ôn nhu nhu uyển chuyển, tức giận hét lên, “đã gần chết đến nơi còn giả bộ kiêu ngạo!” nàng đưa mắt nhìn về một nam nhân cường hãn, ra lệnh, “Đánh nó cho tôi! Nhắm vào chỗ hiểm mà đánh! Tôi không tin này không biết xấu hổ là gì vẫn có thể mạnh miệng thêm nữa!”

Tuân lệnh nữ nhân kia, đám nam nhân tráng kiện bắt đầu từng đợt từng đợt động chân động tay, hết đám lại đá không chút nương tay. Một cú đá thật mạnh nện xuống trên bụng thiếu niên, lập tức một trận đau đớn liên ập đến, cả trong lẫn ngoài đều hỗn độn bùng nổ, đau đớn không tưởng, cả thân thể giống như bị xé ra làm trăm mảnh Thiếu niên rốt cuộc không thể chịu đựng mà ôm lấy bụng co rút lăn lộn trên mặt đất, “A—!”

Nhận thấy được thiếu niên có điểm khác thường, các hung thần ác sát chính là bọn thủ hạ kia dừng lại quyền cước, chỉ nhìn thấy thiếu niên thống khổ trên mặt đất, toàn thân run rẩy, mà hạ thân cậu tràn ra một vũng máu thật lớn. Chât lỏng sặc đỏ rực càng chảy ra càng nhiều khiến cho ai nhìn vào cũng phải sợ hãi, không rét mà run rẩy thân thể. Cả đám người nhìn cậu, ta nhìn người, người nhìn ta, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nữ nhân bắt mắt nhìn bọn thủ hạ cứng người trợn trố không chịu tiếp tục động thủ, nàng na thân thể công kênh đi đến gần bên cạnh, quát lớn, “Ai cho các người ngừng đánh?”

“A, thiếu phu nhân, cái kia.... Cậu ta đột nhiên chảy ra thật nhiều máu.” Một người nam nhân vô thố không biết phải làm sao nhìn về phía nữ nhân báo cáo sự tình.

Nữ nhân cúi đầu nhìn nhìn xuống mặt đất người thiếu niên đau đớn cuộn tròn người thành một cuộn, nức nở từng đợt, cùng với một vũng màu đỏ đậm ồạt chảy ra làm cho nữ nhân không khỏi hít sâu một hơi, thật lâu sau mới lấy lại hô hấp bình thường, lạnh lùng nói, “Sao lại như thế này?”

“Thiếu phu nhân, chúng tôi cũng không biết a, cậu ta đột nhiên liền....”

“Cởi quần cậu ta ra cho tôi, nhìn xem người này rốt cuộc là cái dạng gì.”

“Vâng” trả lời xong, một vài người đi đến kéo xuống chiếc quần vải dệt đơn bạc làm lộ ra hai chân ngấm đầy thanh hồng huyết sắc, máu từ bên trong tiểu huyết nhỏ không ngừng tuôn chảy ra bên ngoài từng đợt từng đợt ngày càng nhiều. Trong giây lát, thiếu niên thét to một tiếng, thân thể lại càng thêm run rẩy kịch liệt, ngay sau đó máu lại theo tiểu huyết nhỏ kia ồ ồ chảy ra, làm cho những người xung quanh sợ tới mức không tự thức mà lùi đi vài bước tránh xa.

Che miệng mũi, nữ nhân đến gần nhìn cẩn thận. Rất nhanh, nữ nhân giống như điên cuồng cười đến ha ha, “ha ha ha, không nghĩ tới tiện nhân cậu lại mang một bộ dạng yêu quái bất nam bất nữ!” khó khăn hạ thất lưng ngồi xổm xuống, lấy tay vắt lên huyết nhục của thiếu niên đang bị mồ hôi cùng nước mắt làm đến thần tình mơ hồ, đem đến trước mặt cậu, đắc ý nói, “nhìn xem, đây là tiểu tạp chủng từ trong người người bị đá ra đó!”

Thống khổ mở mắt ra, thiếu niên kinh ngạc nhìn mạo tử thai hiện tại chỉ là một cục máu đông nho nhỏ chưa có hình thù, một khắc sau lại khiếp sợ tin tức chính mình lại mang thai, lại thêm bị thống chính mình hại mất một sinh mệnh nhỏ vô tội, tâm – thoảng chốc trở nên trống rỗng, thất linh bát lạc.

“A, hình như vẫn chưa đủ sao?” nữ nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, tùy tay ném xuống cục máu tươi ném xuống mặt đất, thẳng đứng dậy, cười gian nhìn đám nam nhân tráng kiện bên cạnh, “Làm nó, nói không chừng quái vật này còn có thể sinh cho các người một cái nam không ra nam nữ không ra nữ a!”

“Thiếu phu nhân, này không tốt lắm đâu. Nói như thế nào cậu ta cũng là...”

“Cậu dám phản kháng mệnh lệnh của tôi?” nữ nhân trừng mắt, đưa tay kéo áo nam nhân, “Nói cho cậu biết, hoặc là nghe tôi, hoặc là ngày mai cho người nhà cậu đến sông Hiên Viên nhặt xác!”

Do dự trong chốc lát, mấy nam nhân không còn lựa chọn nào khác ngoài thượng thiếu niên đơn bạc thân thể mảnh khảnh, yếu ớt đến động tâm người nhìn thấy, thiếu niên ánh mắt tinh lạng nhìn chằm chằm nữ nhân thần tình khoái ý kia, oán hận mà nói, “Cơ Thần Hi! Tôi nhất định phải giết bà!”

“Ha ha, nếu cậu có thể sống nhìn thấy ngày mai thì hẳn đến tìm tôi.”

Cao Thành vẫn như thường lệ cầm một bản báo cáo công tác đi đến nhà y, ngoài ý muốn, gã nhìn thấy cửa lớn vẫn còn bật mở rộng, bên trên nền nhà sáng bóng còn có in lên dấu giày ẩn ẩn. Một cổ dự cảm không tốt nảy lên trong lòng. Gã kích động ném đi báo cáo trên tay, rất nhanh liền vọt vào buồng vệ sinh – nơi có ánh sáng duy nhất trong nhà hiện tại.

Ngụy Thành Huy nhắm chặt hai mắt nằm co rúm trên nền men sứ lạnh lẽo, thân thể co rút, thống khổ run lên từng hồi từng hồi. Cao Thành không tự giác mày nhíu lại, loan hạ thất lưng ôm lấy y đang vô lực chống đỡ.

Gã theo Ngụy Thành Huy nhiều năm như vậy, vốn tưởng rằng y đã hoàn toàn thoát khỏi đêm ác mộng đó, nhưng xem ra là chính gã đã quá mức lạc quan...

Giống như trải qua đau đớn một thế kỷ, từ từ mở ra đôi mắt nặng trĩu kia, xuất hiện trong mắt là một chút ánh sáng cùng hình ảnh Cao Thành dần dần rõ dần trong mắt làm y cảm thấy một tia an tâm – may mắn, chỉ là một giấc mộng mà thôi....

“Cảm giác có khá hơn chút nào không?”

“Àn...”

Ngụy Thành Huy thẳng mắt nhìn lên trần nhà cao cao phía trên đầu, cách sau một lúc lâu mới thấp giọng nói, “Vừa mới gặp phải Cơ Thần Hi...”

Nghe được cái tên này phát ra ngoài miệng y một khắc, khuôn mặt Cao Thành thoáng chốc trở nên nhẩn nhúm, một vẻ khó chịu không thể tha thứ, thù hận ẩn ẩn, tâm tình gã bỗng chốc sôi sục tức giận. Cái tên này cả đời gã cũng không thể quên được, chính con người mang cái tên này đã phá hủy cả đời Ngụy Thành Huy, hủy đi tất cả của y, ngay cả cái tên cũng không thể cứu thoát.

Gã hai mươi năm trước vốn chỉ là một người đam mê chém mướn giúp cho người có tiền có của, dùng sức mạnh mà kiếm tiền. Tuy rằng công việc này thực nguy hiểm, nhưng gã thậm chí cả đời này của gã có thể sẽ chẳng thể kiếm được công việc nào tốt hơn như vậy. Mà đêm đó, gã chính là một trong những đám trai tráng kia. Cơ Thần Hi ra lệnh như vậy làm cho gã cùng đồng bọn bất đắc dĩ phải nghe theo, cưỡng *** Ngụy Thành Huy, nhưng rốt cuộc bọn họ cũng đều bị lừa gạt qua – Cơ Thần Hi châm lửa đốt, ý đồ đem tất cả mọi người có mặt ở đó chấm dứt cuộc đời họ ở đây, giết người bịt miệng thủ tiêu hết tất cả.

Nàng ta cơ hồ đã hoàn toàn thành công, tất cả mọi người ở trong biển lửa chết ngạt đi hoặc là thân thể cháy xém đến không còn hình dạng, trừ bỏ gã cùng Ngụy Thành Huy đã sớm rơi vào hôn mê bất tỉnh. Ngụy Thành Huy trẻ tuổi bởi vì chịu đả kích quá lớn cũng đã sớm thần tình không rõ, mà gã cũng bởi vì trận đại hỏa kia mà mất đi tất cả khí cùng dung mạo anh tuấn, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Vốn tưởng tất cả đến đây đều chấm dứt —

Khi gã cố sức trốn đông trốn tây một tháng trời đằng đằng lén lút trở lại xem xét tình hình gia quyến mình, nhưng rốt cuộc tìm thấy chính là cái gì? Chỉ là những vết máu đỏ sẫm đã muốn lâu ngày cùng với một mùi vị tanh tưởi từng đợt của thi thể đã lâu thối rữa đi, bên trong đệm chần kia còn có thi thể bé gái còn chưa đầy một tuổi. Một khắc đó Cao Thành đã chảy ra giọt lệ đầu tiên trong cuộc đời nam nhân của gã, trong mắt rốt cuộc chỉ còn lại một thế giới xấu xí không còn gì. Mang theo thể xác trống rỗng tràn ngập căm hận, gã đi theo y, chờ đợi cho đến một ngày làm cho Cơ gia kia nợ máu phải trả bằng máu!

“Lại nghĩ tới?” Ngụy Thành Huy thản nhiên hỏi han.

“Cơ bản là không có khả năng quên đi!”

Ngụy Thành Huy ngồi dậy, đối với ý tứ của gã mà nở nụ cười, “Tôi cũng như vậy đó!”

“Đây là báo cáo đầu tháng, anh xem qua một chút.”

“Àn, hảo!”

“Gần đây tựa hồ có người điều tra anh.” Cao Thành nhìn không chuyển mắt Ngụy Thành Huy đã sớm phục hồi lại bình tĩnh như ngày nào.

“Có biết là ai không?”

“Tôi nghĩ là anh so với tôi có lẽ còn rõ ràng hơn!”

“...” Ngụy Thành Huy không có ngần đầu, chỉ yên lặng nhìn bản báo cáo trong tay, “Tôi tin cậu sẽ xử lý tốt thôi!”

“Lão bản, anh không nên cùng Cơ Huyền Xa kia...”

“Tôi biết rõ mình nên làm gì!” không đợi Cao Thành nói xong, Ngụy Thành Huy đã có chút kích động ngắt lời gã. Âm thanh phát ra có chút cao khiến cho cả hai người đều kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người.

Ý thức được chính y thất thường, Ngụy Thành Huy đưa tay xoa khuôn mặt mệt mỏi của mình, nhíu mày nói, “Chuyện này tôi sẽ tự mình xử lý, cậu chỉ cần chỉ cần làm tốt hạng mục khai phá cùng thu mua kia là được rồi.”

“....Được!”

“Đúng rồi, thuận tiện giúp tôi điều tra một người tên là Cơ Tuyên Đình.”

“?”

“Là vị hôn thê của Cơ Huyền Xa, ngoại tộc, có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

Cao Thành nhìn Ngụy Thành Huy, cuối cùng cung kính hạ thấp người nói, “Đã hiểu, tôi sẽ nhanh chóng đem thông tin đến cho anh!”

“Tất cả đều là sự thật?”

“Đúng vậy, lão gia!”

Trầm tư một lát, lão nhân có chút không kiên nhẫn phất tay, “Ra ngoài đi!”

“Vâng!”

Nhìn mấy bản điều tra thông tin trong tay, Cơ Trung Lâm nhếch lên khóe miệng, dùng lực vò chúng lại thành một cục ném lên trên mặt sần đi đến cầm lấy điện thoại trên bàn trà, thuận thực ấn số.

“Ngày mai sang đây một chút, ta có chút việc cần bàn!”

8. Chương 8

CHƯƠNG 7

Trong căn phòng ngủ ấm áp, người nam nhân thích ý ngồi xuống trên chiếc giường êm ái, dựa lưng vào đầu giường mang một màu vàng sáng, đọc tờ báo thông tin kinh tế.

“Tôi nói,” Nam nhân đưa mắt ngắm nhìn nữ nhân đang nằm bên cạnh có một vẻ nôn nóng khủng hoảng không ngừng kia, “Em hôm nay làm sao vậy? Sao sau khi trở về liền lo sợ như vậy?”

“Không, không có khả năng! Không có khả năng! Không có khả năng...” Nữ nhân không để ý đến lời nói của nam nhân, tự mình lẩm nhẩm nói thầm.

“Cái gì không có khả năng a?” Nam nhân bỏ xuống tờ báo, đưa tay qua vỗ về bả vai của nữ nhân.

“A!!!!” Nàng hét to một tiếng, kinh hách trừng lớn mắt. Ánh mắt xa lạ nhìn chăm chăm vào nam nhân.

“Em rốt cuộc làm sao vậy?”

Nhìn chăm chăm nam nhân một hồi lâu, nữ nhân đang khấn trương kia mới từ từ chậm rãi bình tĩnh trở lại. Nam nhân thấy nữ nhân chỉ là có hơi chấn động một chút tâm lý thôi cho nên khẽ cười một tiếng rồi tiếp tục cầm lấy báo đọc tiếp. Lúc này nữ nhân mạnh mẽ đưa tay bắt lấy cánh tay nam nhân, kích động hỏi, “Thành Diệu, anh nói trên đời này thật sự có quỷ không?”

“Cái gì?” Nam nhân bị vấn đề nữ nhân đang hỏi làm cho dở khóc dở cười, “Em hôm nay đi dạo đến bị điên rồi sao? Ở đâu lại nghĩ tới chuyện này a?”

Đẩy tay nữ nhân ra, nam nhân có chút không kiên nhẫn trả lời, “Về sau ít cùng đám nữ nhân kia nói cái gì đi bởi toán bái phạt đi, nếu không ngày nào đó sẽ trở nên không bình thường bây giờ.” Dứt lời xong, nam nhân đưa tay gấp lại tờ báo đặt để xuống đầu giường, “Ngủ đi, cũng không còn sớm nữa rồi!”

“Không phải quỷ? Kia chẳng lẽ thật là hắc? Cậu ta cũng tên là Thành Huy, mặt lại giống đến như vậy...”

“Em vừa mới nói cái gì?” Nam nhân bóp mạnh bả vai mảnh khảnh của nữ nhân, có chút kích động lắc lắc tới.

“Em nói cái gì?... Em nói ‘còn giống như vậy’...”

“Không phải! Cậu trước đó kìa!”

“Cậu trước? ‘Cậu ta cũng tên Thành Huy’...”

Đôi mắt bình tĩnh của nam nhân lập tức trở nên linh động sáng ngời hẳn lên, lớn tiếng hỏi, “Thật là Thành Huy?”

Bị nam nhân rống vào như vậy, đôi mắt mơ hồ ban đầu của nữ nhân trong nháy mắt liền trở nên thanh tỉnh hẳn hoi, giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng vậy. Thấy được ánh mắt xa lạ của nam nhân đang chăm chăm nhìn nàng, vừa mang theo kích động, khấn trương lẫn vui sướng, nàng cắn môi nói, “Không phải! Là em nhìn lầm thôi! Thành Huy không phải hai mươi năm trước đã chết rồi sao?”

Câu nói của nữ nhân lập tức giống như lấy đi hết sức sống của nam nhân vậy, nam nhân mất mát rút tay về, thương tâm bưng kính mặt mình, thanh âm nức nở nói, “Đúng vậy! Thành Huy đã chết.... đã chết hai mươi năm rồi...”

Bước tới bước lui đã lâu, Cơ Huyền Xa lại cầm lấy tờ giấy chính mình đã chuẩn bị tốt trong tay nhìn nhìn, hít sâu vào một hơi, rốt cuộc nâng tay lên tính mở ra cánh cửa sắt trước mặt, nhưng ngay tại lúc các đốt ngón tay đụng đến thanh gài cửa lạnh lẽo kia, Cơ Huyền Xa lại lần nữa dừng lại. Hay là thôi đi...

“Em nguyện ý để cho người em yêu nhìn em cùng người khác kết hôn?”

Câu nói của Cơ Tuyền Đình lại vang đến bên tai làm cho cước bộ của Cơ Huyền Xa nhất thời dừng lại.

Nguyện ý sao? Đáp án quá rõ ràng rồi còn gì, chính hắn cũng không có muốn cãi lại ý người lớn đâu? Ông nội đối với hắn là một người thực âm áp luôn cùng với hắn mỉm cười như vậy, còn có luôn luôn yêu thương vuốt ve đầu của hắn nữa.

“Ai

” Than nhẹ một tiếng, Cơ Huyền Xa chỉ cảm thấy chính mình quả thật là đang ở trong tình thế thật sự rất khó xử.

“Đông—” Cánh cửa sắt lớn bị mở ra, Cơ Trung Lâm từ trong nhà đi ra nhìn thấy khuôn mặt than thở nhăn nhó một chỗ của Cơ Huyền Xa liền lộ ra vài phần kinh ngạc “Tiểu Xa a, như thế nào đã đến đây rồi mà lại không chịu vào trong chào ông một tiếng?”

“Ông nội.”

“Tìm ông sao?”

“Ân...” Gật gật đầu, Cơ Huyền Xa nhìn Cơ Trung Lâm đã lớn tuổi rồi ở trước mắt mình, khẩn trương bầu chặt vào quần mình. Lúc trước trong đầu đã nghĩ ra hơn mười cái lý do thoái thác chuyện hôn sự này rồi nhưng tới đây thì miệng lại đông cứng ngắc, khả, ngay một chữ cũng không thể nhỏ ra!

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Thấy ngươi cũng thật khẩn trương a.” Cơ Trung Lâm buồn cười nhìn cháu nội thành thật của mình, “Là về chuyện hôn sự của cháu với Tuyền Dĩnh?”

“Ân....Ân? Ông nội, ông làm sao biết?”

“Ha hả, về điểm này của cháu, ông nội như thế nào không biết chứ?” Cơ Trung Lâm vỗ nhẹ nhẹ vai cái trên vai Cơ Huyền Xa, cười cười nói, “Cháu a, đều là bị ba mẹ chiều quá tới hư rồi!”

“Kia.... Ông nội, nhờ ông.... bỏ hôn sự này đi được không?!” Cơ Huyền Xa ôm lấy tay Cơ Trung Lâm, chu má lên, dùng ngữ khí đầy nũng nịu cầu xin. Nhiều năm qua như vậy, chiều này dùng với ông nội luôn yêu thương hẳn là luôn luôn có hiệu quả a.

Nhưng lần này, Cơ Trung Lâm tựa hồ như là rất quyết tâm, vẫn cứ như vậy tiếp tục giữ nụ cười tươi trên mặt. Bàn tay đặt trên vai Cơ Huyền Xa từ từ buông xuống, khẩu khí nói ra thật bình thản nhưng cũng chứa đựng không ít uy hiếp, “Không được! Lúc trước ông đã nói rồi, hôn sự này vô luận cháu chịu hay không vẫn phải tiến hành!”

“Ông nội?!” Cơ Huyền Xa lớn tiếng nói, giống như không hiểu nhìn chằm chằm vào Cơ Trung Lâm, “Cháu mới có hai mươi tuổi thôi a! Huống chi, cháu cùng chị Tuyền Dĩnh lại là bà con, này còn không phải là loạn luân rồi sao?”

“Loạn luân thì làm sao? Đó chính là phương pháp bảo trì huyết thống thuần khiết tốt nhất còn gì! Ba cháu với mẹ cháu không phải cũng là bà con sao, cũng đem người sinh ra khỏe mạnh lớn lên đó thôi!”

“Khả....”

“Tốt lắm tốt lắm, không nói chuyện này nữa.” Cơ Trung Lâm không kiên nhẫn chuyển hướng sang chuyện khác, kéo tay Cơ Huyền Xa tới, trấn an vỗ vỗ, “Đi đến chỗ này với ông nội, có một số việc người kế sắp kế nhiệm đương gia nên biết đến a.”

“?” Cơ Huyền Xa khó hiểu nhìn chằm chằm vào vẻ mặt đứng đắn của Cơ Trung Lâm, rốt cuộc đã bị Cơ Trung Lâm kéo xuống một tầng hầm ngầm.

Tầng hầm ngầm nhiều năm không có người ra vào làm cho người ta có một cảm giác hết sức lạnh lẽo khi đi xuống, bụi phủ mù mịt trong căn phòng trống rỗng. Đứng ở giữa nhìn xung quanh bốn phía cũng chẳng phát hiện được bất kỳ một thứ đồ vật gì đó, Cơ Huyền Xa bắt đầu có chút buồn bực nghĩ, có phải ông nội lớn tuổi rồi nên hồ đồ hay không a? Nơi này rõ ràng ngay một thứ cũng đều không có!

Chỉ thấy Cơ Trung Lâm lấy tay sờ lên trên một khối đá nhỏ trên tường, xoay nhẹ, sau đó liền nghe thấy một trận âm thanh long trời đất động vang lên, ở chỗ vách tường dày cộm kia nghiêng nhiên lại là một cánh cửa đá mở ra địa đạo di chuyển sang một bên, để lộ ra một lối đi tối đen như mực.

“Vào thôi.” Cơ Trung Lâm không biết từ nơi nào đã lấy ra ngọn nến, dẫn đầu đi vào. Vực thẳm đen tối kia nhờ ánh nến trong tay Cơ Trung Lâm kia mà phát ra một loạn ánh sáng hắc ám thực khủng bố, Cơ Huyền Xa khẩn trương nuốt nước miếng cẩn thận theo sát đi vào.

Giống như linh đường của thời cổ đại, trên giá gỗ kia chính là đầu người hắc đã từng nhìn thấy trong bữa tiệc sinh nhật của mình cùng với hơn mười cái bài vị không có khắc tên.

“Ông nội, đây là...”

Cơ Trung Lâm đưa tay sờ lên cái đầu sọ người trơn nhẵn kia, xoay người nhìn Cơ Huyền Xa đang có chút co quắp bất an, “Đây là mẫu thân của Cơ gia, cũng chính là yêu nghiệt của Cơ gia!”

Là có nghĩa gì? Cơ Huyền Xa chỉ cảm thấy đầu óc có một mảnh trống rỗng, đôi mày anh tuấn càng lúc càng nhíu chặt lại.

“Năng lực của Cơ gia cũng vì yêu nghiệt mà đến, cũng vì yêu nghiệt mà chết!”

Thiên nhân? Là nói.... Hỏa Mô sao?

Cơ Trung Lâm không chú ý đến biểu tình của hắn, chỉ là thẳng thắn kể hết tất cả “sự thật” tương truyền của Cơ gia.

“Ngày đó người, chính là tổ tiên của Cơ gia chúng ta đi hàng phục được yêu ma, lại không nghĩ đến hắn lại chính là một người âm dương đồng thể, cùng với người sinh hạ con cháu cho nên con cháu Cơ gia hôm nay mới có năng lực thi hỏa (làm ra lửa). Bất quá năng lực này chỉ có bé trai mới có thể kế tục, còn con gái thì với người bình chãi khác là bao.”

Cơ Huyền Xa yên lặng lắng nghe, tựa hồ như hiểu được vì cái gì nữ nhân của cơ gia lại bị cho ra ở riêng, còn giống như bị đá ra khỏi bốn gia vậy.

“Đáng tiếc ác ma khi đó còn không biết hối cải, lúc nào cũng khắc khắc muốn giết đi người, muốn hủy đi Cơ gia. Thậm chí là sau khi chết đi rồi, mỗi một trăm năm sẽ liên chuyển thể vào trong đứa con của Cơ gia, muốn làm cho Cơ gia vĩnh viễn không còn tồn tại nữa.”

Không đúng! Không phải như thế! Cơ Huyền Xa nhú chặt mi, trong lòng lớn tiếng hò hét. Vì cái gì lại thành như vậy? Hỏa Mô không phải là người như vậy!

“Ta hận người!”

Ánh mắt đầy phẫn hận cùng câu nói đầy kiên quyết hiện lên trong đầu làm cho Cơ Huyền Xa cảm thấy ngực ngày càng hít thở không thông thống khổ vô cùng. Kinh ngạc, Cơ Huyền Xa mở miệng hỏi, “Kia.... Vậy người được thiên nhân chuyển thể thành đâu?”

“Giết!” Cơ Trung Lâm lãnh khốc đáp lại một cách ngắn gọn, không có đau lòng, không có tiếc hận, “Cơ gia đã sớm tìm kiếm, tìm được Cơ gia tương lai cũng tìm ra được yêu nghiệt đáng giận kia! Bởi vì khi đó, trên trán bọn họ đều xuất hiện hình vẽ giống như trên lá bùa trên đầu sọ kia!”

Bùa? Cơ Huyền Xa mở lớn mắt nhìn về đầu sọ kia, kia lá bùa vẽ bằng một màu đỏ đậm đến chói mắt nhìn giống như một câu phẫn nộ trách cứ chấn vắn chính mình — đó là do mình gây ra vết thương cho Hỏa Mô, cũng chính mình là người gây họa. Giương mắt nhìn tám bài vị vô danh, không cần hỏi, này đều là những người do Hỏa Mô chuyển thể, không có thể sống quá được hai mươi tuổi thì đều ra đi!

Cơ Huyền Xa cảm thấy được chính mình chính thực là một tên tàn nhẫn, vô thanh vô tức làm cho Cơ gia vạn vạ, ngày càng dính vào máu tươi nồng đậm, cứ như vậy một lần một lần giết chết đi một sinh mệnh vô tội, vẫn là chính mình là yêu nhân như vậy! Trong nháy mắt, Cơ Huyền Xa chỉ cảm thấy máu toàn thân đều giống như đã bị đóng băng thành một cục.

Lắc đầu, Cơ Huyền Xa lẩm bẩm nói, “Không nên như vậy! Không phải như thế! Không phải!”

Cơ Trung Lâm đưa tay ôm Cơ Huyền Xa, ôn nhu an ủi nói, “Không việc gì, tiểu Xa! Ông nội biết cháu nhất thời không thể thừa nhận được, nhưng từ từ sẽ tốt thôi. Tiểu Xa a, thân là đương gia tương lai, cháu phải có trách nhiệm cùng nghĩa vụ bảo vệ sự phồn vinh của Cơ gia có biết không? Lại đến một trăm năm, yêu nghiệt kia nhất định sẽ chuyển sang kiếp khác, đến lúc đó cháu phải không chút lưu tình gì tiêu diệt nó đi! Biết không? Cháu phải đối với mấy chục nhân khẩu, đối với tổ tiên Cơ gia mà phụ trách cho thật tốt a!”

Hoảng sợ nhìn lão nhân đang ôm mình ôn nhu nói những lời nói lại giống như những tảng băng nhọn đâm xuyên thân thể hắn, cảm giác khó thở đau đớn ngày càng tăng thêm đâm vào tâm của hắn. Điên rồi! Tất cả mọi người đều điên hết rồi!

Cơ Huyền Xa run rẩy thân thể, ôm một tia dị nghị, thấp giọng nói, “Ông nội, như vậy.... Nếu ngày nào đó ông phát hiện chính cháu mới là người thiên nhân chuyển thể vào chứ chẳng phải đương gia cái gì đó, ông có phải hay không cũng sẽ không chút nương tay giết chết cháu?”

Lão nhân mở lớn mắt nhìn đứa cháu nội ngày thường vẫn luôn yếu đuối nghe lời kia, cuối cùng vẫn là bình tĩnh nói, “Đương nhiên! Vì tương lai của Cơ gia, ông sẽ! Cho dù cháu có là đứa cháu ông yêu thương nhất.”

Một tia hi vọng dưới đáy lòng kia cuối cùng cũng bị dập nát, Cơ Huyền Xa đột nhiên cảm thấy được thân thể mình giống như đang lâm vào một mảnh hỗn độn không ngừng, không giống như trong trí nhớ ngày xưa từng thấy thật rất nhiều màu sắc xinh đẹp.

Tương lai của Cơ gia? Phồn vinh của Cơ gia? Đây tất cả đều là cái gì? Chỉ vì chút mớ này mà có thể không chút do dự giết người sao? Tự tay giết chết con cháu của mình?

Lảo đảo về phía sau vài bước, Cơ Huyền Xa lắc đầu, lẩm bẩm nói, “Không phải như thế! Không nên như vậy! Vì cái gì? Vì Cái gì.....?” Lập tức xoay người điên cuồng mà chạy đi. Hắn muốn chạy khỏi nơi này, thoát đi cái nơi không còn nhân tính này, thoát đi cái thế giới dơ bẩn xấu xí này mãi mãi!

Không biết chính mình đã chạy đi được rất xa rồi, cũng không biết tột cùng chạy đi như thế nào, Cơ Huyền Xa chính là như vậy chạy đi, một bên lảo đảo lảo đảo, “Cơ Huyền Viên, người đến tột cùng đã làm cái gì? Làm cái gì?!”

Dưới chân bị vấp, Cơ Huyền Xa chật vật té lăn trên mặt đất. Hắn không có lập tức đứng dậy mà nằm thẳng lên trên mặt đất, có chút bất lực gãi gao ôm lấy đầu. Người đi tới đi lui trên đường tò mò cùng buồn cười nhìn hắn, cũng có người lạnh lùng lựa chọn không nhìn, cứ như vậy người đến người đi qua bên người hắn nhưng không ai ra tiếng hỏi, càng không ai tiến lên nâng hắn dậy, mà ngược lại bởi vì hắn cản trở đường xe chạy bị tài xế không kiên nhẫn mà bóp còi inh ỏi, tiếng còi không dứt bên tai.

“Nằm đó cái gì? Muốn chết hay sao hả?!!!”

“Mau cút đi a!! Cái thằng điên này!!”

Đối với hết thảy những thứ bên cạnh, Cơ Huyền Xa đã muốn không thèm chú ý tới nữa, ánh mắt người ta nhìn vào hắn như thế nào cũng đã không còn quan trọng.

Rốt cuộc có người không kiên nhẫn bước xuống xe, hung tợn nắm tóc hắn, không nói hai lời chính là đâm hắn một quyền, “Thao con mẹ mày! Nói nhẹ mày đi mày có nghe không muốn ăn đòn hả thằng khốn!!” Nói xong cảm thấy vẫn còn chưa hả dạ, đâm đá thêm vài cái trên người hắn.

Trên đường ẩu đả có rất nhiều người bao quanh xem, có người kêu la, có người nghị luận, trong lúc nhất thời đem con đường biến thành giống như cái chợ náo nhiệt, vây quanh người bị đánh là hắn nói chửi.

“Xem kìa, đánh nhau đó!”

“Người kia thật ngốc a, như thế nào mà không đánh trả a!”

“Cậu nói người kia là vẫn cứ không ngừng đâm đá?”

“Như thế nào lại đánh người ta như vậy? Thật quá coi thường luật pháp.”

Nghe được những lời nghị luận như vậy, Cơ Huyền Xa mặt mày lảo đảo chỉ cảm thấy buồn cười, nhớ lại lúc trước mình cùng Ngụy Thành Huy ở trên đỉnh núi kia, y đã từng nói....

“Ở thế giới này, càng là thứ xinh đẹp, bên trong càng xấu xí! Bởi vì cái hoàn mỹ đã che giấu đi hết tất cả những thứ thực chất làm cho người ta buồn nôn!”

Ha hả a, đúng vậy! Vì cái gì mà hắn không phát hiện ra chứ? Cơ gia bề ngoài là tinh lệ phồn vinh cao cao tại thượng nhưng bên trong chính là huyết tinh vô tình, dơ bẩn vây quanh thôi; cũng giống trong thành thị thịnh vượng này vậy, con người cũng như thế lạnh lùng, tựa thể như mọi chuyện đều chẳng liên quan tới mình.

Đánh đi! Đánh đi! Tốt nhất là đem tôi đánh chết đi, như vậy sẽ không cần phải đối mặt với chuyện nữa!

Đại khái là phát hiện Cơ Huyền Xa có điểm không ổn, vả lại người kia đánh cũng thấy mệt rồi cho nên gã dừng tay, từ trên cao nhìn xuống hắn, ác thanh nói, “Kháo! Nguyên lai là một cái tên không có chuyện gì làm! Bệnh thần kinh!” Thấy âu phục vì đánh nhau mà bị nhàu nát, phỉ phỉ vài cái rồi đi vào trong xe, đạp ga chạy đi, tách ra đám người đang đứng nghênh ngang rời đi.

Vừa thấy hết náo nhiệt rồi, đám người cũng nhanh chóng tản ra, ngã tư theo đó mà khôi phục lại trật tự bình thường chỉ còn lại một mình Cơ Huyền Xa một thân xanh tím nằm ở giữa ngã tư.

Đèn ne-ông ngũ quang thập sắc treo xung quanh trên tòa phun nước làm thành từng đường chớp lóe rồi lại chớp tắt tuyệt đẹp, Ngụy Thành Huy thở dốc nhìn chung quanh tìm kiếm, rốt cuộc cũng thấy được mặt thân ảnh quen thuộc kia.

“Vội vội vàng vàng tìm tôi có chuyện gì?” Đi tới, Ngụy Thành Huy hỏi.

Cơ Huyền Xa ngẩng đầu, để lộ ra khuôn mặt xanh tím móp méo y chang cái bánh mỳ ôi.

“Sao lại biến thành như vậy?” Ngụy Thành Huy nhú mồm, đưa tay lau đi vết máu bên khóe miệng của hắn.

“A....!” hít sau một cái, Cơ Huyền Xa rụt lại, nhẹ nhàng đẩy tay Ngụy Thành Huy ra.

“Đau...”

“Lúc này mới biết đau?” Ngụy Thành Huy tức giận hừ một tiếng.

Cơ Huyền Xa nhìn Ngụy Thành Huy trước mặt, hốt hoảng. Y sao cùng Hỏa Mô giống nhau như vậy? Kia trong ánh mắt ẩn chứa vô tình lại lộ ra nhiều điểm đau khổ cùng oán hận. Vì cái gì trước kia không chú ý đến, không phát hiện ra? Cơ Huyền Xa lại thêm thống hận chính mình. Hắn mở ra đôi vòng tay, đem Ngụy Thành Huy ôm vào lòng.

Cởi trong lòng Ngụy Thành Huy, Cơ Huyền Xa thấp giọng nói, “Thực xin lỗi.... Thực xin lỗi...”

Cơ Huyền Xa nói làm cho Ngụy Thành Huy thấy một trận buồn cười, “Cậu xin lỗi tôi cái gì chứ?”

Đem mặt vùi vào trong cơ thể Ngụy Thành Huy, ngửi lấy mùi hương thoang thoảng của y trong không khí, Cơ Huyền Xa chính là trầm mặc, hắn không biết chính mình nên nói cái gì đây? Hắn rất cuộc nghĩ chỉ cần đơn giản ôm lấy y, hưởng thụ một chút ôn tồn của y là tốt rồi.

Một lúc sau, Cơ Huyền Xa mới mở miệng, “Hôm nay buổi tối cùng tôi có được không?”

Ngụy Thành Huy cúi đầu nhìn xuống người đang dính trên người của mình, Cơ Huyền Xa lúc này nhìn qua giống như một đứa nhỏ lạc đường, bất lực đáng thương vậy. Đưa tay lên muốn vuốt ve đầu của hắn, nhưng ở bụng chạm một khối kia vẫn là dừng lại.

Trong lòng thực rối loạn, tuy rằng đã một lần lại một lần nhắc nhở chính mình người thanh niên đang ở trước mắt y kia hết thấy chính là người khởi xướng nên nặng nề thống khổ gông xiềng của y, nhưng càng cùng nhạy tiếp xúc ngày càng nhiều kia phần hận thù trong lòng y lại ngày càng yếu đi, lại ngày càng trở nên bạc nhược — Hắn như vậy đơn thuần, như vậy ôn nhu, đem hết tâm tình của mình để lộ ra hết trên mặt không chút giấu diếm, làm cho y tâm động, cứ giống như trăm ngàn năm trước, lúc bọn họ lần đầu tiên gặp mặt...

Cắn chặt môi, Ngụy Thành Huy rất nhanh bỏ đi suy nghĩ trong đầu, hiện tại không phải thời gian đồng tình với hắn, sớm nên lấy đi linh hồn của hắn không phải sao?

“Cùng cậu? Làm cái gì?”

“Cứ như vậy, tâm sự đi.”

Đáp án quá đơn giản làm cho Ngụy Thành Huy có chút ngạc nhiên.

“Được rồi.” Y cười cười, sáng khoái ở bên cạnh Cơ Huyền Xa ngồi xuống.

Ngả người xuống, Cơ Huyền Xa làm nũng gối đầu mình lên trên đùi Ngụy Thành Huy, vẻ mặt đầy hạnh phúc híp lại suy nghĩ, lẩm bẩm nói, “Thật thoải mái. Huy, ở bên anh thật ấm áp.”

“Ít nịnh đi.” Ngụy Thành Huy lấy tay chỉ nhẹ nhẹ vào hai má Cơ Huyền Xa.

“Ai da, đau! Nhẹ thôi!”

“Còn biết đau? Vậy tôi nhắm vào miệng cậu!”

Khánh khách nở nụ cười lên vài tiếng, Ngụy Thành Huy cứ như vậy khẩu khí cứng rắn nhưng lòng lại mềm, có nói cũng chẳng thấy chút đáng yêu a. Cơ Huyền Xa không có nói nhiều chỉ có cuối đầu hít thở, sau đó liền nhắm mắt nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn nặng nề ngủ của hắn, Ngụy Thành Huy đột nhiên cảm thấy được trong ngực có chút đau đớn, than nhẹ một hơi, lẩm bẩm nói, “Hảo hảo ngủ đi, về sau chỉ sợ cũng không còn cơ hội nữa rồi.”

Mở đôi míu mắt nặng trĩu, bên tai hiện tại vẫn còn chút ong ong rung động, lắc lắc đầu một cái, Hỏa Mô chính là muốn là cho chính mình thanh tỉnh một chút.

“Xột xoạt!” Âm thanh vang lên. Từ chỗ âm thanh phát ra, Hỏa Mô kinh ngạc nhìn chằm chằm thạch liên* trối buộc tay chân mình. Sao lại thế này? Hỏa Mô cau mày, rất nhanh suy tư nhớ về tất cả những gì đã phát sinh qua.

Đứng rồi, y lúc trước cùng Cơ Hiên Viên ở phía sau núi, sau đó thì sao? Giống như bị người ta gõ, Hỏa Mô sờ sờ lên chổan ấn đau trên đầu, lo lắng nhìn xung quanh tìm kiếm thân hình cùng với chính mình như hình với bóng kia.

Lúc này tấm màn được vén lên đem ánh mặt trời chói nắng rọi vào bên trong. Hỏa Mô híp mắt nhìn chằm chằm vào người vừa đi đến.

“Người rút cuộc cũng tỉnh?” Cơ Hiên Viên có chút kinh hỉ bước nhanh đi đến, ngồi xuống đưa tay muốn sờ lên trên mặt Hỏa Mô.

Nghiêng đầu tránh đi va chạm với nam nhân. Đưa tay lên, quơ quơ tay bị trối đến trước mặt hấn, không hờn giận hỏi ngược lại, “Đây là có chuyện gì?”

Cơ Hiên Viên không trả lời, thẳng xoay người lấy thức ăn đặt ở trên đất cầm lại, ngử điệu mang theo vài phần sủng nịnh, ôn nhu nói, “Trước ăn một chút đã, ngươi đã muốn một ngày chưa có ăn.”

Thấy Cơ Hiên Viên né tránh, Hỏa Mô mất đi kiên nhẫn ôn nhu của ngày thường. Y giơ tay lên đem thức ăn trên tay hấn đánh đổ trên đất, “Cơ Hiên Viên! Trả lời ta!”

Cơ Hiên Viên nhìn đồng hồn độn trên mặt đất, quay đầu lại thấy gương mặt tràn ngập phần nộ của Hỏa Mô, “Không có gì, chỉ là cho ngươi tạm thời không thể rời đi nơi này thôi!”

“Tạm thời? Tạm thời mà cần dùng những thứ này sao?” Đôi mắt phượng nhú lại, Hỏa Mô quét mắt nhìn qua thạch liên trối trên cổ tay cùng cổ chân, “Tạm thời của ngươi là bao lâu?”

Cơ Hiên Viên ngồi xuống, gắt gao nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tinh xảo mà hấn đã không biết bao lần trăm luân, thật lâu sau mới nói, “Mãi đến khi ngươi không muốn rời đi ta nữa mới thôi.”

“Cơ Hiên Viên, ngươi có biết, những thứ này căn bản là không thể trối buộc được ta!”

“Ta đương nhiên biết!” Cơ Hiên Viên đưa ngón tay ở trên mặt Hỏa Mô nhẹ nhàng lướt, chậm rãi đưa mặt tới gần, trầm thấp mà nói, “Bất quá ngươi cũng biết ta là tộc trưởng nơi này, đồng thời cũng là thầy tế. Cầu phúc niệm chú đều không phải là việc gì khó khăn...”

Hỏa Mô khiếp sợ mở lớn hai mắt, “Chẳng lẽ ngươi...”

Khóe miệng gợi lên, Cơ Hiên Viên cười đến đắc ý, “Đúng vậy, đúng như ngươi nói, ngươi tạm thời là không thể kiêu ngạo làm ra lửa!”

“Ngươi dê tiện!” Hỏa Mô chỉ cảm thấy tràn ngập phần nộ bị người phản bội, nắm chặt tay thành quyền hướng mặt Cơ Hiên Viên mà đến.

Né người đi, Cơ Hiên Viên dễ dàng chặn chẽ trụ lại cổ tay Hỏa Mô, lập tức đưa cả người đè ép y. “Xem ra ta xuống tay quá nhẹ với ngươi rồi, ngươi thể nhưng đã quên ngươi cho tới bây giờ cũng chưa từng thắng qua ta...”

“Cơ! Hiên! Viên!” Hô lớn, Hỏa Mô ngày xưa tươi ngon mọng nước trong hai mắt giờ phút này giống như đều có thể phun ra lửa, “Buông!”

Cơ Hiên Viên giống như là không có nghe thấy, tự đem mặt chôn ở trên ngực y, phả ra hơi thở khô nóng trên người y, “Ta sẽ không cho ngươi trở về! Vĩnh viễn cũng sẽ không! Ngươi là của ta.... Là của ta! Vĩnh viễn đều là của ta!”

Mút vào làn da của Hỏa Mô, Cơ Hiên Viên chỉ cảm thấy đại não hưng phấn ong ong trầm đụ, nghe không thấy thanh âm gì khác, cũng chẳng có nhìn thấy cái gì khác, trong đại não chỉ có một ý nghĩ chiếm giữ. Đưa

tay vuốt ve lấy bộ ngực Hỏa Mô, tham lam chiếm lấy làn da nhẵn nhụi đầy xúc cảm kia. Hạ thân nóng lòng muốn thử không kiên nhẫn cạ vào trên đùi Hỏa Mô.

Hơi hơi động thân, Cơ Hiên Viên cứ như vậy liếm mút đôi môi kia, “Hỏa Mô... Ta muốn người vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình a, vĩnh viễn!” Vừa dứt lời liền cúi đầu bá đạo chiếm giữ đôi cánh hoa anh hồng kia....

Ánh ắng ảm áp ôn nhu chiếu rọi vào từng góc nhỏ, xua tan đi bóng tối, lại nghe đâu đó âm thanh thống khổ đứt quãng truyền ra cùng tiếng rên rỉ ẩn trầm thấp của nam nhân truyền đi...

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Không ức chế được mà run rẩy một chút, Cơ Huyền Xa kinh hãi mở toang mắt.

Cảm giác có động tĩnh, Ngụy Thành Huy ôn nhu đưa tay sờ lên trán hắn, “Làm sao vậy? Nhìn cậu hoảng sợ như vậy, là gặp phải ác mộng sao?”

Hắn mắt trừng lớn, thở dốc, ngực kịch liệt phập phồng lên xuống, hắn chỉ cảm thấy tâm trạng thật buồn bực khó chịu. Hắn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy được Ngụy Thành Huy thân thiết nhìn hắn. Hắn thoải mái thở ra, đem đầu mình chôn vào trong ngực y.

Hoàn hảo, chỉ là mơ thôi, một giấc mơ đã muốn là quá khứ lâu lắm rồi.... Huy, đời này tôi nhất định sẽ không làm anh thất vọng, tôi thề!

Hắn vô ý nâng tay lên sờ sờ khoe miệng có chút ngứa, ai ngờ đầu lại làm cho hắn đau đến muốn rống lên, “A! Đau!”

“Ai bảo cậu sờ?” Ngụy Thành Huy bộ dạng tức giận vuốt ve bàn tay không biết an phận kia của hắn, “Lúc đánh nhau sao không nghĩ đến đau? Bây giờ lại rên là sao? Tự nhiên lại đem chính mình biến thành con gấu mèo thế này!”

“Gấu mèo thì làm sao?” Hắn bĩu môi, một bộ chẳng đồng ý, “Người ta chính là động vật được quốc gia bảo vệ nha, là động vật quý hiếm đó!”

“Là là là! Cậu thực giỏi, được chưa?” Ngụy Thành Huy bắt đầu dĩ lắc đầu vài cái, đi tranh cãi với một tên già mồm không biết lẽ phải như hắn cũng thật đỡ khốc đỡ cười đi.

“Kì thật là người khác đánh tôi, tôi cái cũng chưa có làm!”

“Cái gì? Cậu liền để im cho người ta đánh? Cậu sao không đánh trả chứ?”

“.....Lúc đó, quên mất....”

Quên mất? Ngụy Thành Huy không nhận được trở mình một cái xem thường. Trên đời này có người ngu ngốc như vậy sao? Y nhìn nhìn Cơ Huyền Xa, y bắt đầu có chút hoài nghi chính mình có phải hay không nhìn nhầm người rồi.

Đột nhiên một bàn tay lạnh lẽo đặt lên trên mặt y, y đảo mắt nhìn lại chỉ thấy hắn trầm tư suy nghĩ, thâm tình nhìn chăm chăm vào y, “Huy, đừng chán ghét tôi được không? Cho dù trước đây rồi đã từng làm cái gì sai trái.”

“!” Tận dưới đáy lòng, y giật mình một cái. Hắn phát hiện rồi sao? Hắn biết chính y là người kia? Ngụy Thành Huy một trận chột dạ nhưng vẫn là giả bộ bình tĩnh, trưng ra một bộ khó hiểu, mỉm cười, “Cậu đã đối tôi làm cái gì sao?”

Hắn hạ mắt, trầm mặt một chút, sau đó chính là đưa tay kéo y. Hắn ở bên tai y nhẹ giọng nói, “Yêu tôi đi! Huy, van cầu anh. Bởi vì tôi thật sự thích anh!”

Ngụy Thành Huy mân mê môi, để mặc cho hần ôm. Y không biết phải đáp lại lời thỉnh cầu của hần thể nào đây. Y vĩnh viễn không thể cho được. Còn có, chán ghét sao? Y không biết, nhưng ít ra y biết y hiện tại không chán ghét hần. Có lẽ có vài thứ đã muốn bắt đầu không thể không chế được rồi, có lẽ... y nên thu tay lại thôi....

Ánh sáng từ ngọn đèn phát ra rọi vào mắt làm cho đôi mắt đau đớn, Cơ Tuyền Đình chậm rãi mở ra đôi mắt xinh đẹp của mình, hoảng sợ nhìn vào một hàng người trước mặt. Giờ phút này, bọn họ ngày thường thiện thiện như thiên sứ nay lại giống như phục mệnh tử thần làm cho người khác chỉ biết tuyệt vọng kia, đang lãnh đạm nhìn cô.

Cô suy nghĩ tìm cách đào thoát nhưng hai tay đã bị dây trói bằng sắt lạnh như băng trói tại trên giường, rốt cuộc một tia hi vọng cũng hoàn toàn bị phá hủy. Cô gái luôn luôn tự tin đối mặt với mọi tình huống kia, hiện tại cô lại lần đầu tiên cảm giác chính mình yếu ớt bất lực, nước mắt cũng không tự giác theo đó mà rơi xuống.

“Các người không thể như vậy!” Cơ Tuyền Đình kêu to muốn làm cho những người đó dừng lại.

“Cái gì mà có thể hay không?” Một người đang đứng ở phía cánh cửa xa xa lạnh lùng đáp trả, “Cô cũng không biết nghĩ lại, cô mà muốn cùng tôi đấu ư? Uống phí các người trẻ tuổi nhưng lại không biết trời cao đất rộng. Cô cho tôi là ai? Cô cho là một điểm nhỏ này tôi cũng phát hiện không ra ư?”

Người này nhìn những sợi dây trói đang trói chặt tứ chi của cô, hừ lạnh nói, “Hơn nữa, này cũng không phải là chỉ mấy khối thịt thôi sao? Cũng không có gì to tát đâu.” Vừa dứt lời, lão dùng ánh mắt chỉ thị những người đã được thuê kia, “Động thủ đi!”

“Không——!”

Mấy ngày nay Ngụy Thành Huy cảm thấy được chính mình thực nóng, cả người giống như bị lửa thiêu đốt vậy, ngực luôn có cảm giác nặng nề, tựa hồ như có một trận bão táp phong ba gì đó sắp ủa đến vậy.

“Đồng Tả, chỉnh nhiệt độ thấp xuống một chút! Văn phòng hiện tại đã muốn biết thành ***g hấp rồi!” Ngụy Thành Huy không kiên nhẫn một bên bảo thư kí.

Đồng Tả vô tội nhìn điều khiển từ xa trong tay, một bên lại kéo xuống ống tay áo của mình, hai mắt nhìn vào Ngụy Thành Huy đang vừa ai oán nói lỏng cà-ra-vát vừa xem văn kiện trên tay, “Lão bản, đã chỉnh đến 17 độ rồi, là thấp nhất rồi!” Nói xong lại nhịn không được toàn thân run rẩy một trận.

Ngụy Thành Huy không thể tin ngẩng đầu lên nhìn Đồng Tả, nhăn mặt hoài nghi, một vẻ giống như đang nói, “Cô gạt tôi!”

Đồng Tả cảm giác chính mình hết cách rồi, cô đơn giản chính là đem điều khiển từ xa ném cho y để cho y tự mình nhìn xem.

Nhìn con số đang hiển thị trên điều khiển từ xa kia, Ngụy Thành Huy tức giận đem điều khiển từ xa kia ném đi chỗ khác, không màng đến chính mình đang sinh khí mà thấp giọng cãi, “Đồ này chính là mua nhầm đồ giả rồi!”

Đồng Tả đứng ở một bên le lưỡi, nói chung là cảm nhận được lão bản vốn lạnh lùng kia của cô dạo này trở nên đáng yêu hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, di động của Ngụy Thành Huy ở trên bàn làm việc rung lên.

“Uy? Ai?...” Âm thanh giận dữ phát ra. Nói thật ra y là đang cố gắng chính mình không xúc động mắng chửi người tốt lắm rồi đó.

“Huy! Là tôi!” Từ trong điện thoại truyền đến thanh âm có chút ngây ngô của Cơ Huyền Xa, “Đã mười hai giờ rồi, có đói bụng không? Cùng ăn cơm đi! Tôi hiện tại đang ở dưới lầu nè!”

Chân mày y chậm rãi giãn ra, y không tự giác mỉm cười một cái, “Cậu thật đúng giờ nha! Buổi sáng không có tiết hả?”

“Được về sớm!”

Biết rõ là hần đang nói dối nhưng Ngụy Thành Huy lại cảm thấy được đặc biệt vui vẻ, cũng liền không có lật tẩy hần mà chính là chỉ cười cười. Thấy đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn, hần nói, “Cậu chờ tôi một chút, tôi sẽ xuống ngay!”

“Nhanh lên nha! Tôi đều đã muốn bị nắng phơi khô rồi!”

“Ừ, được!”

Nhìn trên bàn ăn chất đầy các món, Ngụy Thành Huy như thế nào cũng ăn không vô, thậm chí còn có chút chán ghét nữa. Ăn được mấy đĩa, y ngẩng đầu nhìn Cơ Huyền Xa ở trước mặt đang ăn như lang thôn thổ yết kia, “Chậm một chút! Xem cậu đói đến như vậy rồi!”

“Ăn

ngũ [tôi] khổ [mau] đói sử [đói chết]!” Trong mồm ngấu nghiêng miếng thịt bò, hần giải thích.

“Nuốt xong rồi nói!”

Cơ Huyền Xa vừa nghe xong liền vội vàng nhai nhai, nuốt nuốt, tiếp đó là một âm thanh nuốt thức ăn xuống vang ra, “Anh không biết thôi, hôm nay có không ít tên thầy giáo biến thái, tôi chính là khó khăn lắm mới chuồn ra được đó! Chạy một đường tới đây không đói mới là lạ a!”

“Nga! Vừa nãy người nào nói hết tiết sớm rồi?”

“Ách...” Cơ Huyền Xa chợt dạ cúi mặt xuống, ha ha ha cười cho qua một phen rồi nói, “Cái này là do người ta nghĩ muốn sớm nhìn thấy anh thôi ~”

“Đừng nói giống như vừa mới sinh ly tử biệt như vậy! Chúng ta không phải mỗi ngày đều gặp nhau sao?”

“Không đủ!” Cơ Huyền Xa vội vàng ngồi thẳng, vẻ mặt đứng đắn nói, “Tôi chính là muốn một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều ở bên anh cùng một chỗ!”

Ngụy Thành Huy nhìn chằm chằm đôi mắt phát ra ý rất chân thành kia của hần một hồi lâu, trong lòng nổi lên nhè nhẹ vui sướng.

“Không nói nữa! Huy, tôi nói cho anh nghe một chuyện, cuối tuần này trường học có tổ chức đại hội thể thao cho nên có ba ngày trống, chúng ta đi vùng phụ cận chơi đi được không?”

“Cuối tuần này?”

“Ân ân!” Cơ Huyền Xa liên tục gật đầu, hai ánh mắt ngập nước nhìn y, một bộ đợi chờ y chang chú cún nhỏ vậy.

“Chỉ sợ không được. Cuối tháng công ty có rất nhiều sự kiện phải tổng kết, không thể rời được!”

“Cái gì—? Không phải vậy chứ!”

“Cậu cho tôi nhàn rồi giống cậu sao? Đều đã quên nói cho cậu nghe, cậu đây còn có tâm trạng ra ngoài ngoạn sao? Tôi nhớ rõ trên báo có nói nhà cậu bố cáo hỉ yến chính là tháng sau tổ chức đi, là hôn lễ của cậu với vị biểu tỷ kia a!”

Lời nói của Ngụy Thành Huy làm cho thân thể Cơ Huyền Xa bỗng chốc cứng đờ, một bộ bưng tỉnh đại ngộ.

Mặt ngốc một hồi, hần hung hần gõ vào đầu mình một cái. Hần như thế nào lại quên mất chuyện này a? Tuyên Đình đã cho mình thời hạn trong tuần này, chính là ông nội căn bản đã lo hết rồi còn đâu! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hần đau đầu đưa tay nắm tóc mình day day đến rồi bù cả lên.

“Cậu làm gì vậy?”

“Huy, tôi...”

Đến lúc này, di động của hắn lại vang lên.

“Uy?”

“Tiểu Xa, là ông nội.”

“A, ông nội, có chuyện gì không?”

“Cháu không phải nghĩ muốn bỏ hôn ước với Tuyền Dĩnh sao?”

“Àn..... ý của ông là, có thể chứ?”

“Đúng vậy, không có cách nào khác a.... Bởi vì Tuyền Dĩnh đã chết rồi.”

Chết?

Cơ Huyền Xa vốn đầu óc đang rối tung rối mịt lại bị tin này làm cho tỉnh mạch như băng. Làm sao có thể?

Đối với Cơ Huyền Xa vừa mới qua hai mươi tuổi kia, chết là một chuyện quá mức xa xôi. Biện cố bất thành linh này làm cho hắn chỉ cảm thấy cả người bị choáng váng, mũi cũng bị tắt nghẽn không thể hít thở nổi.... Thật muốn khóc, hắn nghĩ muốn khóc lớn một hồi!

Hắn không yêu Cơ Tuyền Dĩnh, nhưng hắn vĩnh viễn thích cô. Thích vẻ xinh đẹp bề ngoài của cô, thích khí chất tự tin của cô, càng thích sự cẩn thận yêu thương cùng quan tâm của cô với hắn – khác với cách cô đối với Cơ Huyền Chiêu. Mà người trẻ tuổi như nàng lại hương tiêu ngọc vãn?! Rõ ràng.... rõ ràng thật không lâu trước kia mới vừa nhìn đến thân ảnh như thiên tiên của cô kia mà....

Ngụy Thành Huy lẳng lặng ngồi ở đối diện nhìn hắn không nói được một lời, đôi môi không ngừng run rẩy kia. Y không tính mở miệng hỏi, cũng không nghĩ muốn làm bộ làm tịch an ủi hắn cái gì. Bởi vì so với Cơ Huyền Xa trẻ tuổi lông bông kia, y càng thêm hiểu biết cái nhà kia đáng ghê tởm như thế nào. Nơi đó — vô luận phát sinh cái gì cũng sẽ đều không làm cho y cảm thấy kinh ngạc đâu.

Di động trong túi rung lên, Ngụy Thành Huy yên lặng lấy ra, ấn nút nghe, thấp giọng nói, “Uy, chuyện gì?”

“Lão bản, Cơ Tuyền Dĩnh đã chết.”

“Phải không?” Ngụy Thành Huy giương mắt nhìn nhìn hắn còn đang bị thương kia, “Biết nguyên nhân không?”

“Đã điều tra rõ.”

“Àn, đến lúc đó cho tôi xem.”

“Được, buổi tối tôi sẽ đem tới chỗ của anh.”

“Àn, cứ như vậy đi. Tôi cúp máy đây!” Nói xong, Ngụy Thành Huy liền cắt điện thoại, nhìn chằm chằm Cơ Huyền Xa.

— Tiểu Xa, có lẽ từ hôm nay trở đi, chúng ta chỉ sợ sẽ không có cơ hội gặp mặt như vậy nữa....

Màu đen của xe tang, màu đen của tang phục, màu đen u ám không trung, mọi vật đều giống như tâm tình của con người, tất thấy đều trở nên ảm đạm không có nửa phần sắc thái.

Cơ Huyền Xa chính là hờ hững đứng ở đó, gần như là cúi đầu. Hắn không biết chính mình nên dùng loại biểu tình nào để đối mặt với sự tình trước mặt này đây. Theo lời người lớn nói, nguyên nhân cái chết của cô là gặp phải sự cố khi chữa bệnh, nhưng này cũng có thể sao? Cơ Tuyền Dĩnh khỏe mạnh như vậy bất luận thế nào cũng đều không thấy nổi một tia bệnh trạng kia mà. Cơ Huyền Xa xầm thấy được chính mình càng nghĩ lại càng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Thỉnh thoảng trong đầu hắn còn hiện lên những linh bài vô danh trong tầng hầm kia, tất thấy đều làm cho hắn không hiểu thế nào lại bỗng dưng thật sợ hãi hắn lên.

“Tiểu Chiêu đâu rồi?” Thanh âm uy nghiêm của Cơ Trung Lâm vang lên, nhưng không ai đáp lại. Vài vị trưởng bối chính là hơi xoay đầu, thỉnh thoảng lại nhìn nhau thấp giọng nói thăm bài câu.

“Hừ! Thật là càng ngày càng không có quy củ!”

Giương mắt nhìn thất mất Cơ Trung Lâm có chút khó coi, Cơ Huyền Xa suy tư trong chốc lát rồi đi lên phía trước, “Ông nội, cháu đi tìm tiểu Chiêu.”

“Không cần! Tiểu tử kia không đến cũng không sao!” Cơ Trung Lâm không kiên nhẫn phát tay một cái.

“Không!” Cơ Huyền Xa đột nhiên lớn tiếng nói, “Cháu nhất định phải đi tìm tiểu Chiêu! Ông nội, cầu ông cho mọi người chờ một chút đi! Cháu nhất định sẽ mau chóng đem tiểu Chiêu trở lại!” Dứt lời, hắn không đợi Cơ Trung Lâm cho phép hay từ chối, chính là xoay người chạy đi.

Đúng vậy! Hắn phải tìm được Cơ Huyền Chiêu! Vô luận thế nào đều phải tìm được hắn!

Tuy rằng lúc trước bọn họ hai người đều ở trước mặt hắn che dấu, nhưng hắn hôm nay cũng đã có người yêu nên hiểu được, bọn họ chính là từ trong đôi mắt đưa truyền tình cảm cho nhau, là một loại kiên định yêu say đắm!

Đáng tiếc chính là, di động của Cơ Huyền Chiêu đã tắt, mặc cho hắn gọi bao nhiêu cuộc đều không gọi được, tự nhiên cũng sẽ không tìm được người. Hắn khó chịu ném di động đi, táo bạo gầm nhẹ một tiếng “Rác rưởi!” rồi làm bù đầu tóc của chính mình. Hắn chống nạnh nhìn xung quanh — Biển người mở mịt, người ở đầy ngã tư đường, thành phố lớn như vậy, hắn rốt cuộc phải tìm ở đâu đây?

Lơ đãng nhìn thấy một chỗ lóe ra đèn nên ông, Cơ Huyền Xa mạnh mẽ mở to mắt, vỗ vỗ đầu mình. Hắn như thế nào lại nghĩ không ra nơi đó chứ?

Bên trong tràn ngập mùi rượu, xung quanh đều là trai gái cùng nhau đùa giỡn nhảy nhót. Hắn không khỏi có chút nhũn mảy, không kiên nhẫn đẩy ra đám người đang chắn trước mặt mình đi vào bên trong, rốt cuộc ở bên quầy bar tối tăm kia hắn tìm được một người ông say đến không biết trời trăng gì nữa Cơ Huyền Chiêu.

Lúc này Cơ Huyền Chiêu vẫn là bộ dạng hoa hoa công tử giống như ngày xưa vậy, một bộ dáng vui cười như cũ, tay còn đang ôm lấy một cậu bé xinh đẹp mà trước đây hắn đã từng gặp qua một lần, miệng còn không ân phận, thỉnh thoảng lại đặt trên người cậu trần phần nộn kia một mảng ướt át.

Cơ Huyền Xa thấy hết thấy những thứ này, trong lòng một phen tự nhiên nổi giận, nhất thời làm người khác nhìn vào đều muốn run rẩy một trận. Hắn cầm giận bước đến, dùng sức lôi Cơ Huyền Chiêu hiện đang giống như không xương đứng đây, quát gã một trận.

“Đây là lúc nào mà anh còn có tâm trạng ở đây uống rượu tìm niềm vui chứ!???”

Đôi mắt gã mơ màng suy nghĩ. Gã lắc đầu vài cái nhìn chằm chằm Cơ Huyền Xa một hồi lâu, sau đó ha ha nở nụ cười, “Ha hả, là tiểu Xa a! Người như vậy..... Cách! Hảo suất a..... Đi, đi tìm bạn sao?”

“Tìm bạn cái đầu anh! Anh cái đồ ma men chết giấm này!” Hắn lắc lắc Cơ Huyền Chiêu, lôi gã rời khỏi, “Đã là khi nào rồi chứ, đi theo em!”

“Ai ngờ đâu Cơ Huyền Chiêu một cái dùng sức làm hắn bị kéo lại. Gã từ chỗ quầy bar lấy tới một chén rượu, lão đảo đưa tới bên miệng hắn, “Đi đâu a? Em vội đi đâu thai à?! Đến..... trước cùng anh cậu uống một chén!”

Hắn gấp đến độ trừng mắt nhìn Cơ Huyền Chiêu, một tay hất chén rượu đi, hét lớn lên, “Còn uống cái gì! Còn uống nữa anh liền không nhìn được Tuyền Dĩnh nữa rồi!”

Nghe được hai tiếng “Tuyền Dĩnh”, cả người Cơ Huyền Chiêu đột nhiên cứng lại một chỗ. Gã máy móc quay đầu nhìn hắn một hồi lâu, tiếp sau đó là nhếch miệng cười, “Xem người chết làm cái gì? Đây, nơi này..... Cách! Có nhiều mỹ nữ rượu ngon như vậy.....” Lại đưa tay ôm cậu trai nhỏ, “Còn có tiểu mỹ nhân, thật tốt.... ha hả....”

Nói xong, Cơ Huyền Chiêu đem đầu mình dán trên hõm vai cậu trai cợt cợt.

“Anh!” Cơ Huyền Xa chỉ cảm thấy mình bị bức đến điên rồi. Mặc kệ gã có nguyện ý hay không, hắn dùng hết sức lôi gã ra ngoài, “Hôm nay nói thế nào em cũng muốn mang anh đi gặp chị Tuyền Dĩnh một lần!”

“Không cần! Không cần! Không cần!” Cơ Huyền Chiêu lớn tiếng la lên, bỏ hết những cái gì phong nam thiếu gia phong nam của ngày thường. Gã hiện tại giống như một tên vô lại chỉ biết ở bên quầy bar nốc rượu, tùy hứng làm bậy thôi.

Tính nhẫn nại của Cơ Huyền Xa đã hoàn toàn bị gã hủy rồi. Hắn cởi tây trang nghĩ muốn tống cho gã một quyền. Không nghĩ tới lại bị cậu trai nhỏ bên cạnh gã kia đứng lên phía trước chặn lại.

Cậu trai mặt lạnh nhìn Cơ Huyền Xa, “Đừng phiền ảnh nữa, các người hại ảnh còn chưa đủ sao?”

Cái gì? Cơ Huyền Xa kinh ngạc nhìn cậu bé trước mặt. Ánh mắt của cậu trai nhìn hắn giống như hắn là con dân gặp phải người ghét con giận vậy.

“Cậu biết cái gì?” Cơ Huyền Xa hỏi, “Đây là chuyện nhà chúng tôi, không đến lượt cậu quản!”

“Hừ!” Cậu trai ôn nhu vuốt ve sau lưng Cơ Huyền Chiêu, “Tôi biết cái gì? Tôi còn có thể hiểu được rõ hơn anh kia. Tôi so với tất cả những người khác đều hiểu biết tiểu Chiêu, cũng hiểu biết Cơ Tuyền Dĩnh nữa kìa!”

Hắn giật mình nhìn cậu trai. Hắn cho tới bây giờ còn không nghĩ tới sẽ được nghe được từ trong miệng cậu trai xa lạ kia nói ra ba chữ “Cơ Tuyền Dĩnh” đâu! Mà từ trong ánh mắt của cậu trai kia lại nhìn không ra nổi một tia lừa gạt. Hắn hiện tại lập tức tin rằng cậu trai này so với chính mình càng hiểu Cơ Huyền Chiêu hơn, cũng biết được bí mật giữa Cơ Tuyền Dĩnh và Cơ Huyền Chiêu mà hắn không biết được kia.

Cuối cùng, Cơ Huyền Xa vẫn là không thể mang Cơ Huyền Chiêu đi, xác thực mà nói, Cơ Huyền Xa là hốt hoảng chạy đi.

Hắn không biết chính mình vì cái gì lại muốn chạy trốn. Có lẽ là xuất phát từ một loại bản năng đi. Có thể là vì ánh mắt của cậu bé trai kia, có lẽ là do hắn tự mình đối với mình vô năng mà xấu hổ... Đối với những suy nghĩ trong đầu mình như vậy, hắn lại bắt đầu sợ hãi. Hắn sợ hãi chính mình sẽ từ trong miệng cậu trai kia biết được hết thấy sự thật về Cơ gia!

Lễ tang của Cơ Tuyền Dĩnh rất đơn giản. Bởi vì là nữ nhân ở riêng cho nên Cơ Trung Lâm không nghĩ sẽ phí tâm nhiều. Đơn giản chính là đem nguwoif chôn cất, đối với ba mẹ cô tổ về bị thương, sau đó chính là liệm li khai.

Cơ Huyền Xa lẳng lẳng đứng ở bên bia một màu trắng kia, thân hình tuấn tú hữu lực, lá vàng mỏng manh theo gió thổi qua, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu vào đến chói mắt. Hắn hơi hơi híp mắt, trống rỗng nhìn vào bức ảnh chụp trên bia mộ. Khuôn mặt Cơ Tuyền Dĩnh vẫn giống như trong trí nhớ của hắn, cười đến tự tin sáng lạn, nhưng chính là hiện tại người đâu? Trong ngực tản ra một mảng hăm hực không rời, không tự giác nước mắt lại từ trong hốc mắt tràn ra.

“Tiểu Xa, đi về đi” Cơ Thần Hi đi tới cầm lấy cánh tay hắn, “Đừng nhìn nữa, người cũng đã chết rồi, còn có nhìn người cũng không sống lại được đâu, có phải không?”

“Ân!” Hắn nâng lên cánh tay lung tung lau đi nước mắt, gật đầu.

“Đi thôi, về nhà!” Nói Xong, Cơ Thần Hi kéo hắn đi về phía Cơ Thành Diệu đang chờ đó không xa.

Đám người tốp năm tốp ba tản ra, từng đợt tiếng động cơ nổ vang lên, sau đó nghia tranh rộng lớn lại hồi phục lại về yên lặng như trước. Một bia mộ cô đơn ở chỗ đó, yên lặng nhìn đồ thị phồn hoa náo nhiệt nơi chân núi.

Một người nam nhân lão đảo ngả nghiêng đi tới trước mặt bia mộ, chậm rãi ngồi xuống, đưa tay vuốt ve tấm ảnh chụp còn mới kia.

“Vì sao? Dĩnh..... Chúng ta không phải đã nói sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ sao?” Âm thanh khàn khàn nức nở, một giọt nước mắt trong suốt tích lại đọng lại ở trên mặt đá trắng tinh, “Tại sao nói mà không chịu giữ lời a? Vì sao chứ?”

Đã không còn giống như ngày xưa thoả mái muốn làm gì thì làm nữa rồi, hiện tại chỉ có bi thương cùng tuyệt vọng. Cơ Huyền Chiêu ôm lấy khóa bia mộ lạnh giá, cắn thật hớn lên.

“Yêu cô ấy đến như vậy sao?” Một thanh âm lạnh nhạt ở phía sau lưng Cơ Huyền Chiêu truyền đến.

Gã lau đi nước mắt, quay đầu nhìn lại. Một khắc gã nhìn thấy người đứng đằng sau, gã mở to hai mắt nhìn, không thể tin được mà nói, “Là anh?... Anh đến đây làm gì?”

Người nọ thoải mái nhún vai, vô tình trả lời câu hỏi của gã. Người này lấy ra một túi văn kiện đưa đến trước mặt gã, “Có lẽ cái này sẽ làm cậu hứng thú hơn một chút!”

Gã nhìn chằm chằm người kia, rốt cuộc sau khi do dự một hồi lâu cũng vươn tay ra đón lấy túi văn kiện kia, lấy ra những tờ giấy bên trong, nhanh chóng lật xem.

“Không có khả năng! Điều này là không có khả năng!” Gã kích động đứng lên, hai tay gã run rẩy nắm chặt tập văn kiện kêu ro, “Mấy thứ này đều là gạt người!”

“Tin hay không tùy cậu!”

“Anh đến tột cùng có mục đích gì?” Cơ Huyền Chiêu nhìn người đàn ông từ trên xuống dưới, “Đúng rồi, tôi rốt cuộc đã nhớ ra! Anh là....”

“Tôi là ai đều không quan trọng!” Âm thanh của người đàn ông lạnh như băng đánh gãy lời nói của gã, “Tôi chỉ cho cậu một cơ hội biết được sự thật mà thôi. Còn về mục đích, coi như là tôi thích xen vào chuyện của người ta đi. Sau này làm thế nào, đó là chuyện của cậu tự quyết.”

Nói xong, người đàn ông này cũng liền xoay người rời đi để lại một mình Cơ Huyền Chiêu đứng đó kinh ngạc ở đó, cầm chặt tập giấy trong tay. Gió to mãnh liệt gào thét ở bên tai, làm rối loạn tóc của gã, nguyên bản che đi tầm mắt.

Nhu nhu đôi mắt có chút mờ lung, Ngụy Thành Huy sau khi trở về liền uể oải đi vào phòng ngủ của lão bản. Y ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, kim đồng hồ đã chỉ mười một giờ.

Là do tuổi càng lớn sao? Ngụy Thành Huy có chút không hờn giận nhú nhú mày một chút. Một tuần này tựa hồ càng ngày càng làm cho y dễ dàng cảm thấy mệt mỏi. Buổi tối, có khi y xem văn kiện thôi cũng sẽ không chống đỡ nổi. Y nghĩ, xem ra y cần phải đến phòng tập thể thao hảo hảo rèn luyện một phen rồi đi.

“Lão bản!” Cao Thành gõ cửa, vô cùng cung kính đứng chờ.

“Vào đi!” Ngụy Thành Huy vội vàng ngồi thẳng dậy, quay đầu nhíu mi nhìn Đồng Tả đang ngồi ở bàn công tác gần cửa. Đồng Tả hiểu rõ ý y, đứng dậy lui ra ngoài, sẵn tiện đem cửa đóng lại kỹ càng.

“Đây là bản hợp đồng với công ty kiến thiết tốc độ cao kia. Hôm trước tôi cũng đã theo ý anh mua được một nửa cổ phần trong tay Cơ Thành rồi. Hơn nữa lúc trước chúng ta cũng đã thu mua không ít, hẳn là đã đủ...”

“Còn chưa đủ!” Ngụy Thành Huy nhìn văn kiện Cao Thành đưa, “Tôi còn muốn nhiều hơn, ít nhất còn cần thêm 10% nữa.”

“Chính là chuyện này thật khó có thể! Chỗ đó Cơ Thành bán ra cũng đã muốn đến cực hạn rồi, Hắc cho dù có gốc cũng sẽ không tiếp tục bán đâu.”

“Hắn sẽ không bán, nhưng Cơ Thành Diệu nhất định sẽ!” Ngụy Thành Huy lắc lắc hợp đồng trong tay, “Này tuy rằng là do Cơ Thành đứng đầu, nhưng sau lưng cũng có Cơ Thành Diệu trông nom. Tôi hiểu biết hai người bọn họ, Cơ Thành Diệu đối với anh trai vô dụng này vẫn còn quan tâm nhiều lắm, hẳn nếu xảy ra đại sự, Cơ Thành Diệu nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!”

“Vâng....” Cao Thành gật gật đầu.

“Giúp tôi liên hệ một chút với ngân hàng chủ!”

“?” Cao Thành khó hiểu nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Ngụy Thành Huy.

Mỉm cười, y nói, “Phải hai bút cùng vẽ mới có thể nhanh đạt được hiệu quả.”

“Vâng, tôi đã hiểu.”

Chờ Cao Thành đi rồi, Ngụy Thành Huy nhìn tờ giấy trắng đầy chữ màu đen, khóe môi y khẽ nhếch lên ý cười như có như không — chỉ còn kém một chút....

Ring Ring Ring, di động vang lên, y đứng nhìn màn hình di động, ngẩn ngơ, “Uy?”

“Huy, hiện tại có rảnh không?”

“Có chuyện gì vậy?” Ngụy Thành Huy khẽ nhíu mày. Nghe khẩu khí trong điện thoại, tựa hồ hẳn tâm tình đang không tốt đi.

“Tóm lại là đến đây đi, tôi ở quán cà phê chờ anh!” Không đợi y phản ứng, hẳn đã sớm tắt điện thoại rồi.

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Tiếng nhạc Jazz trầm thấp vang lên du dương trong căn phòng trà, đại khái là bởi vì ban ngày mọi người bận rộn công tác cho nên hiện tại cũng không có bao nhiêu người trong này cho lắm. Ngụy Thành Huy liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cơ Huyền Xa đang ngồi ở một góc kia ngẩn người.

“Làm sao vậy?” Ngụy Thành Huy kéo ghế dựa một bên ngồi xuống.

“Không có gì.” Hắn nâng cằm, thì thào trả lời một câu.

“Mặt cậu như vậy mà bảo là không có việc gì?” Y cười, ánh mắt nhu hòa nhìn hắn, “Nếu thật sự không có việc gì, cậu cũng sẽ không gọi tôi ra đây đi không phải sao? Nói một chút đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Là ông nội....”

“Àn?”

“Ông nội thế nhưng lần nữa ép tôi cuối tháng sau cùng một người em họ kết hôn!” Cơ Huyền Xa phiền não kêu lên, “Giờ cái gì chứ? Ông cho tôi là cái gì? Cho chị Tuyên Đình là cái gì? Chết mới vừa hạ táng chưa đến một tháng a!”

So với hắn kích động nhiều như vậy, Ngụy Thành Huy lại ngược lại tựa hồ không có phản ứng gì cả, chỉ là đơn giản yên lặng lắng nghe. Chính điều này làm cho Cơ Huyền Xa đang tức giận kia thật sự rất bất mãn.

“Huy, một chút cảm tưởng anh cũng không có sao?”

“Cảm tưởng gì?” Y thản nhiên nói. Y còn có thể có cảm tưởng gì nữa đây? Thật lâu trước kia chính bản thân y đã muốn đổi với cái nhà kia hiểu quá rõ rồi nhưng lại không thể làm gì được, huống chi đây lại là chuyện lão nam nhân kia làm!

Khóe miệng nhếch lên, Ngụy Thành Huy cúi đầu nhìn đồng hồ, nói, “Đã mười một giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

“Huy?! Anh....”

“Cậu ở đây phát bực tức với tôi cũng đều là phí công thôi,” y chặn lại ý định muốn nói của hắn, kiên nhẫn nói, “Ăn no rồi, tâm tình của cậu sẽ tốt hơn, cậu cũng sẽ mới có khí lực đi tranh cùng ông nội cậu! Hoặc là đến lúc đó chúng ta cùng nghĩ biện pháp, được không?”

Nghe Ngụy Thành Huy nói như vậy, bao nhiêu tức giận của hắn chậm rãi tan biến đi. Hắn gật đầu đồng ý.

Đi trên con đường dành cho người đi bộ, từng hàng cây dọc theo lối đi, gió từ trên cao thổi xuống luồn vào kẽ lá kêu xào xạc xào xạc, hắn nắm tay Ngụy Thành Huy chậm rãi đi tới.

Nắm thật chặt tay mình, hắn cùng bàn tay y mười ngón luồn vào nhau không lưu ra bất luận một tia khe hở. Ánh mắt hắn nhìn xa xăm, kiên định nói, “Huy, tôi sẽ không cùng ai kết hôn! Tôi vĩnh viễn sẽ cùng anh một chỗ! Tôi thề!”

Đúng vậy, ngày đó ở quán bar nhìn thấy Cơ Huyền Chiêu như vậy thất hồn lạc phách, hắn liền không thể tưởng tượng được chính mình khi không có Ngụy Thành Huy bên cạnh thì sẽ thế nào. Hắn không cần sinh lý, cũng không muốn phải giống như Cơ Huyền Chiêu và Cơ Tuyền Dĩnh như vậy tử biệt. Hắn phải lúc nào cũng khắc khắc ở cùng với y, làm bạn với y, cùng y trải qua xuân hạ thu đông, phải cùng y hưởng thụ khoái hoạt, chia sẻ bi thương, mãi cho đến khi hết đời này mới thôi.

Nghe được lời thề của hắn, y nhìn vào bóng dáng con người trẻ tuổi đang đi phía trước mình, trong lòng lại có chút chua xót. Từ tận đáy lòng y đang dâng lên hàng ngàn hàng vạn cổ vui sướng khoái hoạt, mà sự thật lại làm cho y rõ ràng hơn – hai người bọn y vĩnh viễn cũng sẽ không có kết quả đâu, vô luận là đã là quá khứ, nhưng hiện tại vẫn đeo bám không rời.

Nhưng mặc kệ thế nào, y vẫn là nắm lấy bàn tay của hắn, cúi đầu đáp, “Ân!”

Nghe thấy được lời đáp ứng của y, hắn cười cười, cước bộ cũng vì thế mà nhẹ nhõm hẳn lên, “Chúng ta nhanh nhanh đi ăn cơm thôi, tôi cảm giác có điểm đói bụng rồi.”

“Hảo!”

Đại khái là bởi vì sinh ra trong gia đình giàu có cho nên hắn đối với mấy loại thức ăn sơn hào hải vị từ trước đến nay đều là không có hứng thú bao nhiêu. Hắn luôn luôn thích kéo Ngụy Thành Huy đi đến một vài tiệm ăn nhỏ hẻo lánh là những quán cơm ven đường. Lần này cũng không phải ngoại lệ, hắn dẫn y đi vào một quán cơm nhỏ chủ yếu bán đồ ăn sáng.

Vừa bước vào tiệm, xông vào trong mũi chính là mùi tanh tưởi của các loại hải sản khiến cho y cảm thấy một trận buồn nôn, rất không thoải mái mà nhăn mặt một trận.

“Cậu xác định là phải ăn ở đây?” y nhìn bốn phía. Tuy rằng trước kia cũng thường xuyên đi đến những nơi tương tự như thế này nhưng cũng chưa từng có giống như bây giờ làm cho hắn cảm thấy tùy thời sẽ nôn ra như vậy.

“Ân, đúng vậy!” Cơ Huyền Xa gật gật đầu, hai mắt sáng rực nói, “Đầu bếp chỗ này là đến từ Tứ Xuyên, làm đồ biển là không chê vào đâu được a!”

Thấy vẻ mặt chờ mong của Cơ Huyền Xa, lại nghĩ đến tâm tình không tốt của hắn hôm nay cho nên y cũng không muốn làm cho hắn thất vọng đâu. Y đành phải kiên trì áp chế trận buồn nôn xuống, miễn cưỡng gật đầu, “Vào vào thôi.”

Cơ Huyền Xa nhếch miệng cười kéo y vào một vị trí ở gần phòng bếp, rất nhanh gọi đồ ăn xong, hắn liền hưng phấn nhìn vào phòng bếp nói. “Thật muốn cùng chú đầu bếp kia học nấu ăn, tôi sau này có thể nhà tự nấu rồi! Cũng có thể nấu cho Huy...”

Lúc này vẻ mặt Ngụy Thành Huy trắng bệch, đổ một trận mồ hôi. Y cắn chặt môi ngăn chặn cảm giác muốn nôn đang ở ngay chỗ cổ, một bộ đầy nhẫn nhịn.

“Huy, anh làm sao vậy?” Cơ Huyền Xa lo lắng, đưa tay muốn làm giãn ra đôi mày đang nhăn lại của y, “Không thoải mái?”

“Tôi không...” Vừa định đưa cho hắn một nụ cười trấn an, y rốt cuộc ức chế không được chống bàn nôn ra một bên “Ọe —!”

“Huy! Huy! Anh có sao không? Đừng dọa tôi!!” Cơ Huyền Xa bối rối chạy đến bên cạnh y, vỗ vỗ lưng y muốn làm cho y dễ chịu một chút.

Ngụy Thành Huy chính là khó chịu nôn ra nhưng lại căn bản không nôn ra được cái gì, chỉ nôn ra một chút dịch dạ dày mà thôi. Cho dù như vậy y cũng vẫn cảm thấy được dạ dày trống rỗng của mình đang không ngừng co rút. Cái loại cảm giác ghê tởm này có nên thế nào cũng nhất định không đi. Một phen nôn ra, y liền ngay một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể mềm oặt dựa vào bả vai hắn, mặc cho hắn gắt gao ôm mình.

Lấy cốc nước ở trên bàn, hấn cẩn thận đút cho người đã nôn đến nỗi nước mắt cũng muốn rơi ra. Ngụy Thành Huy, “Có thấy khá hơn chút nào không?”

Cố gắng nuốt xuống vài ngụm, y nhẹ giọng nói, “Àn..... Tốt hơn nhiều....”

Nhìn thấy y như vậy, hấn có một loại đau lòng không nói nên lời trỗi lên. Hấn lau đi những giọt nước rơi xuống khoe miệng y, “Muốn đi bệnh viện kiểm tra không? Anh tựa hồ khó chịu lắm.”

Lắc đầu, y giữa chặt tay Cơ Huyền Xa đang muốn đứng dậy, “Không cần đi bệnh viện! Tôi không sao!”

“Thật sự?” Hấn cẩn thận xem xét y, hấn vẫn là lo lắng hỏi gặng thêm, “Thật sự không có việc gì? Anh tuyệt đối không cần gạt tôi!”

“Không gạt cậu.”

Ngụy Thành Huy tuy rằng nói như vậy nhưng thật ra trong lòng thực sự rất hoảng loạn. Những biểu hiện nôn thốc này làm cho y phải kinh hãi.

Sẽ không..... Có thể là làm thôi, là làm.....

Tuy rằng rất muốn giả bộ chuyện gì cũng không có phát sinh với Cơ Huyền Xa nhưng tận dưới đáy lòng cái suy nghĩ kia vô pháp làm cho y bình tĩnh trở lại. Cuối cùng không thể, y vội vàng ăn chút gì đó rồi tùy tiện tìm một cái lý do đuổi Cơ Huyền Xa đi, sau đó chính mình vội vã li khai.

“Uy, Cao Thành sao? Giúp tôi liên hệ với Thần Tinh! Hiện Tại! Lập tức!” Ở trong xe taxi, y cầm di động không ngừng run rẩy.

“Lão bản, chuyện gì mà gấp như vậy?” Cao Thành hảo tâm hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, tóm lại lo liệu nhanh lên là được!”

“.... Hiểu rồi, tôi lập tức đi.”

Buông xuống di động, thân thể y vẫn còn có chút run run. Y mờ mịt nhìn quang cảnh mờ mịt bên ngoài, trong đầu lại nổi lên một mảng kí ức từ trăm ngàn năm trước, thật lâu rồi. Bất an trong lòng y cũng theo đó mà càng lúc càng nhiều. Tay y không ý thức sờ lấy cái bụng bằng phẳng của mình, nơi này, sẽ có sao?

“Cơ Hiên Viên! Buông!” phẫn nộ nhìn nam nhân cao cao tại thượng trước mặt đang một lần lại một lần đoạt đi tước của mình, tâm Hỏa Mô đã muốn ngày một nhét thêm càng nhiều càng nhiều nỗi chán ghét. Y không cần nam nhân này yêu, bởi vì như vậy rất trầm trọng, rất trối buộc.

Cơ Hiên Viên chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mà nói, “Vì cái gì muốn chạy trốn? Vì cái gì phải rời khỏi ta?” Trong đôi mắt hấn tràn ngập nhu tình nhưng cũng rất nhanh biến thành bạo ngược. Hấn đưa tay nắm lấy mái tóc dài của Hỏa Mô, dùng sức kéo lên.

“Ồ.... Ọe — Ọe—” Va chạm mạnh làm da dầy Hỏa Mô một trận quay cuồng, nôn thốc nôn tháo.

“Hỏa Mô!” Bộ dạng thống khổ của Hỏa Mô làm cho Cơ Hiên Viên kinh hãi không ngừng, vội vàng tiến lên nâng y dậy. “Người làm sao vậy? Thực xin lỗi! Ta không nên dùng nhiều lực như vậy!” Cơ Hiên Viên hôn lên má của Hỏa Mô, ôn nhu nói, “Mau! Mau gọi trưởng lão lại đây!”

Hỏa Mô suy yếu không còn chút huyết sắc, trên trán cũng không ngừng rịn ra mồ hôi lạnh. Cơ Hiên Viên lo lắng gọi hạ nhân, hai tay gắt gao ôm lấy y, hấn sợ.... chỉ cần hấn không lưu ý một chút thôi, Hỏa Mô sẽ biến mất khỏi hấn.

Trưởng lão rất nhanh vội vã chạy đến, một khắc nhìn thấy Cơ Hiên Viên ôm Hỏa Mô trong lòng thì không khỏi sửng sốt. Tuy rằng trước kia lão cũng mơ hồ cảm giác được hai người quan hệ rất tốt, chính là chưa bao giờ nghĩ hai người là thật sự như vậy.

“Mau đến xem Hỏa Mô! Mau!”

“Được, tộc trưởng!” Đi lên phía trước, trưởng lão bắt đầu cẩn thận chuẩn bệnh cho Hỏa Mô. Ngay sau đó trưởng lão kinh ngạc nhìn Hỏa Mô đang hôn mê bất tỉnh kia, sau lại đưa tay sờ lên bụng y, lúc sờ đến vị trí kia, trong tích tắc làm cho lão cả người cứng đờ.

“Hỏa Mô rốt cuộc làm sao vậy?” Hắc kích động lắc lắc trưởng lão đang sững sờ một chỗ. Hắc rất muốn tát lão một cái làm cho lão tỉnh.

“Hắc.... Hắc....”

“Hắc cái gì? Người nói nhanh a!”

“Hắc có....”

“Có? Có cái gì?”

“Có đứa nhỏ, đã bốn tháng rồi.”

“Cái gì?” Cơ Hiên Viên khiếp sợ khi nghe được tin tức này, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào. Kinh ngạc, ngoài ý muốn, vui sướng trộn lẫn làm cho hắc không biết chính mình nên bày ra cái dạng biểu tình gì, chỉ là hắc vừa muốn khóc lại vừa muốn cười thôi.

“Đứa nhỏ.... Đứa nhỏ.... Ha hã, ta có đứa nhỏ!” Sờ sờ gương mặt Hỏa Mô, Cơ Hiên Viên hôn lên cánh môi Hỏa Mô. Kia bản thân sắp được làm cha làm cho hắc hận không thể hướng toàn bộ mọi người trên thế giới này tuyên cáo.

“Chính là, tộc trưởng, Hỏa Mô chính là nam nhân a....”

Một câu của trưởng lão làm cho Cơ Hiên Viên lập tức thanh tỉnh. Đúng vậy, nam nhân như thế nào có thể mang thai? Suy nghĩ, Cơ Hiên Viên sau đó chính là cười cười, “Bởi vì hắc là Hỏa Mô a!”

Đúng vậy, bởi y vì là Hỏa Mô, là Hỏa Mô độc nhất vô nhị của hắc...

Lại nghĩ đến lý do Hỏa Mô vẫn thường thoái thác muốn trở về quê hương của mình, không thể tưởng tượng được là vì này sao.... Cơ Hiên Viên nhẹ nhàng đưa tay lên sờ lấy phần bụng đã hơi hơi nhô lên. Nơi này có đứa nhỏ của hắc và Hỏa Mô, vì cái gì lúc trước hắc lại không chú ý đến chứ?

Ta thật sự yêu người rất nhiều, Hỏa Mô, càng có người ta càng không thể khống chế được tình yêu này ta dành cho người! Van cầu người cũng yêu ta đi!

“Yêu tôi đi! Huy, van cầu anh. Bởi vì tôi thật sự rất thích anh!”

Nằm trên chiếc giường trắng tinh, Ngụy Thành Huy ngơ ngác nhìn trần nhà màu trắng kia.

Quả nhiên là cùng một linh hồn, ngay cả lời nói nói ra kia cũng đều là giống nhau như đúc. Ngụy Thành Huy đưa tay che đi hai mắt của mình, thở dài.

“Luôn thở dài như vậy sẽ đem vận may thổi bay mất đó.” Một nữ nhân một thân áo trắng, đeo một chiếc mắt kính gọng vàng đi đến, đối với Ngụy Thành Huy vô cùng thân thiết cười cười, “Cảm giác thế nào?”

“Có điểm choáng váng.”

“Àn.” Nữ nhân gật gật đầu, ngồi xuống bên mép giường.

“Tĩnh, kết quả....”

Ngụy Thần Tĩnh nhìn nhìn bệnh lý trong tay, hít sâu một hơi, sau đó đem bệnh lý đưa cho y, “Đã muốn tám tuần.”

Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, ở lúc nghe được thông báo một khắc, thân thể y vẫn là không thể khống chế được cứng ngắc một chỗ.

Chơi đùa một chút với bệnh lý ở trên tay, Ngụy Thành Huy không khỏi cười khổ một chút, nhất thời dung túng một chút mà lại đem đến một cái kết quả ngoài ý muốn như thế này đây.

Nhìn Ngụy Thành Huy đang lâm vào trầm mặc, Ngụy Thần Tĩnh cẩn thận thấp giọng hỏi, “Anh tính toán làm sao bây giờ?”

Ngụy Thành Huy ngẩn đầu nhìn cô, trên mặt bình tĩnh không có chút biểu tình làm cho người ta nhìn vào không biết là ý gì.

“Anh, anh từ trước giờ làm cái gì em đều không hỏi đến. Chính là lần này....”

“Khi nào thì biết được giới tính đứa nhỏ?”

Câu trả lời không ăn nhập vào vấn đề làm cho Ngụy Thần Tinh hơi hơi sững sốt, “Chuyện này quan trọng sao?”

Hạ mắt xuống, Ngụy Thành Huy lẩm bẩm nói, “Nếu là con gái, anh sẽ lưu lại....”

“Anh?!” Ngụy Thần Tinh trừng lớn mắt, sốt ruột nói, “Đứa nhỏ này căn bản là không nên lưu lại. Không cần nói đến nó là huyết mạch của Cơ gia, cái chính là thân thể của anh. Em làm bác sĩ, em vô luận như thế nào cũng không đồng ý để cho anh sinh đứa nhỏ này ra!”

Ngụy Thành Huy kéo tay cô qua, “Tinh, anh biết em hận Cơ gia.”

Ngụy Thần Tinh nhìn anh trai mình, lông mi thật dài chớp chớp vài cái, cô vẫn là không có lên tiếng.

“Mà anh cũng hận Cơ gia. So với bất luận ai đều hận bọn họ hơn!”

“Anh....”

Y vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, nhìn nhánh cây lay động ngoài cửa sổ.

Y hận Cơ gia, hận những người nơi đó nhưng lại vô pháp hận Cơ Huyền Xa luôn luôn bám quanh mình, mặc kệ cho chính mình đã vạn lần tự dưới đáy lòng nhắc nhở mình... Ngay cả có trăm ngàn cái lý do gì đó nhưng chỉ cần tưởng tượng đứa nhỏ trong bụng y là của hắn, y liền như thế nào cũng không nhẫn tâm nỡ bỏ nó đi.

Nguyên lai chính mình đã muốn lún sâu đến như vậy rồi....

Biết rõ tính tình Ngụy Thành Huy, Ngụy Thần Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể thỏa hiệp nói, “Được rồi, sớm nhất là ở tuần thứ mười hai em sẽ làm siêu âm kiểm tra cho anh.”

“Cảm ơn em.” y cười, “Chuyện này anh không hi vọng để cho bất kì ai biết, nhất là Cao Thành. Nếu không, cho dù là em anh cũng sẽ trở mặt đó!”

Khoát tay, Ngụy Thần Tinh lộ ra một chút bất cần đời cười cười, “Được rồi được rồi! Em là cái loại người này sao? Nói như thế nào em cũng là em gái cưng anh nha! Em còn không có điên đến nỗi ở trước mặt người ta nói ra nông nổi của anh trai mình đâu.”

“Như vậy là tốt nhất!”

Động dậy một chút, Ngụy Thành Huy chỉnh lại áo sơ mi một chút rồi cầm lấy bệnh án đi ra ngoài.

“Anh!” Vừa bước ra khỏi cửa, Ngụy Thần Tinh vội vàng kéo y lại, “... Chú ý nghỉ ngơi, còn có, nhớ đúng giờ tới đây kiểm tra....”

Y hơi hơi vuốt cằm, đối cô mỉm cười, “Ân!”

Nhìn bóng dáng Ngụy Thành Huy biến mất ở cửa, Ngụy Thần Tinh lo lắng nhíu lại mi, “Anh....”

Trong căn phòng kín, ngọn đèn mờ ảo chiếu lên trên giường có hai thân hình đang không ngừng day đưa. Âm thanh phóng đảng của nửa nhân cứ như vậy liên tiếp vang lên.

“A.... A..... Hảo thích! Tiếp tục tiếp tục!” Vừa nói vừa một bên mở lớn ra hai chân mời mọc nam nhân tiến vào.

Sau một phen mây mưa, hai thân ảnh trần trụi nằm ở trên giường. Cơ Thanh ung dung nằm đó, tay lại không tự giác lại sờ soạng lên cái mông nõnang của nữ nhân.

“Được rồi, chớ có sờ! Vừa mới còn sờ chưa đủ hay sao?” Cơ Thần Hi ôn giận vuốt ve cái tay kia, một bên ngồi dậy đem chiếc quần lót không nhanh không chậm mặc vào.

Khóe miệng cười gian mãnh một chút, Cơ Thành xoay người ôm lấy thắt lưng Cơ Thần Hi, một tay dao động dùng sức nhéo nhéo lấy bộ ngực đầy đặn của Cơ Thần Hi, “Đương nhiên sờ không đủ. Một tuần có một lần, ta nói ta thực chính là mỗi ngày đều rất muốn tiết.”

Liếc mắt nhìn gã một cái, Cơ Thần Hi bĩu môi, “Hừ, thật sự là cầm thú mà!”

Mặc xong quần áo, Cơ Thần Hi lần nữa trở lại giường, lấy tay vuốt ve đầu Cao Thành, “Anh a, chỉ biết mỗi tình tròng thượng nào thôi. Khi nào mới có thể có chút tiền đồ a? Đều đã lớn như vậy rồi mà chẳng được cái gì hết!”

Cơ Thành nhàm chán nằm thẳng lại, bĩu môi, “Không còn cách nào khác, bất luận anh cố gắng thế nào chính là vẫn so ra kém lão công tinh anh của em lắm. Hơn nữa, em có bao giờ đem chuyện anh nhờ để trong lòng đâu chứ?”

“Ai nói em không có? Em nói cũng đã nói, cầu cũng đã cầu nhưng Thành Diệu không đáp ứng, em còn có biện pháp sao?”

“Thiết! Biết rồi! Tuy nói là em trai anh, nhưng cũng chẳng khác gì người xa lạ đâu chứ. Mỗi lần cùng nó nói chuyện tiền bạc, thật giống như là anh đi xin cơm không bằng!”

“Bớt nói nhảm đi! Bất quá em hỏi anh, hạng mục kia của anh đến tột cùng tiến triển thế nào? Nếu vẫn giống như trước, em này giờ nói còn không đúng. Thật là, anh với đứa con chơi bởi lêu lổng của anh thật không có điểm gì khác nhau hết! Hai người ở chung thật đi vào chỗ chết!”

“Cái gì bảo theo anh là đi vào chỗ chết? Nó cũng là con em đó!” Cơ Thành kéo qua một cái chăn đắp lại đến thắt lưng, “Bất quá anh đã muốn tìm được đối tác, hẳn khẳng định là thay anh chi trả tài chính, còn có thể cho anh thêm tiền hoa hồng.”

Cơ Thần Hi kinh ngạc há hốc mồm, hai mắt tỏa sáng có chút sợ hãi nói, “Ai a? Hào phóng như vậy sao?”

Cơ Thành đắc ý lắc đầu, gã đưa tay nâng lên cằm Cơ Thần Hi, “Tạm thời giữ bí mật, chờ anh kiếm được tiền tới tay, tới lúc đó sẽ hảo hảo mang em đi chơi một vòng, liền —hai chúng ta!”

Hơi thối ẩm áp tràn vào trong tai, Cơ Thần Hi không tự giác đỏ hồng mặt, làm bộ đẩy đẩy ngực Cơ Thành ra, “Thôi đi, thật không đứng đắn!”

“Ha ha ha ha!” Cơ Thành cười lớn, cắn xuống môi Cơ Thần Hi, “Anh liền thích em như vậy, thật *** đáng!”

Tiếng nước xả xuống vang vọng khắp phòng tắm, Ngụy Thành Huy vô lực chống tay trên bồn rửa nôn khan, nôn đến nỗi nước mắt đều đã muốn chảy ra nhưng cái gì cũng nôn không ra. So với hai mươi năm trước không có cái gì, lần này thực giống như đang tra tấn y vậy, giống như là không muốn cho y không biết sự tồn tại của nó vậy. Từ lần nôn thốc lúc trước khi ăn cơm với Cơ Huyền Xa kia, y mỗi ngày sau đó đều nôn đến mờ mịt, rồi còn sau đó ăn cái gì cũng muốn nôn ra hết cho nên một ngày hai mươi bốn giờ, dạ dày y có thể nói là đều trống trơn. Cho dù như vậy, nôn mửa vẫn cứ thế thường thường đến quấy rầy y một phen. Còn chưa đến một tuần, cả người y liền gầy đi một vòng, xương gò má đều đã muốn lộ ra, mắt lõm xuống, làn da biến vàng vọt làm cho y nhìn vào thật giống như một bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo sắp tử vong vậy.

Nhổ ra nước bọt chua chua sấp sấp trong miệng, Ngụy Thành Huy động đậy, y ngẩng mình trong gương, tự giễu cười cười. Vô luận là luân hồi chuyển thế nhiều thế nào, thể chất đặc thù cũng sẽ nhất nhất không thay đổi. Kia dung nhập cốt nhục, đối với hậu đại của mình đều không biện pháp tránh khỏi. Đưa tay xoa xoa cái bụng vẫn bằng phẳng như cũ, nơi đó vẫn chưa có cảm giác được một nhịp đập của một sinh mệnh nào cả, nhưng không hiểu sao y lại cảm thấy thực an ổn, khuôn mặt lạnh lùng của y cũng theo nháy mắt mà nhu hòa đi không ít.

Lảo đảo đi đến phòng khách, Ngụy Thành Huy tựa như vô lực nằm xuống sofa mềm mại, di động trên bàn lại không ngừng rung lên, rung một chập lại tắt, sau đó lại tiếp tục rung.

Đã muốn thật lâu chưa cùng hấn gặp mặt rồi, cũng khó trách hấn mỗi ngày đều như vậy gọi điện thoại cho y. Nhưng liền trước mắt bộ dạng y thế này, vẫn là không gặp mặt hay là tốt nhất. Mà đứa nhỏ này... lại càng không cần cho hấn biết, nếu không sẽ làm cho mọi người càng thêm thống khổ mà thôi.

“Lão bản!” Thanh âm trầm thấp khàn khàn từ đỉnh đầu truyền đến làm cho Ngụy Thành Huy cả kinh theo phản xạ liền ngồi bật dậy, nhìn thấy người tới một khắc y không khỏi nhẹ nhàng thở ra, “Là anh a....”

“Là.” Cao Thành gật gù đầu, “Tôi gõ cửa vài lần anh đều không có đáp lại cho nên tôi liền trực tiếp mở cửa vào.”

Ngụy Thành Huy ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn Cao Thành, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Lão bản ngân hàng Tú Phong tôi đã muốn bàn bạc xong sự rồi, bất quá hấn nói hi vọng có thể cùng anh nói chuyện một lần.”

“Àn, kia cũng đúng, chuyện này cũng cần gặp mặt mới có thể nói rõ ràng, huống chi hấn lại là người quen.”

“Thời gian là anh quyết định hay để cho tôi thương lượng quyết định?”

“Anh xem rồi lo liệu đi.” Y dè dặt mày mình, mệt mỏi nói, “Nếu không có chuyện gì thì anh đi về trước đi, để tôi nghỉ ngơi một chút.”

“...” Cao Thành không có lên tiếng vẫn đứng ở đó nhìn vẻ mặt ủ rũ của y.

“Còn có chuyện gì sao?”

“... Lão bản, anh tựa hồ thân thể không tốt lắm.”

“Chỉ là có chút mệt mà thôi.”

“Anh vẫn là nên đi khám bác sĩ đi.” Cao Thành hảo tâm nhắc nhở.

“Cũng không cần phải vậy.”

“Nhưng là lão bản...”

“Anh rốt cuộc có thể để tôi yên một chút không?” y không kiên nhẫn hướng về phía Cao Thành nói.

Tuy rằng biết Cao Thành chính là đang quan tâm mình, đang lo lắng cho mình nhưng y như thế nào cũng vô pháp khống chế phiền táo trong lòng. Y có chút chán nản gục đầu xuống, phát tay nói, “Anh đi về trước đi, có cái gì ngày mai đến công ty nói sau. Tôi hiện tại không có tâm trạng.”

“... Được.” Do dự một chút, Cao Thành lựa chọn thỏa hiệp.

Yên lặng thu nhập văn kiện mang đến, Cao Thành cúi đầu chào, sau đó xoay người hướng cửa đi ra, Một khắc sau khi đóng cửa, nhìn xuyên qua khe cửa, Cao Thành biểu tình phức tạp nhìn y đang tựa đầu vào ghế sofa kia.

— Huy, bất luận xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ bên cạnh em!

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

Mấy ngày nay Cơ Huyền Xa cảm giác thực uể oải. Hấn cảm thấy được chính mình dường như là một kẻ bị người ta ghét bỏ vậy, cơ hồ mỗi ngày mỗi giờ hấn đều gọi điện thoại cho Ngụy Thành Huy, hi vọng y có thể tiếp điện thoại của hấn, sẽ ôn nhu đối hấn nói một câu “Có Chuyện gì?”, nhưng hiện thực chính là quá mức tàn khốc đi, bất luận hấn có cố gắng gọi điện nhiều thế nào, hấn cũng đều không thể liên lạc được với y, cứ giống như y đã biến mất khỏi thế gian này luôn rồi vậy.

Mà chuyện nhà của hắn, ông nội – người luôn dung túng sủng nịch hắn cũng tựa hồ như rất quyết tâm chừng nào chưa đem hắn bước vào lễ đường thì sẽ không chịu bỏ qua vậy, mỗi ngày mỗi đêm đều gọi bảo hắn phải chấp nhận chuyện hôn nhân này đi.

Nếu là trước kia, hắn có lẽ đã rất nhanh đồng ý rồi, nhưng mà hiện giờ hắn không nghĩ muốn bản thân mình phải thống khổ cả đời, không nghĩ muốn làm cho chính mình về sau phải hối hận. Bởi vậy, vô luận Cơ Trung Lâm có cầu xin hay cứng rắn ép buộc hắn, kệ cho ông lấy danh nghĩa đương gia ra uy hiếp hắn, hắn vẫn là quyết không đồng ý. Kết quả sau đó chính là sự hòa thuận vốn có của hai người đã muốn bị hủy bỏ, mỗi lần gặp nhau đều là muốn ‘đổ mặt tía tai’.

“Mẹ nói, Tiểu Xa a, con cũng không phải từ trước đến nay đều rất nghe lời ông nội sao?” Cơ Thần Hi cùng hắn đi ra khỏi bản trạch, đau lòng sờ sờ khuôn mặt đã muốn không còn rạng rỡ như trước đang in hằn năm dấu vân tay, “Con nhìn con xem, hiện tại làm cho ông nội con sinh khí đến nỗi để lại dấu lần như thế này, ai nha, có đau hay không a?”

Hắn đẩy tay Cơ Thần Hi ra, cau mày bước đi.

“Tiểu Xa, con đi đâu?”

“Đi tìm Tiểu Chiêu!”

“Đứa nhỏ này thật là!” Cơ Thần Hi bắt đầu dĩ thử dài, cũng không ngăn cản hắn. Đối với đứa con này, Cơ Thần Hi phải nói là sùng đến tận tâm can, bất luận là hắn làm đúng hay làm sai cái gì, bà đều là đứng bên cạnh hắn, giữ gìn hắn.

Đi đến chỗ chiếc xe có rèm che, Cơ Thần Hi đối với lái xe nói, “Về nhà thôi!”

“Được, phu nhân! Kia thiếu gia....?”

“Kệ nó đi, chờ nó điên xong rồi tự nhiên sẽ tự trở về thôi.”

“Vâng!”

Đi ở trên đường, Cơ Huyền Xa gọi điện thoại cho Cơ Huyền Chiêu. Cũng giống như gọi điện thoại cho người kia một tháng nay, điện thoại cũng là không có người nghe. Hắn khó chịu cất di động, quyết định trực tiếp đi đến nhà trọ của Cơ Huyền Chiêu.

Ngoài ý muốn, Cơ Huyền Xa đứng ở trước cửa nhà Cơ Huyền Chiêu lại thấy gương mặt người kia.

“Cậu như thế nào lại ở đây?”

“Tôi vì cái gì không thể ở đây?” Cậu trai xinh đẹp nhìn bộ dáng giật mình của Cơ Huyền Xa, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

“Tiểu Chiêu ở chỗ này chỉ có vài người biết, cậu làm sao mà biết được?” Thấy biểu tình của cậu trai hắn lại nghĩ tới ngày trước ở quán bar kia cậu trai cũng như vậy, Cơ Huyền Xa tự nhiên cảm thấy tức giận thốt lên.

“Tôi nói rồi, tôi so với anh còn hiểu rõ Cơ Huyền Chiêu hơn.”

“...” Cơ Huyền Xa nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi. Sau vài lần hít thở sâu hắn mới mở miệng hỏi, “Tiểu Chiêu đâu?”

“Không có ở đây!”

“Tôi vào chờ!”

“Tùy anh!” Nam hài hơi hơi nghiêng người chờ cho hắn bước vào, “Bất quá tôi nói cho anh, anh có chờ cũng vô dụng thôi. Tiểu Chiêu đã muốn hai tuần nay chưa có trở lại rồi, trường học cũng không có tới luôn.”

“Cái gì?”

Cậu trai nhún nhún vai, “Tôi đã ở đây chờ anh!”

“...” Cơ Huyền Xa hạ mắt, nhíu nhíu mày nghĩ ngợi, “Vậy nếu cậu có tin tức của ảnh thì gọi điện thoại cho tôi, tôi đi chỗ khác tìm.”

“Vội vã tìm ảnh như vậy làm gì?” Cậu trai dựa vào khung cửa.

Làm gì? Đứng rồi, làm gì? Hắn cũng không biết đến tột cùng tại sao hắn lại muốn vội vã tìm kiếm Cơ Huyền Chiêu nữa. Tìm để kể khổ sao? Hay là vẫn là hi vọng gã có thể nghĩ ra phương pháp làm cho ông nội không ép mình kết hôn nữa?

“Anh ấy là anh trai tôi, tôi chỉ quan tâm ảnh mà thôi.”

“Nga—!” Cậu trai ý vị thâm trường ‘nga’ dài một tiếng nhưng cũng không có nói gì thêm, cuối cùng chỉ là cười, “Có thể. Đương nhiên nếu anh muốn biết chuyện giữa Cơ Huyền Chiêu và Cơ Tuyên Đình, anh có thể tùy thời đến tìm tôi a.”

Cơ Huyền Xa kinh ngạc quay đầu lại, rốt cuộc chỉ thấy cậu trai đã sớm đóng cửa lại rồi.

Ở chỗ cánh cửa sổ hoa lệ kia hiện lên bóng người đang găt gao đập cửa. Nữ nhân điên cuồng đập vào cửa sổ, hoảng sợ cào lên tấm chắn cửa sổ nghĩ muốn làm cho những người làm cỏ, người hầu ở phía dưới chú ý nhưng rất nhanh liền bị một bàn tay to lớn che lại miệng của bà, lời bà quay trở lại trong phòng.

“Không! Không! Người không thể như vậy!” Nữ nhân trừng lớn mắt, sợ hãi nhìn chăm chăm vào con dao sáng lóa ở trên tay nam nhân dữ tợn kia.

Nam nhân hừ nhẹ một tiếng, “Tôi không thể? Vậy cô có thể không?”

Cầm dao xẹt qua trên làn da trắng nõn được chăm sóc cẩn thận của bà một đường, máu liền lập tức chảy xuống ròng ròng. Đau đớn từ vết thương trên mặt làm cho nữ nhân thống khổ nhắm mắt lại.

“Tôi thật sự không nghĩ quay về biến thành như vậy! Ô ô oo~~ Kia, đều là ý của lão già chết tiệt kia!”

“Hừ! Lão già đáng chết! Nhưng người đi chết trước đi!” Nam nhân nhìn khuôn mặt sợ hãi của nữ nhân, cười, “Biết không? Ngay từ đầu tôi đối với cô chính là vừa yêu vừa hận! Tôi biết cô đối với tôi vô tình nhưng không nghĩ tới cô thế lại tuyệt tình đến nỗi này! Bởi vì cô, đều là bởi vì cô mà thế giới của tôi đều bị hủy hoại!” Dừng một chút, nam nhân trợn tròn đôi mắt sung huyết của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cho nên – Hẹn gặp lại!”

Nói xong, nam nhân giơ cao con dao trong tay, hung hăng hướng nữ nhân đâm xuống —

“Không.....A—!” Hé thắm một tiếng, máu tươi chảy ra khắp sàn nhà, dính lên gia cụ, trên vách tường, diễm lệ như cây thuốc phiện nở hoa, thật chói lóa —

Trộn lẫn với đám người trên đường, Cơ Huyền Xa vô mục đích bước đi. Hắn nghĩ muốn tìm Ngụy Thành Huy, muốn gặp Cơ Huyền Chiêu.... Chỉ có cái nhà kia là hắn không nghĩ muốn về thôi. Tuy rằng cha mẹ không nói gì, nhưng là trong ánh mắt của bọn họ, hắn biết bọn họ chính là đồng ý ý kiến của ông nội.

Hắn ừ ừ ngồi xuống ở một bậc thang, bắt đắc dĩ thở dài một cái. Lại nhìn thấy cách đó không xa có một tên khát cái đang dùng một đôi mắt khát vọng nhìn chăm chăm chính mình.

Hắn từ trong túi quần lấy tiền ra, xuất ra một tờ tiền lớn đưa cho người đó, “Đi mua đồ ăn đi!”

Sợ Cơ Huyền Xa đổi ý, người nọ rất nhanh đoạt lấy tiền trong tay hắn, mang theo áo bông cũ nát của chính mình – thứ gia sản duy nhất, bỏ chạy đi, ngay cả một cái quay đầu nhìn lại cũng không có.

Cơ Huyền Xa cười khổ, ngay cả tên khát cái cũng chán ghét mình như vậy sao? Nhìn bóng dáng biến mất của tên khát cái, Cơ Huyền Xa đột nhiên cảm thấy được cuộc sống hiện tại như vậy thật không phải là hạnh phúc mà chính là chỉ cần ăn no ngủ ngon, không có phiền não, đơn thuần mà khoái hoạt kia kia.

Reng reng reng

“Uy?”

“Tiểu Xa, con ở đâu đó?”

“Ba ba?” Cơ Huyền Xa có chút ngoài ý muốn trừng lớn mắt, nhìn bốn phía chung quanh, “Con ở quảng trường trung tâm.”

“Mau trở về!”

“?” Cơ Huyền Xa không hiểu gì cả, hắn chưa từng gặp qua cha mình dùng ngữ khí lo lắng như vậy nói chuyện bao giờ cả. Trong ấn tượng của hắn, cha hắn là người luôn trầm ổn hướng nội, luôn luôn bình tĩnh kìa.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Con trở về sẽ biết!” Không đợi Cơ Huyền Xa nói thêm thì Cơ Thành Diệu đã sớm cúp điện thoại.

Lắng nghe âm thanh đò đò phát ra từ điện thoại, hắn chỉ có thể đứng lên trở về nhà mà thôi.

Cơ Huyền Xa từ nhỏ tới giờ đều chưa nhìn qua cảnh tượng như vậy. Trong hoa viên không lớn kia, ánh sáng của những chiếc xe cảnh sát làm người đều chói mắt, cảnh sát mặc cảnh phục người đi ra đi vào ở trong nhà, thảo luận âm ỹ. Một cỗ dự cảm không rõ đột nhiên trỗi dậy, hắn rất nhanh liền chạy vào nhà.

Một đường chạy tới lầu hai, Cơ Huyền Xa liền nhìn thấy cha mình sắc mặt khó coi đang cùng sảnh sát nói gì đó.

“Ba ba, xảy ra chuyện gì...” Lơ đãng thoáng nhìn một cái thôi, hắn đã nhìn thấy một màn mà mình đời này không thể quên được. Người mẫu thân ôn nhu sùng ái mình cơ thể không chút nhúc nhích, hai mắt trống rỗng nằm ở giữa một biển máu đỏ rực kìa.

Điều này sao có thể? Điều này sao có thể? Cơ Huyền Xa một lần lại một lần ở trong đầu tự hỏi. Rõ ràng còn không có đến bốn giờ trước bà còn cùng hắn nói chuyện, tại sao bây giờ lại biến thành một khối thi thể lạnh lẽo như thế này?

Tựa như là phát điên lên, hắn xé bỏ những tờ giấy màu vàng niêm phong kia, vọt vào bên trong.

“Mẹ! Mẹ!” Hắn hô lớn, dùng hết tất cả khí lực của mình hô lớn. Hắn hi vọng có thể đánh thức được bà tỉnh dậy.

Vài vị cảnh sát cường tráng đến đỡ hắn, bắt đắ dĩ nói, “Tiểu Xa thiếu gia, thỉnh cậu bình tĩnh một chút! Cậu như vậy chúng tôi sẽ khó làm việc!”

“Buông ra! Các người buông tôi ra! Buông—!”

“Tiểu Xa!” Cơ Thành Diệu gầm lên một tiếng rồi kéo hắn liền đi xuống lầu.

“Ba ba!” Cơ Huyền Xa không rõ nhìn phụ thân không nói lời nào, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn thân ảnh ở trong phòng kia dần mờ đi, “Mẹ, mẹ....”

“Mẹ con đã chết!” Cơ Thành Diệu cắn môi, bộ dạng không còn cách giải nào khác mà phun ra một sự thật tàn khốc như vậy.

“Sẽ không! Mẹ.... Sẽ không....” Nói xong, Cơ Huyền Xa rớt cuộc ngay cả nói cũng nghẹn lại, nước mắt không thể cầm cự được liền chảy ra, “.... Vì sao lại như vậy chứ?”

Đôi tay hữu lực nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai hắn, đó là an ủi của một bậc làm cha đối với đứa con của chính mình.

Nhìn đứa con khóc đến nỗi không còn để ý đến hình tượng nữa kìa, trên khuôn mặt âm trầm của Cơ Thành Diệu hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng đau lòng. Nhíu mày nghĩ nghĩ, cuối cùng ôm lấy bả vai con trai mình, thấp giọng nói, “Tiểu Xa, còn có một chuyện, tuy rằng ba biết con có thể không tin, nhưng ba hi vọng con có thể chuẩn bị trước tâm lý.”

“?” Nghi hoặc mở lớn mắt nhìn cha mình, Cơ Huyền Xa muốn từ trên khuôn mặt kia nhìn ra được cha mình có ý gì đây?

“Phạm nhân thực có thể là tiểu Chiêu....”

Chậm rãi, Cơ Thành Diệu cẩn thận nói ra từng chữ, đồng thời quan sát biểu tình của đứa con mình.

Trong lúc nhất thời, hình ảnh những người thân của mình liền sụp đổ, chân tay hấn một trận bất lực, cảm nhận một chút cũng không còn. Tâm của hấn một trận rung rẩy thật mạnh, ***g ngực trống rỗng, hấn chỉ cảm thấy chính mình lời nói của cha mình kia triệt để lấy đi hô hấp của mình rồi.

“Ha ha.... baba, ba gạt con....” Hấn khóc, rồi lại cười, cười đến thê thảm, cười đến làm cho người ta đau lòng. Hấn không thể chấp nhận sự thật tàn khốc như vậy được. Một người là mẹ hấn, một người là anh em của hấn từ khi hấn còn nhỏ xíu kia, vô luận là bên nào, hấn đều là không thể dứt bỏ được.

“Ba ba, ba gạt con!”

“Tiểu Xa....”

“Ba gạt con!” Hấn hét lớn, cũng không quay đầu lại mà hướng cửa chạy đi.

“Tiểu Xa!” Cơ Thành Diệu lo lắng muốn ngăn lại hấn, không nghĩ tới lại bị tiếng di động ngăn cản lại.

“Chuyện gì?” Cơ Thành Diệu tức giận nói vào điện thoại.

“...Cái gì?” Nghe đối phương nói xong, bình tĩnh của Cơ Huyền Diệu rốt cuộc cũng không thể giữ được. Kéo lỏng cà-vạt, Cơ Thành Diệu không kiên nhẫn mở nút áo sơ mi, “Tóm lại là đem hết toàn lực ra giải quyết, tôi giải quyết xong chuyện ở đây sẽ tới ngay.”

Ngắt điện thoại, Cơ Thành Diệu hả giận cầm lên áo khoát tây trang, thở phào một hơi, nét trầm ổn trên mặt rốt cuộc cũng không thể dấu được một nét mệt mỏi khai này.

Rốt cuộc cũng đã xảy ra rồi, Cơ Thành Diệu âm thầm cảm thán. Ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời chiều chói lóa – Tiểu Huy, nếu em còn ở bên cạnh thì tốt biết bao nhiêu...

Mới vừa trải qua một trận nôn nghén như tra tấn kia, Ngụy Thành Huy cố gắng chống đỡ thân thể đang muốn nhũn ra, chậm rãi đi vào trong văn phòng, vừa vào cửa liền nhìn thấy Cơ Huyền Xa đang cùng Đồng Tả tranh cãi.

“Cơ tiên sinh, cậu không thể như vậy! Lão bản đạo này rất bận rộn!”

“Tôi muốn gặp Huy! Tôi hôm nay nhất định phải gặp Huy!” Cơ Huyền Xa lúc này hoàn toàn đã không còn lý trí rồi, đã không còn giống như xưa cố gắng chú trọng lễ nghi, mặc kệ Đồng Tả là nữ đi chẳng nữa, hấn liền đưa tay đẩy mạnh cô ra.

Nhú mào một cái, Ngụy Thành Huy thật sự không nghĩ mình thân thể đang như thế này lại nhìn thấy Cơ Huyền Xa cho nên y không có nói cái gì, chỉ là xoay người nghĩ muốn rời đi. Ai ngờ mới vừa quay đi đã bị một lực đạo rất lớn kéo mạnh đến cơ hồ muốn chóng mặt.

“Huy! Vì cái gì không chịu gặp tôi?! Vì cái gì không thêm để ý tới tôi?!” Cơ Huyền Xa gắt gao ôm lấy thắt lưng y, lực cánh tay quá lớn làm cho y dạ dày khó khăn lắm mới bình phục của y lại lần nữa một trận sóng cuộn dâng lên co rút lại.

Y cố gắng cắn chặt môi, tận lực bảo trì ngữ điệu, “Buông! Lực cậu quá mạnh, tôi rất khó chịu!”

“Không được!” Bá đạo giữ chặt vòng tay, Cơ Huyền Xa gắt gao vùi đầu vào cổ y, mang theo thanh âm khàn khàn, ngữ khí ai oán nói, “Vì sao? Vì sao các người đều rời bỏ tôi? Ai cũng đều không để ý đến tôi?”

Ngụy Thành Huy khó hiểu quay đầu lại, bình tĩnh hỏi, “Ai muốn rời khỏi cậu? Ai lại không để ý đến cậu?”

“Anh! Chính là anh! Gọi điện thoại biết bao nhiêu lần anh đều không tiếp, không thêm gặp tôi! Ngay cả bây giờ tôi tìm anh, anh cũng muốn đi! Anh đều muốn giống bọn họ, đều muốn rời khỏi tôi!”

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Ngụy Thành Huy nói, “Tôi không phải rời khỏi cậu mà là gần đây công ty thật sự quá bận. Cậu buông tay được không, thắt lưng của tôi bị cậu ôm cũng đã muốn rời ra rồi!”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của y mang theo một tia vừa ôn nhu vừa giận dữ. Bởi vì Cơ Huyền Xa cậy mạnh, tiểu tử còn chưa có thành hình kia trong bụng y lại giống như bất mãn làm cho bụng y từng trận co rút đau đớn không ngừng mà.

Nhìn thấy người mình mong nhớ ngày đêm nói như vậy, tâm tình hắn cũng đỡ hơn một chút, hơn nữa cảm giác như Ngụy Thành Huy đang có chút giận, hắn liền thức thời thu đôi tay tùy hứng của mình lại, chậm rãi buông ra.

Một khắc khi Ngụy Thành Huy xoay người nhìn hắn, y liền kinh ngạc không nói nên lời. Chàng trai trẻ luôn luôn lạc quan kia nay lại mặt đầy nước mắt, đôi mắt sưng đỏ lên, một bộ dạng hết sức khổ sở.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nghe được người yêu thân thiết hỏi, Cơ Huyền Xa trầm tĩnh hạ xuống bị thống từng trận nảy lên trong lòng. Hắn bất lực tựa đầu vào bả vai y, nức nở nói, “Huy.... Mẹ ta.... mẹ ta chết rồi....”

Ngồi ở trên sofa giữ hắn, y đưa tay xoa lấy khuôn mặt hắn, nhìn thấy nước mắt chảy xuống từ khóe mắt hắn, y ảm đạm cười. Quả là một đứa nhỏ a, thương tâm liền khóc, khóc mệt rồi lại ngủ. Tay phải không tự giác lại sờ lên bụng chính mình, không biết đứa nhỏ này có giống Cơ Huyền Xa hay khúm núm như vậy không nhỉ? Tương lai có giống như hắn thích bám lấy y không? Ngụy Thành Huy âm thầm nghĩ, khóe miệng không tự giác gợi lên một mảng nhu hòa.

“Thấy không cục cưng, người này là ba ba của con đó, thật là một người vô dụng quá đi....” Cúi đầu, Ngụy Thành Huy đối với bụng mình nói.

Tiểu Xa, nếu cậu không phải là người của Cơ gia, nếu cậu không phải là người kia thì tốt biết bao nhiêu, như vậy tôi ở đây cũng sẽ không hốt hoảng. Nghĩ thế, y không khỏi đưa tay gắt gao nắm chặt ngực áo sơ mi.

Đúng lúc này, điện thoại di động của y lại reo lên.

“Uy?”

“Lão bản, lúc này lại tìm anh, thật có lỗi, nhưng có một số việc muốn thông báo cho anh.” âm thanh trầm thấp của Cao Thành từ trong điện thoại truyền đến.

Nhìn mắt Cơ Huyền Xa, Ngụy Thành Huy chậm rãi bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, nhẹ giọng nói, “Nói đi.”

“Như vậy, Cơ Thành ngày đó đã muốn đến chỗ Triệu lão bản mượn tiền, chúng ta có nên bắt đầu động thủ chưa?”

“Không, chờ hai ngày sau đã, chờ tất cả tài chính đều chuyển vào các hạng mục chúng ta hẳn làm.”

“Được, đã hiểu. Nga, còn có một chuyện nữa.”

“Chuyện gì?”

“Cơ Thần Hi đã chết. Cơ lão gia tựa hồ cũng bị sốc không nhẹ, nghe nói bây giờ còn chưa qua thời kì nguy hiểm đâu.”

“Àn, biết ai làm không?”

“Là Cơ Huyền Chiêu, người nhà Cơ gia cùng cảnh sát đều đang truy tìm anh ta.”

Ngụy Thành Huy dựa vào một bên tường, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn mờ nhạt ở lối đi, “Xem ra vẫn là cùng với dự đoán có điểm chênh lệch, cậu ta không còn chỗ dùng nữa rồi. Thật là, người trẻ tuổi hiện tại thật là dễ xúc động quá! Quên đi, chuyện này cứ để thế đi, kế hoạch của chúng ta vẫn tiến triển tốt lắm.”

“Àn, ta hiểu.”

“Người nói cái gì?” Cơ Thành túm lấy cổ áo trợ lý, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đối phương bỏ của chạy lấy người?”

“Vâng, là như vậy tổng giám đốc.” Thanh âm run rẩy, bí thư bị sắc mặt dữ tợn của vị tổng giám đốc trước mặt làm cho sợ tới mức phải run lên bần bật.

Bỏ trợ lý ra, Cơ Thành khôi phục lại khí chất cao ngạo của mình, “Giúp tôi liên hệ với Phương lão bản, tôi muốn gặp mặt anh ta đàm luận một chút.”

“Tôi đã tìm rồi, chính là....”

“Chuyện gì?”

“Nơi đó đã muốn trống rỗng không còn cái gì, hỏi thăm nhiều chỗ đều không thấy bóng dáng, liền thật giống như...”

“Thật giống như cái gì?”

“Thật giống như bóng ma biến mất vậy....” nói xong, vị trợ lý nơm nớp lo sợ nhìn kĩ Cao Thành, tùy thời sẽ phản ứng.

“Mẹ nó!” Hét lớn một tiếng, Cơ Thành vung tay lên hất xuống một bàn văn kiện, “Bóng ma biến mất? Cậu không phải là xem nhiều phim khoa học viễn tưởng quá rồi đó chứ? Xem người ngoài hành tinh sao? Một cái công ty giá năm mươi triệu đô la cứ như vậy liền biến mất được sao? Đi thăm dò cho tôi!!! Tra không ra cậu cũng đừng có trở về trước mặt tôi nữa, trực tiếp cuốn gói cút đi!!!”

“A?” Trợ lý vô tội nhìn Cơ Thành một bên quát đến vắng nước miếng, trong mắt cậu liền ngấn ngấn nước.

“A cái gì a! Khóc cái gì! Chỉ có biết khóc! Lão tử tôi mới là người muốn khóc đây này!”

Ngồi xuống chiếc ghế lão bản, Cơ Thành ngày càng kích động toàn thân run rẩy, run rẩy móc ra gói thuốc đã muốn bị nhào nát trong túi quần, lấy ra một điếu thuốc nhét vào trong miệng, ở trên bàn sờ qua tìm kiếm bật lửa.

Lạch cạch vài cái, cái bật lửa chính là vẫn có cháy nhưng Cơ Thành vẫn không cách nào châm được thuốc lá.

“Mẹ nó! Đều là thứ rác rưởi!!!” Bực bội phun ra điếu thuốc trong miệng, Cơ Thành mạnh tay hung hăng ném cái bật lửa ra xa.

Đồ đo đồ – điện thoại trên bàn công tác vang lên, bao nhiêu bực bội của Cơ Thành giống như đều dồn vào trong cái điện thoại, hét thật lớn, “Lại chuyện gì nữa!?!?”

“Tổng giám đốc, Triệu lão bản phái người đến nói, yêu cầu xóa bỏ hợp đồng cho vay.”

“Cái gì?” Từ trên ghế lão bản, Cơ Thành bật dậy. Gã chỉ cảm thấy đầu óc thật không theo kịp tình hình hiện tại, “Vì sao lại đột nhiên muốn hủy hợp đồng?”

“Cụ thể chưa nói, nhưng ý tứ đối phương, không biết từ đâu mà hạng mục của chúng ta lại bị người ta nói có hành vi trái pháp luật, cho nên...”

Trong nháy mắt Cơ Thành chỉ cảm thấy phát hỏa và vân vân đã không còn trọng yếu nữa rồi, không giống như vừa nãy táo bạo cậy mạnh hiếp yếu nữa, hai chân gã mềm nhũn ngã xuống ghế dựa.

Là ông trời muốn trừng phạt gã sao? Chỉ mới một khắc trước đã nghĩ có thể sẽ hoàn thành xong vụ làm ăn này cho lão già kia, có thể hành diện trước mặt lão già. Chính là ngay sau đó thế nào? Thế nhưng lại bị người lừa đảo, thậm chí là còn vô duyên vô cớ gánh trên lưng hơn năm mươi triệu nợ nần.

Làm sao bây giờ? Đến tột cùng phải làm sao bây giờ?

Nhìn Cơ Thành đang đi qua đi lại trước mặt, Cơ Thành Diệu vốn bình tĩnh lại bị một cái tin long trời long lở đất kia làm không kiên nhẫn buông văn kiện trong tay, “Anh đừng có liên tiếp đi qua đi lại được không? Anh không chóng mặt, nhưng em nhìn đều đã muốn nhức đầu lắm rồi!”

Rất nhanh vọt tới bàn làm việc của Cơ Thành Diệu, hai tay nắm chặt cạnh bàn, Cơ Thành lo lắng đối Cơ Thành Diệu hét lên, “Anh có thể không đi sao? Em nói anh phải làm cái gì bây giờ? Tại sao đáng lý phải

kiếm được rất nhiều tiền nhưng lại biến thành trống rỗng như vậy? Hiện tại may mắn lão già kia vẫn còn ở trong bệnh viện nghỉ ngơi, chứ nếu ông biết còn không phải muốn đem anh đá ra khỏi cửa sao?”

Dùng ngón giữa chỉnh chỉnh kính mắt, Cơ Thành Diệu ngẩng đầu nhìn Cơ Thành cổ áo bung toạc, tóc loạn thất bát tao, “Em lúc trước đã nhắc nhở anh không cần nóng lòng cầu thành. Anh hiện tại tới tình trạng này rồi, anh muốn em phải làm thế nào?”

“Thành Diệu! Lão tử đây là đến hỏi người ý kiến chứ không phải tới nghe người dạy dỗ!”

“Cơ Thành, anh nếu muốn nghỉ cãi nhau với em thì mời đi, đây là văn phòng của em, không phải cái chợ.” Cơ Thành Diệu nói xong liền không buồn nói tiếp, tiếp tục xem văn kiện trong tay.

Thấy Cơ Thành Diệu như vậy càng làm cho cơn tức giận trong người Cơ Thành lần nữa bộc phát lên.

“Được! Được! Người được lắm!” Cơ Thành kêu to, lấy tay túm ca-vạt Cơ Thành Diệu, hai mắt trợn trắng trừng Cơ Thành Diệu, đưa tay chỉ vào mặt Cơ Thành Diệu nói, “Được! Lão tử là nóng lòng cầu thành, lão tử so với người không có năng lực! Lão tử con mẹ nó chính là phế vật! Nhưng mà nguyên nhân là cái gì? Tất cả còn không phải vì người!”

Lông mi Cơ Thành Diệu không tự giác chớp một cái. Cơ Thành Diệu ngẩng đầu lên nhìn Cơ Thành hiện đang nói không suy nghĩ, neho mắt lại.

“Từ trước đến nay như vậy, lão già kia có cái gì đều toàn cho người! Mọi người xem người giống như thiên tài!” Khẽ cười một tiếng, Cơ Thành tiếp tục nói, “Hừ! Còn lão tử thì sao? Ta chính là cứt chó phế vật. Tranh với người? Đúng vậy, lão tử có tư cách gì tranh với người? Ngay cả nữ nhân cũng không có cách nào đoạt lấy từ tay người kia! Lại còn phải ngoan ngoãn tặng cho người...”

“Đủ rồi!” Cơ Thành Diệu này giờ vẫn trầm mặc rồi cuộc chịu không nổi lớn tiếng quát Cơ Thành đáng không ngừng oán giận kia. “Đừng có ở chỗ này nói chuyện đó được không?!”

“Sao nào? Lời lão tử khó nghe quá sao? Làm ô uế Thành Diệu đại gia người nhĩ? Chính là Thần Hi đã nói ‘Thành Diệu chăm sóc, Thành Diệu ôn nhu, biết đảm đương, còn có bề ngoài anh tuấn, khí độ bất phàm, là một người cực kì hoàn mỹ.’”

“Cơ Thành, đừng lấy Thần Hi ra đả kích tôi! Cô ấy đã chết rồi, anh còn không muốn để cho cô ấy được bình yên nữa sao?”

“Cậu hiện tại thay cô ấy nghĩ? Lúc trước tại sao không chịu yêu thương cô ấy? Cô ấy rõ ràng thích cậu như vậy!” Nói xong, Cơ Thành có chút ghen ghét.

“Cơ Thành...” Cơ Thành Diệu bất đắc dĩ nói, “Anh rất lỗ mãng, không biết suy nghĩ kĩ càng. Anh cảm thấy được Thần Hi yêu em? A, anh sai rồi! Người cô ấy yêu chính là cô ấy! Cô ấy vừa không yêu anh, cũng không yêu tôi! Cô ấy vốn dĩ chọn tôi chính là bởi vì tôi có thể cho cô ấy tiền tài cùng địa vị kia.”

“Người con mẹ nó đồ chết tiệt!”

“Cơ Thành, nhân cơ hội này nói hết mọi chuyện luôn đi. Cơ Thành, anh nghĩ lại đi, nếu Thần Hi yêu anh, lúc trước vì cái gì cô ấy lại chạy đến gần cho tôi? Nếu cô ấy yêu tôi, tại sao mỗi tuần đều chạy đến lêu lổng bên anh?”

“...Cậu biết?” Kinh ngạc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Cơ Thành Diệu, Cơ Thành lúc này còn kiêu ngạo bây giờ liền biến mất.

Cơ Huyền Diệu đứng lên bước đến đứng trước mặt Cơ Thành, đưa tay đặt trên vai gã, vỗ nhẹ, “Đúng, em biết. Nhưng là Cơ Thành à, chúng ta là anh em, em không nghĩ chỉ bởi vì một nữ nhân ít ỏi mà làm tổn thương tình cảm giữa chúng ta đâu.”

Lời nói của Cơ Thành Diệu làm cho đôi mắt sung huyết của Cơ Thành dần dần bình tĩnh lại, thậm chí còn có vẻ có chút lạc tịch.

Cơ Thành như vậy, Cơ Thành Diệu có chút không đành lòng, “Cơ Thành, chuyện của anh, để cho em suy nghĩ đã, hai ngày sau sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục.”

“Em quyết định giúp anh?”

Cơ Thành Diệu cười cười, “Chúng ta là anh em, em không giúp anh thì giúp ai? Anh đi về trước đi, tiếp tục tìm tên kia. Cho dù là vì bọn họ muốn thử trí óc của anh em Cơ gia, hoặc là bọn chuột nhắt vô danh, hoặc là bọn xem Cơ gia chúng ta không vừa mắt. Tóm lại bất luận là loại nào em cũng nhất định không cho bọn họ sống khá giả!” Nói xong, Cơ Thành Diệu trong mắt hiện lên một chút vẻ lo lắng.

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

Giữa trưa, tiếng chuông di động vang lên đánh thức giấc ngủ trưa của Ngụy Thành Huy. Bởi vì đang mai thai, lại còn dinh dưỡng không cân đối cho nên Ngụy Thành Huy mỗi ngày đều mệt mỏi đến rã rời. Y nhu nhu đôi mắt đang mập mờ nhắm của mình, đợi cả nửa ngày mới chậm rãi tiếp điện thoại.

“Có chuyện gì vậy Cao Thành?”

“Lão bản, Cơ Thành Diệu đã bắt đầu bán ra cổ phần của hắn rồi.”

“Phải không? Thật đúng là huynh đệ tình thâm a!” Ngụy Thành Huy cười cười, “Toàn bộ mua vào hết, sau đó chuẩn bị đổi chủ.”

“Được!”

Ngắt điện thoại, khuôn mặt trắng nõn tuấn tú nhưng lạnh lùng của y lại biểu hiện lên một nét nhàn nhạt ý cười.

Rốt cuộc cũng đã đợi được đến ngày hôm nay, Cơ Thành Diệu... Cơ Thành.... Cũng đã tới lúc nên chấm dứt chuyện nợ nần giữa chúng ta rồi. Cơ Trung Lâm, ông ngàn phiên tính kế muốn bảo vệ phồn vinh của Cơ gia, chỉ sợ sẽ không nghĩ đến một ngày Cơ gia lại biến mất trên thế gian này đi?

Nhìn vào màn hình vi tính, đôi mày anh tuấn của Cơ Thành Diệu càng lúc càng nhíu chặt lại.

Chuyện này rất không bình thường!

Cầm lấy điện thoại ở một bên, Cơ Thành Diệu ấn nút gọi, “Trương trợ lý sao? Có thể giúp tôi điều tra về công ty hôm nay đã mua cổ phần của chúng ta không?”

“Àn? Được! Bất quá, sao vậy?”

“Có chút để ý.” Đúng vậy, tuy rằng nhìn qua là một công ty không lớn, nhưng mà tốc độ thu mua rất kinh người, hơn nữa cơ hồ đều là đồng thời mua vào. Giống như là ngay từ đầu đã sớm dự đoán được chỉ chờ cơ hội đến thôi vậy.

Rất nhanh sau đó, trợ lý đưa đến một tập tài liệu. Nhìn những con chữ trên tờ giấy trắng, Cơ Thành Diệu trong lòng nổi lên một nỗi bất an nói không nên lời.

“Xí nghiệp Ngụy thị? Là công ty nào?”

“Nga, là một xí nghiệp của một người Hoa từ Mỹ về đây đăng kí kinh doanh.” Trương trợ lý cầm tư liệu trong tay báo cáo nói, “Doanh nhân này tên là Ngụy Thành Huy, trước khi tham gia vào thương trường thì chính là một luật sư.”

“Luật sư?” Cơ Thành Diệu hạ mắt suy nghĩ. Ngụy Thành Huy.... Ngụy Thành Huy.... Luật sư? Vì sao lại cảm thấy cái tên này quen thuộc như vậy? Đã ở đâu nghe được cái tên này rồi nhỉ?

“Chủ tịch, kia còn có chuyện gì cần tôi làm không?” Thấy Cơ Thành Diệu đối với tập tài liệu ngẩn người, Trương trợ lý nhẹ giọng dò hỏi.

“Nga, không có chuyện gì, anh đi lo làm chuyện của anh đi.”

“Được.”

Hôm sau, bất an của Cơ Thành Diệu liền đã thành sự thật.

Lâm trợ lý vô cùng lo lắng đem một tập văn kiện đưa đến cho Cơ Thành Diệu, Cơ Thành Diệu sau đó chính là cảm thấy trước mắt một trận thiên toàn địa chuyển.

“Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Vừa mới! Đối phương nói bởi vì bọn họ nắm trong tay hơn bốn mươi phần trăm cổ phần, hơn nữa hiện tại các cổ đông đang khá bất mãn với hoạt động của công ty, cho nên...”

“Tôi không phải hỏi chuyện này!” Tay Cơ Thành Diệu đang nắm chặt tập tài liệu bỗng chốc run rẩy lên, “Tôi là hỏi bọn họ lúc nào có được nhiều cổ phần như vậy kia!”

“Này.... Hình như lúc trước tổng giám đốc có bán cổ phần trong tay hẳn cho người khác, nhưng cũng không phải là xí nghiệp Ngụy thị này a.”

“Cái tên ngu ngốc kia!” Cơ Thành Diệu nổi giận mắng một tiếng, “Lập tức tìm quản lý đến gặp tôi!”

Trợ lý bị vị chủ tịch luôn luôn tao nhã kia khó được dịp nổi giận lớn như vậy, sợ tới mức vừa gật đầu xong liền hướng cửa chạy đi, “Tôi đi ngay!”

“Anh xem anh đã làm ra chuyện tốt gì rồi kia!” Cơ Thành Diệu khó thở đem tập tài liệu đập xuống trước mặt Cơ Thành, “Anh thật sự hại chết chúng ta rồi!”

Cơ Thành hoang mang cầm lấy tập văn kiện, vui cười nói, “Có thể có chuyện gì? Chuyện gì làm em giận như vậy.”

“Anh câm miệng cho tôi! Anh nói rõ mọi chuyện ra cho tôi!” Người luôn biến thân biết phận rể tình huynh trưởng trong nhà giờ đây lại gấp đến độ muốn giơ chân đối với chính vị anh trai lêu lổng của mình đập cho. Giận này cũng vô ích, nhưng thực sự vô luận thế nào Cơ Thành Diệu cũng không thể bỏ qua được.

Mà Cơ Thành đứng một bên sắc mặt ngày càng thêm khó coi hơn, “Này, điều này sao có thể?”

“Giờ anh đi hỏi ngược lại tôi sao? Lúc trước anh quyết định chuyển nhượng đồng cổ phần này sao lại không hỏi qua ý kiến của tôi chứ?”

“Lúc ấy.... lúc ấy bởi vì giá cả đối phương đưa ra quá ưu đãi, hơn nữa anh cảm thấy làm như vậy hẳn là không có vấn đề gì cả.”

“Hẳn là không có vấn đề? Anh ngay cả thông tin chi tiết của người ta cũng không thèm điều tra rõ ràng liền đã bán đi, anh cho người ta nói anh làm vậy là thông minh sao?”

“Kia bây giờ làm sao đây?”

“Hỏi làm sao bây giờ?” Cơ Thành Diệu đưa mắt nhìn Cơ Thành, lập tức vô lực ngồi xuống ghế sofa, “Chúng ta chờ Cơ thị đổi chủ đi. Chờ trở về bị lão gia tử đuổi khỏi đi.”

“Không còn cách nào khác sao? Chúng ta chỉ cần có nhiều cổ phần công ty hơn bọn họ là tốt rồi.”

“Cơ Thành, anh cho là chúng ta làm như vậy có ích gì? Chúng ta nếu có nhiều tiền như vậy thì sao lại đem bán cổ phần công ty ra? Xét đến cùng, tất cả đều là anh dẫn chúng ta vào đường cùng thôi!”

Thấy Cơ Thành Diệu phiền táo xoa rối tóc, Cơ Thành rốt cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của việc này. Ở chung một chỗ với đệ đệ này mấy mươi năm, Cơ Thành Diệu chân tay luống cuống như thế này vẫn là lần đầu tiên gã nhìn thấy. Chẳng lẽ, thật sự không còn cách nào cứu vãn sao?

“Tổng giám đốc, uống ít một chút đi.” Tại quầy bar, vài nhân viên hảo tâm khuyên Cơ Thành đang uống rượu một ly lại thêm một ly không có điểm dừng.

“Thả ra!” Hất tay những người đó ra, Cơ Thành khó chịu la lớn, “Con mẹ nó, ngay cả mấy người cũng muốn xen vào chuyện của lão tử sao?!”

“Tổng giám đốc, chúng tôi không phải ý này,”

“Vậy đừng có phiền tôi uống rượu!” Nói xong Cơ Thành lại tiếp tục cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“A? Kia không phải là Triệu lão bản của ngân hàng Tú Phong sao? Như thế nào lại cùng với Cao lão bản ngồi cùng nhau a?” Ngay tại lúc ngăn cản Cơ Thành uống rượu, một nhân viên trẻ tuổi thấp giọng thắc mắc.

“Cái gì?” Cơ Thành tự nhiên tỉnh táo hẳn ra, quay qua chỗ viên chức kia la lên, “Chỗ nào? Ở chỗ nào?”

“Ồ, ồ...” Viên chức kia bị Cao Thành dọa đến sợ hãi nói không ra lời, run rẩy đưa tay chỉ vào hướng dãy ghế vip ngay đại sảnh.

Đẩy viên chức kia ra, Cơ Thành quay đầu nhìn theo hướng đó. Là gã bị lỗi giác rồi sao? Như thế nào lại nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia chứ?

Loạng choạng bước tới gần hơn, Cơ Thành đi đến đẩy đẩy cửa, mới phát hiện cánh cửa của phòng vip kia đã muốn khóa trái rồi.

“Mẹ nó!” Thấp giọng chửi một tiếng, Cơ Thành xoay người đá cái bàn gần đó trút giận.

Ở trong phòng, Triệu Toàn lão bản nhìn Ngụy Thành Huy từ trên xuống dưới đánh giá, “Ha hả, không thể tưởng tượng được năm đó Tiểu trư Huy của năm đó lại trở thành bộ sạng thanh tú tiêu sái như thế này nha!”

“Ha hả, Triệu thúc, chú không cần phải giấu cợt cháu.” Ngụy Thành Huy mỉm cười, nhẹ nhàng sờ sờ cằm.

“Ôi chào~ Ta này giống đang giấu cợt cậu lắm sao? Tôi đây chính là đang rất thành thật a – không phải đang đùa cậu đâu!” Triệu Toàn vỗ cổ nhẹ bả vai Ngụy Thành Huy, “Năm đó chú với cháu gặp nhau, công ty cháu vẫn là một công ty nhỏ nhỏ đang vật lộn trong thương trường, ngờ đâu. Nhìn xem, thật là hậu sinh khả úy a!”

“Triệu thúc, chú quá khen. Cháu bất quá cũng chỉ là đứa nhỏ thích quậy phá có chút thông minh thôi.”

“Ha hả, sao lại nói thế. Người trẻ tuổi, ý nghĩ linh hoạt là chuyện tốt, như vậy mới có thể làm ra sự nghiệp chứ. Ta Triệu Toàn nhìn vào cũng liên thấy cao hứng cho cháu a!” Nói xong, Triệu Toàn lại hảo hảo nhìn Ngụy Thành Huy một lần nữa, vừa lòng gật đầu rồi trầm giọng nói, “Thật sự nhìn ngày càng giống... Cơ Trung Gia có được đứa con trai như cháu quả là phúc khí của nòng! Như vậy nòng cũng coi như có thể mỉm cười nơi chín suối rồi.”

Nghe được cái tên kia, thương cảm ẩn sâu dưới đáy lòng lại bỗng bừng hiển hiện, Ngụy Thành Huy hạ mắt, “Bởi vì có cháu, mẫu thân mới không có được hạnh phúc như vậy.”

Chuyện cũ nhắc lại liền mang theo một chút vị thê lương, lời nói của y làm cho Triệu Toàn đã trải qua bao nhiêu năm tháng tang thương liền không khỏi thở dài, “Ai

Nàng là một nữ nhân kiên cường thông minh như vậy mà lại bị Cơ gia hại chết.” Vỗ vỗ vai Ngụy Thành Huy, Triệu Toàn hòa ái cười nói, “Không nói chuyện này nữa. Chúng ta đã hơn ba mươi năm không gặp rồi, hôm nay coi như hội ngộ, cộng thêm lần hợp tác thành công này nữa, chúng ta phải uống mừng một phen, không say không về nga!”

“Này...” Nghe vậy, Ngụy Thành Huy có chút khó xử hạ mắt, tay không tự giác đưa lên vuốt ve bụng mình.

“Sao? Ngay cả mặt mũi của Triệu thúc ta đây cũng không muốn nể nang một chút sao?”

“Không phải, Triệu thúc, cháu chỉ là...”

“Triệu lão bản, lão bản của chúng tôi không có ý này. Chỉ là lão bản của chúng tôi gần đây sức khỏe không được tốt lắm. Bác sĩ khuyên anh ấy không nên uống rượu.” Cao Thành hợp thời liền dễ dàng nói lời cự tuyệt.

“Là vậy a...” Triệu Toàn đưa mắt nhìn khuôn mặt Ngụy Thành Huy da có chút trắng hơn bình thường, “Ừ, cũng đúng! Sắc mặt nhìn không tốt lắm. Nhớ chú ý thân thể a, người trẻ tuổi cũng không thể nào so mới một lão già sắp vào quan tài như ta cũng không bằng đi? Ha ha ha!”

“Ha hả, Triệu thúc nói đúng.” Nói xong, Ngụy Thành Huy cầm lấy một ly nước, “Thành Huy ở đây liền lấy nước thay rượu kính Triệu thúc một ly, cảm ơn thúc đã hỗ trợ lần này.”

“Ha hả, đâu có gì đâu!”

Thật lâu mới gặp lại nhau, hai bên tự nhiên cũng nói chuyện với nhau thật vui vẻ mãi cho đến rạng sáng mới rời khỏi quán bar.

“Ha hả, Tiểu Huy a, về sau có chuyện gì cứ việc nói thẳng một tiếng, Triệu thúc ta nếu có thể giúp đỡ thì nhất định không chùn bước mà giúp cháu đâu a.”

“Cảm ơn Triệu thúc.”

“Ôi chào — cảm ơn gì chứ? Lần này không phải cháo cũng giúp chú kiếm cũng được một khoảng hơi sao? Ha ha ha!”

“Cơ! Thành! Huy!” Một tiếng gầm lên giận dữ làm cho không khí xung quanh liền hạ xuống lạnh lẽo như băng. Mọi người kinh ngạc nhìn về nơi thanh âm phát ra, chỉ thấy ở trong bóng đêm tại ngã tư đường chậm rãi hiện ra một bóng người đến. Hai mắt gã đỏ ngầu. Cơ Thành hung thần ác sát nhìn chằm chằm Ngụy Thành Huy, tay phải cầm một nửa chai rượu đã vỡ. Những mảnh thủy tinh sắc nhọn ở dưới ngọn đèn nê-ông của quán bar hiện lên đến chói sói mỵ lệ.

“Không tưởng tới là do tiện nhân ngươi đang giở trò quỷ!” Nghĩ tới câu chuyện vừa rồi mình mới nghe được máu Cơ Thành đều muốn sôi trào lên, quả muốn tiến đến đem cái người trước mắt kia giết chết. Trước kia người Cơ Thành không thể chịu được chính là y!

Nhìn thấy sự xuất hiện của Cơ Thành, Ngụy Thành Huy sửng sốt một lát nhưng rất nhanh đã thay bằng một bộ biểu tình thoải mái thản nhiên. Y cười nói, “Nguyên lai là anh a! Thật sự cũng đã không gặp hai mươi năm rồi đi.”

“Ít cùng lão tử ra về thân thiết đi, ngươi tên tiểu tạp chủng!” Nói xong, Cơ Thành quét mắt qua nhìn Triệu Toàn đứng ở một bên, lại nhìn tới Cao Thành đã sớm muốn đứng trước mặt Ngụy Thành Huy muốn bảo hộ y, “Không thể tưởng tượng được các người thếnhưng lại cấu kết với nhau lập bầy hại ta a!”

Ngụy Thành Huy vẻ mặt khinh thường nhìn Cơ Thành, cười khê, “Sao nào? Không phục? Đúng vậy! Chính là đang lấy anh ra đùa giỡn đó. Muốn trách thì trách anh, nhiều năm như vậy một chút tiến bộ cũng không có!”

“Ngươi!”

“Tôi thế nào? Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Nếu không phục thì đem năm mươi triệu đô trả đây.” Nhìn thấy bộ dạng Cơ Thành đang không ngừng co rúm lại kia, Ngụy Thành Huy lắc đầu nói, “Chỉ sợ cả đời anh đều làm không được. Có lẽ anh nên đến tìm Cơ Thành Diệu giúp đi, họa may còn có thể có chút khả năng.”

“Ít con mẹ nó khinh thường lão tử!”

“Ai nha, anh sao há mồm ra là đều thô tục vậy? So với hai mươi năm trước tiến bộ không ít a.”

Châm chọc khiêu khích của Ngụy Thành Huy làm cho Cơ Thành đang tức giận phát hỏa này giờ càng thêm bùng phát không cách nào lấn át được. Gã nắm chặt bình rượu trong, giống như điên vọt đến, “Hôm nay lão tử nhất định phải giết chết loại tiện nhân không biết xấu hổ như ngươi!”

“Lão bản! Cần thận!” Tuy rằng một khắc nhìn thấy chai rượu ở trong tay Cơ Thành, Ngụy Thành Huy đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thấy gã liều lĩnh lao vào mình như vậy y vẫn là nhất thời ngây người không kịp phản ứng. Lúc lấy lại tinh thần thì đã cảm thấy trên mặt mình một trận ầm ập.

“Cao Thành!!” Cầm lấy tay áo Cao Thành, Ngụy Thành Huy kinh hô.

Chùi đi vệt máu chảy trên mắt phải, Cao Thành xông lên hung hăng đá một cái vào bụng Cơ Thành. Sau đó liền nhanh chóng kéo Ngụy Thành Huy cùng Triệu Toàn chạy đến chỗ đỗ xe ven đường.

“Lên xe! Lên xe mau lên!”

“Cao Thành, mắt anh....”

“Lão bản, hiện giờ không còn thời gian quản mấy chuyện này đâu! Triệu lão bản say rượu không thể lái xe, chú cùng lão bản ngồi ngoài sau!” Cao Thành vừa nói vừa một bên đóng chặt cửa xe.

“Nga, hảo!” Mặc dù ở trên thương trường nhào lộn nhiều năm, nhưng bất thành linh gặp biến cố như vậy vẫn là làm cho Triệu Toàn sợ tới mức hồn bay lên mây, máy móc buộc dây an toàn.

“Ngồi chắc, chúng ta đi!” Khởi động xe một tiếng, Cao Thành mạnh mẽ đạp ga.

Một trận khói bụi, chiếc xe màu đen có rèm che biến mất ngay trước mặt Cơ Thành.

“Vương bát đản! Đừng tưởng tao không chơi nổi tụi mày!” Giây dụa đứng lên, Cơ Thành nhảy vào bên trong chiếc xe thể thao màu bạc của mình, dùng sức đạp ga, cũng thể phóng đi, “Cơ Thành Huy, hôm nay không làm mày, lão tử không làm người!”

Đang là nửa đêm xe cộ thưa thớt, chỉ thấy trên con đường bị bao phủ bởi bóng đêm có một chiếc xe màu bạc điên cuồng đuổi theo chiếc xe phía trước, lưu lại từng đợt quang mang.

Quay đầu lại nhìn phía sau, Triệu Toàn lo lắng kêu lên, “Hắn đuổi theo chúng ta.”

“Ta, ta biết!” Máu từ phía mắt phải chảy xuống quá nhiều làm Cao Thành có chút vướng huyễn. Mà cũng bởi vì mắt phải bị hủy cho nên tầm nhìn cũng lệch lạc đi, lái xe liền chệch choạng không bình thường.

“Cao Thành....” Ngụy Thành Huy lo lắng nhìn Cao Thành đang ở phía trước lái xe.

“Lão bản, đừng lo lắng! Tôi sẽ bảo vệ anh cùng Triệu lão bản....”

“Đông!” Một tiếng ô tô chạm mạnh vào nhau vang lên. Cả ba người ở trong xe đều là trở tay không kịp nhào về phía trước.

“Mẹ nó!” Thấp giọng chửi một tiếng, Cao Thành đưa tay lên quẹt máu đang chảy một bên mắt đi, lập tức mạnh mẽ tăng ga. Chiếc xe màu đen vọt khỏi chiếc xe thể thao màu bạc, rất nhanh khoảng cách được dần ra. Xuyên qua tấm kính chiếu hậu, Cao Thành quan sát nhất cử nhất động của chiếc xe màu bạc ngoài sau, nhưng lại nhất thời phát hiện Ngụy Thành Huy có điểm không bình thường.

“Lão bản, anh sao vậy?”

“Ồ.... Tôi.... Không có việc gì....”

Triệu Bằng ngồi bên cạnh Ngụy Thành Huy cũng phát hiện thấy y có điểm khác thường, liền nghiêng người qua nhìn y, thấy trên trán y chảy ra một tầng mồ hôi hột, “Sao vậy Tiểu Huy?”

“Không có gì....” Cắn chặt môi, Ngụy Thành Huy tận lực lắc đầu, làm bộ như chính mình không hề có chuyện gì xảy ra cả. Tay y lặng lẽ vuốt ve cái bụng phẳng của mình. Va chạm vừa rồi qua kính hách làm cho đứa nhỏ vốn đang ngủ say kia tỉnh dậy. Cảm giác đau đớn tựa như muốn xé toạc phần bụng của y làm cho y vô thức chấn động, cảm giác này — thật quá mức quen thuộc!

Không cần, y không cần phải mất tiểu sinh mệnh này đâu!

“Lão bản, tôi mang anh đến chỗ bác sĩ Ngụy!”

“Không được!” Cổ cầm cự đau đớn, Ngụy Thành Huy kiệt lực ra tiếng ngăn cản, nói, “Không cần làm liên lụy đến Thân Tinh!”

“Chính là anh....”

“Tôi không sao.... Rất nhanh sẽ tốt....” Ngụy Thành Huy vừa nói xong, trong lòng liền âm thầm cầu nguyện k Con à, van cầu con cố nhận nhện! Van cầu con!

“Uy! Tiểu tử kia theo ngày càng gần!” Triệu Toàn đột nhiên lớn tiếng nhắc nhở.

Cao Thành giương mắt nhìn kính chiếu hậu, hình ảnh hiện lên làm cho Cao Thành không khỏi nhẩn mày lại, “Chết tiệt! Ngồi chắc!” Vừa dứt lời hắn liền đạp ga, đem tốc độ đạp tới cao nhất, liều lĩnh băng qua ngã tư.

May mắn vừa vượt qua thì đèn đỏ bật lên. Cao Thành không khỏi nhẹ nhàng thở ra một cái, trong lòng thầm nghĩ đã có thể chặn được Cơ Thành rồi.

“Uy uy uy, Tiểu Cao, đừng giảm tốc độ a! Tiểu tử kia vượt đèn đỏ!”

“Cái gì?” Cao Thành giương mắt nhìn phía sau, chỉ thấy chiếc xe màu bạc đã vượt qua khỏi vạch trắng dành cho người đi bộ, đang thẳng hướng bọn họ mà nhắm tới.

“Đáng giận!”

“Hừ! Nghĩ chỉ có vậy là có thể ngăn cản lão tử sao?” Cơ Thành dữ tợn nhìn chiếc xe đen phía trước, hai mắt nổi đầy tơ máu.

“Ting—!” Một tiếng còi lớn vang lên đánh gãy suy nghĩ của Cơ Thành. Vừa quay đầu nhìn, gã chỉ thấy một chiếc xe tải nặng đang tốc độ cao hướng tới chỗ xe mình đâm đến.

“Không—!”

Ầm một tiếng, chiếc xe thể thao màu bạc bị chiếc xe tải nặng kia mạnh mẽ đâm bay đi, ở trên không trung lộn nhào vài vòng rồi nặng nề rơi xuống đất một khoảng rất xa làm nhiều phương tiện giao thông trên đường phải thắng gấp, sau đó chính là chiếc thùng hàng lớn trên chiếc xe tải kia cũng theo đà rơi xuống, đem chiếc xe màu bạc kia trong chớp mắt bị đè bẹp.

Chuyện xảy ra quá nhanh, hết thảy đều làm cho mọi người hoảng sợ nhắm lại mắt. Mà Ngụy Thành Huy rút cuộc cũng không thể nhẫn nhịn nổi đau đớn nữa, chống đỡ hết nổi mà ngất đi.

Khi mở mắt ra, Ngụy Thành Huy chính là nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Ngụy Thành Tinh.

“Tỉnh rồi? Cảm giác thế nào?”

Mở mắt nhìn, Ngụy Thành Huy lúc này mới nhớ tới chuyện tai nạn ngoài ý muốn của Cơ Thành. Y theo bản năng sờ bụng, quay đầu nhìn Ngụy Thần Tinh, lẩm bẩm nói, “Đứa nhỏ....”

Ngụy Thần Tinh mỉm cười, trấn an, “Đứa nhỏ tốt lắm. Tuy rằng lúc Cao Thành đưa anh đến thì quả thật đã có dấu hiệu sinh non. May mà coi như đúng lúc cho nên đứa nhỏ không có viện gì cả.”

Nghe nói vậy, tâm tình y rốt cuộc cũng an ổn trở lại. Y nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Vậy là tốt rồi.”

Ngụy Thần Tinh ánh mắt phức tạp nhìn qua bụng y, trầm tư một lát rồi nói, “Anh, em vừa mới siêu âm cho anh, đứa nhỏ.... là con trai... Anh...” Câu nói kể tiếp, Ngụy Thần Tinh vẫn là không thể nói ra.

Ngụy Thành Huy yên lặng nhìn trần nhà, trên mặt cũng không lộ ra biểu tình gì. Ở lúc Ngụy Thần Tinh nghĩ y vẫn sẽ còn trầm mặc như vậy thì y mở miệng nói, “Anh muốn giữ lại đứa nhỏ này.”

“Anh? Anh...” Ngụy Thần Tinh vừa định mở miệng nhắc nhở chuyện một tháng trước y đã từng nói nhưng đã bị sự cường nghị của y chặn đứng.

“Lúc ở trên xe, nó luôn nhắc nhở anh sự tồn tại của nó. Nó nói cho anh biết nó muốn sống, muốn sống... Hơn nữa anh cũng không nghĩ muốn mất đi nó, tuyệt không nghĩ muốn!”

“Nhưng mà anh à...”

“Thần Tinh, anh biết là em quan tâm anh. Nhưng mà em yên tâm, anh về sau sẽ cẩn thận.” Nói xong Ngụy Thành Huy khép lại hai mắt, tỏ vẻ buồn ngủ rồi.

Ngụy thần tinh lẳng lặng nhìn y. Cô biết hiện tại cô có nói gì thì cũng phí công thôi. Cô biết người anh trai đang ở trước mặt có cùng một nửa huyết thống với mình kia, hiểu y giống như là hiểu chính bản thân mình vậy. Chỉ cần là chuyện Ngụy Thành Huy đã quyết, bất luận là cô hay người mẹ đã mất kia khuyên can cỡ nào thì vẫn sẽ đều không thể suy chuyển y được. Quan sát Ngụy Thành Huy gần đây đã tiêu tụy hơn rất

nhiều rồi, Ngự Thần Tinh cuối cùng đành phải nhắc nhở y, “Được rồi, nhưng theo lập trường của bác sĩ, em phải nhắc nhở anh – nếu anh không lo chú ý thân thể, đứa nhỏ này khả năng sinh non là rất lớn. Đến khi đó cho dù là em cũng không có cách nào giúp được anh đâu.”

“Ân.” Ngự Thành Huy hơi hơi gật đầu, sắc mặt nhu hòa nhìn bụng của mình. Bàn tay y cẩn thận ở trên đó mà vuốt ve.

Đứa nhỏ của y hoàn hảo vẫn còn nằm ở đây, là con của y! Một đứa con cùng với mình có cùng huyết thống!

Nhìn Ngự Thành Huy như vậy, Ngự Thần Tinh đột nhiên cảm thấy chua xót. Cô nhẹ nhàng đứng lên đi ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại để cho y có khoảng không gian của riêng mình.

“Bác sĩ Ngự.”

Ngự Thần Tinh nghe tiếng gọi liền quay đầu, nhìn thấy Cao Thành băng bó một bên mắt hướng chỗ cô đi tới. Ngự Thần Tinh hít hít mũi, cười nói, “Cao Thành, mắt anh sao rồi?”

“Không có việc gì.” Cao Thành bình thản đáp.

“A, nam nhân các anh đúng là cùng một bộ dáng a!” Ngự Thần Tinh cười khỏ nói, “Một người đã mất một con mắt lại còn tỏ vẻ không có chuyện gì; một người thì thiếu chút nữa đã muốn đánh mất mạng mình lại còn nghĩ không sao...” Nói xong rồi, nước mắt cô rớt cuộc vẫn là không cảm cự nổi mà chảy xuống.

“Bác sĩ Ngự....”

“Có phải cảm thấy được chính mình thật anh hùng lắm khoogn a?” Ngự Thần Tinh giương mắt nhìn Cao Thành vẫn luôn lui tới chỗ này, “Tuy rằng tôi đối với việc bọn anh làm không có dị nghị gì, nhưng cầu xin các anh được không, làm việc gì cũng hãy lo lắng cho cảm thụ của tôi một chút được không? Một người là anh trai tôi, một người là một bằng hữu hữu tốt của tôi, các người không phải là muốn dọa tôi sợ chết thì mới cam tâm có phải không?”

Quả nhiên, nước mắt nữ nhân chính là vũ khí, cũng là thứ dễ làm cho nam nhân mềm lòng nhất. Nhìn Ngự Thần Tinh hai mắt đầm lệ, Cao Thành chẳng biết nói gì lảng lạng cúi đầu, “Bác sĩ Ngự, chúng tôi...”

“Được rồi, không cần giải thích cho tôi. Tôi cũng không có hứng thú, cũng không có muốn nghe. Chỉ hi vọng mấy người lần sau lúc đấu đá lung tung thì nghĩ tới tôi một chút là được rồi.” Phất phất tay, Ngự Thần Tinh xoay người rời đi để lại một mình Cao Thành ngẩn ngơ đứng một chỗ.

Tại chỗ Cơ Thành xảy ra vụ tai nạn giao thông kia, Cơ Thành Diệu chất phát đứng tại chỗ, hai mắt trống rỗng, khuôn mặt anh tuấn cũng giống như chỉ trong nháy mắt đã muốn già đi rất nhiều, trên vầng trán cũng hằn lên không ít vết nhăn. Đưa tay sờ lên một mảnh máu đỏ sẫm dính trên cánh cửa xe thể thao màu bạc, Cơ Thành Diệu nhú mi. Là trên trời trừng phạt sao? Có phải muốn cho Cơ gia chậm rãi bị tiêu diệt mãi cho đến khi không còn tồn tại trên thế giới này nữa mới được sao?!

Trở về lại văn phòng, Cơ Huyền Xa chờ đó đã lâu liền chạy đến trước mặt Cơ Thành Diệu.

“Ba ba...” Vốn nghĩ muốn hỏi nhiều vấn đề lắm nhưng lại thấy khuôn mặt mệt mỏi của cha mình, hần như thế nào cũng nói không nên lời.

“Tiểu Xa, con sao lại tới đây?”

“Con... Con nghe nói đại bá xảy ra chuyện. Bác ấy thế nào rồi?”

Cơ Thành Diệu lắc đầu thở dài, “Đã chết... ngay cả thi thể cũng nhìn không ra.” Vừa dứt lời, Cơ Thành Diệu nằm xuống chiếc ghế sofa, nhắm lại hai mắt. Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều biến cố làm cho Cơ Thành Diệu rất cuộc không thể bình tĩnh được nữa rồi. Thực sự quá mệt mỏi....

“Tại sao lại có thể như thế? Bác ấy...” Thân thể Cơ Huyền Xa run rẩy, hần nức nở.

Gia tộc quang vinh ở trong trí nhớ của mình là đây sao? Chỉ vừa mới có ngắn ngủn mấy tháng, chính hần đã mất đi mẫu thân, biểu tỷ. Đường huynh, mà hiện tại ngay cả đại bá cũng.....

“Ba ba, chúng ta sau này rốt cuộc phải làm sao bây giờ?”

Mở ra đôi mắt thâm quầng của mình, Cơ Thành Diệu nhìn đứa con đang nức nở bên cạnh của mình. Suy nghĩ một chút, Cơ Thành Diệu đưa tay nhu nhu bờ má của hắn, “Không có việc gì, vẫn còn có ba ba ở đây. Về sau Cơ gia phải dựa vào hai chúng ta thôi. Con cũng không thể giống như bây giờ tính tình trẻ con như vậy được, phải xuất ra nam tử khí khái, biết không?”

Cơ Huyền Xa ngẩng đầu nhìn phụ thân của mình đã không còn giống ngày thường nghiêm khắc nữa. Hiện tại trong mắt Cơ Huyền Diệu chính là tràn đầy yêu thương cùng sủng nịnh, chờ mong. Đây cũng chính là lần đầu tiên hắn cảm thấy được chính mình được phụ thân yêu thương bảo hộ.

Giống như chỉ trong nháy mắt, thiếu niên ngây ngô đã lớn thêm vài tuổi, ánh mắt hắn hiện lên một tia ổn trọng, một phần trách nhiệm.

Kiên định gặt đầu, Cơ Huyền Xa dùng sức hồi đáp, “Đã hiểu, ba ba!”

13. Chương 13

CHƯƠNG 12

Bởi vì sự tử vong đột ngột của Cơ Thành cộng thêm sự cần thiết giải quyết mấy sự thiếu hụt trong các hạng mục kinh doanh càng sớm càng tốt, ban cổ đông rất nhanh liền triệu tập hội nghị bầu lại ban giám đốc, hơn nữa không biết từ đâu mà những bản ghi chép Cơ thị ăn hụt tiền công quỹ được lấy ra áp chế đòi Cơ Thành Diệu phải sớm đem quyền đứng đầu Cơ thị sang cho Ngụy thị. Những chuyện xảy ra liên tục ập đến như vậy làm cho Cơ Thành Diệu quả thật cảm thấy lực bất tòng tâm. Tuy rằng Cơ Huyền Xa có vào công ty hỗ trợ nhưng dù sao hắn cũng chỉ là đứa nhỏ, cho dù có cố gắng nhưng cũng không thể xoay chuyển được tình thế bao nhiêu đâu.

Ở trong nhà vệ sinh, Cơ Huyền Xa lấy nước rửa mặt, ngẩng đầu lên nhìn chính mình trong tấm gương vẫn là như cũ nét trẻ con hàng ngày, hắn hé miệng bất đắc dĩ cười cười. Cho dù là hắn học chuyên ngành kinh tế nhưng quả nhiên lý luận suông và thực tế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nghĩ đến mỗi ngày nhìn cha hắn mây đen đầy mặt mà hắn lại cái gì cũng không giúp được, hắn lại đột nhiên nhớ tới vẻ mặt bình thần của Ngụy Thành Huy.

Xòe ngón tay ra đếm, hắn không khỏi có chút kinh ngạc thốt lên, “Ồi chao? Như thế nào mà đã gần một tháng không có Huy bên cạnh? A

” Một bên ảo não ôm đầu, hắn một bên lấy ra điện thoại di động của mình.

Lúc nhìn thấy thông tin người gọi đến hiện trên điện thoại, Ngụy Thành Huy phải nói vui mừng như trẩy hội vậy. Y sờ lấy cái bụng đã sắp tròn bốn tháng hơi nhô nhô lên, vội vàng cầm lấy điện thoại di động trên bàn, ấn phím nghe.

“Tiểu Xa?”

“Huy!” Hắn vui mừng hét lên, giọng nói của y vẫn là giống như những gì trong trí nhớ của hắn. Hắn một bên vừa trách vừa có chút làm nũng nói, “Như thế nào thật lâu mới chịu bắt điện thoại a?”

“Vừa mới có chút việc nên không cầm kịp.” Ngụy Thành Huy nghĩ nghĩ, vuốt ve bụng của mình, “Như thế nào, mất hứng sao?”

“Không có! Chính là nghĩ muốn sớm nghe được giọng nói của anh thôi.”

“Kia hiện tại nghe được rồi có thấy vui không?”

“...Tôi rất nhớ anh, Huy.”

Ngụy Thành Huy trong lòng nổi lên một trận ầm ập, kinh ngạc nhìn vào cái bụng của mình, “Àn, tôi cũng vậy.”

“Nhớ tôi sao không gọi điện thoại cho tôi! Có phải hay không tôi không gọi anh cũng liên vĩnh viễn không thêm gọi?”

Bất đắc dĩ thở dài một cái. Quả nhiên a, bất luận có là bao nhiêu lâu thì vẫn y chang một đứa nhỏ thôi.

“Tôi sợ cậu bạn cho nên không muốn làm phiền cậu thôi.”

“...”

“Sao vậy?”

“Không có gì. Huy, anh đoán đúng rồi. Gần đây trong nhà tôi xảy ra rất nhiều chuyện. Mới tháng trước thôi, tôi chính thức vào công ty ba ba bắt đầu hỗ trợ a.”

“Phải không...” Ngụy Thành Huy thấp giọng đáp. Xem ra cũng không bao lâu nữa, bọn họ hai người sẽ kết thúc thôi.....

Tay đang vuốt ve bụng không kia không tự giác nắm chặt vạt áo sơ mi. Y lắc lắc đầu, bắt buộc chính mình phải loại đi tạp niệm, ôn nhu nói, “Tốt lắm, vậy thì phải cố gắng lên!”

“Ân! Tôi sẽ! Huy nói cái gì tôi nhất định làm được cái đó!” Thanh âm buồn bã của hắn đột nhiên trong nháy mắt lên tinh thần rất nhiều. Hắn son sắt mà thề, “Tôi nhất định sẽ không làm Huy thất vọng đâu! A! Tôi phải làm việc rồi, khi nào rảnh tôi sẽ lại gọi cho anh.”

“Hảo, tạm biệt.”

“Huy, nhớ hảo hảo giữ gìn sức khỏe.”

“Ta biết. Lời này như thế nào cũng nên là tôi nói với cậu mới đúng a.”

“Ha hã, tôi còn trẻ đó nha! Thôi tạm biệt anh! Hôn gió một cái!” Tiếp theo, Ngụy Thành Huy từ trong điện thoại nghe một trận tiếng hôn vào đánh chụt một cái làm y thật muốn nổi một trận da gà.

“Một đại nam nhân không biết xấu hổ a!”

“Làm sao, ghê tởm hả? Anh là người yêu của tôi, hôn nhau cũng thực bình thường đi?”

“Được rồi được rồi, đừng có giỡn nữa. Tôi cúp điện thoại đây.”

“Ân, tạm biệt.”

Cúp điện thoại xong, Ngụy Thành Huy nhìn chăm chăm vào di động trong tay ngẩn người một chập, mãi cho đến khi đứa nhỏ trong bụng giật giật tay chân đạp y y mới giật mình tỉnh lại.

“Ai~~ nhẹ thôi. Con thật không biết hiếu thuận mà.” Ngụy Thành Huy có chút buồn cười nhìn bụng của mình. Gần đây đứa nhỏ này bắt đầu biết động đậy rồi, thường thường cứ hay đạp y muốn cho y biết chính nó đang rất không thỏa mãn cùng uất ức a.

Đáng tiếc, đứa nhỏ này ngay từ đầu đã là chắc chắn sẽ không có được một gia đình đầy đủ đâu....

“Lão bản, anh quyết định muốn đích thân đến đó?”

“Ân!” Ngụy Thành Huy ngữ khí thập phần kiên quyết, “Tôi muốn tự mình đến nhìn bộ dạng thống khổ của nam nhân kia!”

“Kia....” Cao Thành nghĩ nghĩ, “Vậy tôi cùng anh đi!”

“Không cần, anh phải đi tham dự hội nghị bầu chọn ban giám đốc ở Cơ thị để nhận chức. Nơi kia tôi một mình có thể đi!”

“Chính là....”

“Đó là chuyện riêng tư của tôi với Cơ Trung Lâm!” Ngụy Thành Huy hiên định nói xong, trong ánh mắt liền lóe ra kiên quyết không thể nào lay chuyển được.

Cao Thành nhìn Ngụy Thành Huy, chung quy cũng không nói gì thêm.

“Được! Tôi hiểu rồi!”

“Vậy anh đi chuẩn bị đi đi! Tôi cũng phải đi rồi.”

“Được!”

—
“Gi ạ? Kêu con về nhà?” Cơ Huyền Xa khó hiểu nhìn cha mình.

“Àn, buổi chiều này kí quyết định rồi.”

“Vậy còn không cần đến sao? Nói thế nào thì con cũng là nhân viên trọng yếu trong công ty đi!”

“Ai~~” Cơ Thành Diệu thật sự có chút bội phục sự thẳng thắn của con trai mình. Ông vỗ vỗ bả vai rắn chắc của hần, vẻ mặt bình thường nói, “Tham gia hội nghị này cũng chẳng phải chuyện gì cho cao hứng. Vả lại ba cũng không nghĩ muốn cho con trai mình nhìn thấy Cơ thị trên tay ba một khắc mất hết đâu.”

“Ba ba, kia không phải là lỗi của ba...”

Cơ Thành Diệu chỉ lắc đầu, chưa sót cười, “Bất luận là bởi vì cái gì đi chăng nữa, Cơ thị chính là từ trên tay ba suy đổ! Thôi, không nói nữa. Con nhanh trở về đi. Con đã muốn ba ngày nay không có nhểngơi gì rồi, về nhà hảo hảo ngủ một giấc đi.”

“Ba ba...”

“Tiểu Xa, ba biết con muốn hỗ trợ, thấy con như vậy ba thực rất vui mừng. Bất quá tình hình hiện tại không phải cha con chúng ta có thể lập tức giải quyết đâu. Tốt lắm! Con về đi!”

Vừa nói xong, Cơ Thành Diệu đẩy Cơ Huyền Xa đi hướng cửa, cao thấp đánh giá hần rồi cười cười, “Ba cũng không nhớ ba có sinh ra đứa con nhìn tàn tạ như vậy a.”

Cơ Huyền Xa đau lòng nhìn người cha càng ngày càng thêm tiêu tụy của mình. Môi hần giật giật nhưng lại không biết nên nói cái gì. Cắn nhắc cả nửa ngày, hần rốt cuộc chỉ biết gật đầu, “Con biết rồi! Con về trước, ba lát nữa cũng phải về đó!”

“Àn, ba biết rồi!”

Cúi đầu xuống, Cơ Huyền Xa chán nản đi ra khỏi đại lâu. Mặt trời mùa đông không giống như mặt trời của mùa hè nóng rực nhưng hôm nay lại chói đến lạ. Cơ Huyền Xa híp mắt lại suy nghĩ, ngẩng đầu quay lại nhìn tòa nhà Cơ Thị — Cơ thị một thời hùng hậu như vậy nay lại bị người khác thu vào trong túi mất rồi.

Cơ Huyền Xa không biết tâm tình mình hiện tại phải dùng từ gì để mô tả chính xác đây? Thương tâm khổ sở hay là không cam lòng? Nhưng hần biết hần không có ý nghĩ này đâu.

Trước khi nhìn thấy người cha của mình vì chuyện công ty mà bận tới tận mắt mũi, hần cảm thấy được đem Cơ thị giao cho người khác cũng không phải là chuyện gì không tốt. Ít nhất, này có thể làm người cha đã gần năm mươi tuổi nghỉ ngơi một chút. Có lẽ là do đã trải qua khá nhiều biến cố, ở trong lòng hần hiện tại, đã không có gì muốn quan trọng hơn người đó trong cuộc đời của hần.... một người đặc biệt quan trọng...

Tận dưới đáy lòng nhắc tới bốn chữ ‘đặc biệt quan trọng’ này, trong đầu hần không tự giác hiện lên hình ảnh Ngụy Thành Huy.

Hần ngọt ngào tươi cười – xem ra hôm nay thật đúng là thời gian thích hợp để tìm y đi!

Vừa nghĩ xong, Cơ Huyền Xa xoay người hướng bãi đỗ xe mà đi. Nhưng ở nơi đó hần lại gặp một người mà hần không nghĩ đến là sẽ gặp đâu.

“Cậu?” Cơ Huyền Xa có chút kì quái nhìn cậu trai trước mặt, thần tình kinh ngạc.

“Rất kì quái sao?” Cậu trai tựa tiểu phi tiểu nhìn chằm chằm mặt Cơ Huyền Xa.

“Không, chỉ là có chút ngoài ý muốn thôi.”

“Có gì kì quái chứ?”

“...” Cơ Huyền Xa nhấp mím môi, nói, “Tùy cậu. Tóm lại cậu tránh ra, tôi muốn lên xe.”

“Chẳng lẽ không muốn hỏi tôi đến đây làm gì ư?”

“Cậu sẽ nói sao?” Cơ Huyền Xa quay đầu nhìn khuôn mặt tinh xảo của cậu bé kia.

“Ha hả,” Cậu trai cười cười nhưng rất nhanh liền nghiêm mặt trở lại, tựa đầu sát vào mặt Cơ Huyền Xa, gắt gao nhìn chăm chăm vào hai mắt hắn, “Tôi là tới tìm anh!”

“...” Cơ Huyền Xa chớp chớp đôi mắt, trầm mặt một hồi, thật lâu sau mới mở miệng nói, “Tôi không hiểu tôi có cái gì đáng giá để cậu tới tìm tôi đâu.”

“Tôi muốn dẫn anh đến gặp một người.”

Lộp bộp! Tâm bình tĩnh của hắn tựa hồ như bị đánh vỡ rồi, chẳng lẽ là....

“Đi gặp Cơ Huyền Chiêu!”

Cánh cửa sắt lạnh lẽo vẫn đứng im chỗ đó, cây cối um tùm buổi giữa trưa mùa đông cũng làm cho lòng người càng thêm rét lạnh.... Không, phải nói là trước sau như một đều giống như địa ngục vậy. Ngụy Thành Huy trong lòng thầm suy nghĩ như thế, cặp mắt vô hồn làm cho người ta không nhìn ra là đang suy nghĩ cái gì.

Theo trí nhớ, Ngụy Thành Huy tiến đến phía cửa đại môn. Lão nhân giữ cửa nhìn nam nhân quần áo chỉnh tề, cả người phát ra một loại khí chất niên kỷ khinh nhân. Sau một hồi tỉ mỉ đánh giá, đôi đồng tử trong mắt lão nhân bỗng chốc co rút lại, trên khuôn mặt già nua lộ ra một bộ ngạc nhiên không ngớt, cười cười lấp lập, “Tam..... tam thiếu gia.....”

Ngụy Thành Huy đối với lão nhân hơi hơi vuốt cằm cười, “Trọng bá, đã lâu không gặp. Có thể cho cháu đi vào không?”

“Đương nhiên! Đương nhiên rồi!” Trọng bá hưng phấn mà nói, vừa một bên mở cửa ra. Xong rồi, lão liền đưa mắt nhìn chăm chăm y.

“Cảm ơn bác, Trọng bá.”

Lão nhân có chút kích động nhìn Ngụy Thành Huy, “Cảm ơn gì chứ, đều là người trong nhà cả mà. Nhìn thấy cậu còn sống trở về, lão Trọng tôi cao hứng còn không kịp kia kia! Như vậy tiểu thiếu trên trời cũng có thể an tâm rồi.”

“Àn.” Gật gật đầu, Ngụy Thành Huy nhàn nhạt cười ngẩng đầu nhìn tòa nhà cách đó không xa, “Trong bá, cháu đi vào đây.”

“Được, được được!”

Nhìn hai người ngồi đẳng trước, Cơ Huyền Xa có chút không kiềm chế được hỏi, “Các người rốt cuộc có quan hệ gì với Tiểu Chiêu?”

Bé trai quay đầu nhìn nhìn hắn một chút, sau lại xoay sang nhìn người đang chuyên chú lái xe, trầm tư một lát rồi nói, “Cơ Huyền Chiêu và Cơ Tuyên Dĩnh xem như là ân nhân của chúng tôi.”

“...” Cơ Huyền Xa có chút kinh ngạc nhíu mày. Lấy hiểu biết của hắn đối với Cơ Huyền Chiêu thì Cơ Huyền Chiêu là một loại người vẫn luôn bo bo giữ thân, không phải bất đắc dĩ thì nhất định không nhúng tay vào, chỉ biết đứng một bên giương mắt ngó mà thôi, nhưng nhìn thấy sự chân thành hiện trên mặt cậu trai, hắn cảm thấy được chính mình thật sự chính là chưa hiểu rõ vị anh họ đã cùng mình lớn lên này rồi.

Bé trai quay đầu nhìn về phía trước, không mục đích nói, “Năm tôi mười sáu tuổi, chuyện tôi cùng với anh ấy bị người trong nhà biết. Cha mẹ tôi là người có tư tưởng bảo thủ vô cùng, vô luận có như thế nào cũng không thể chấp nhận được loại con trai như tôi cho nên rốt cuộc đuổi tôi ra khỏi nhà. Khi đó anh ấy đang ở nước ngoài du học cho nên tôi căn bản không có chỗ để dựa dẫm vào. Dù sao, loại người như chúng tôi bạn bè hiển nhiên là không có nhiều.”

Bé trai cúi đầu xuống hoàn toàn rơi vào quá khứ của mình, “Khi đó tôi không có nhà để về cho nên chỉ có thể đi làm MB, bất quá cũng rất may mắn gặp phải nụ cười thản nhiên của Cơ Huyền Chiêu. Đừng nhìn bộ dạng Tiểu Chiêu hoa hoa công tử, nam nữ đều ăn của ảnh mà đánh giá ảnh a. Tôi lần đó chính là có tới sờ sờ ảnh có mấy cái thôi mà ảnh đã không nói hai lời bật dậy chạy tót vào trong nhà vệ sinh trốn tôi mãi tới hừng đông ngày hôm sau mới mất gấu mèo lò dò đi ra đó. Sau đó tôi mới biết được khi đó ảnh đã có bạn gái là Cơ Tuyền Dĩnh rồi nhưng là bởi gia đình không cho phép cho nên ảnh cần tôi giúp đỡ ảnh nguy trang. Điều kiện còn lại chính là tôi không được làm MB nữa mà chuyển sang ở nhà của ảnh. Mà Cơ Tuyền Dĩnh cũng có vẻ rất đồng ý như vậy, hơn nữa còn thường xuyên giúp tôi đi khuyên nhủ cha mẹ cứng đầu của tôi kia. Cho nên khi anh ấy về nước, cha mẹ tôi cũng rất cuộc chấp nhận chuyện của chúng tôi rồi. Cơ Tuyền Dĩnh là một nữ nhân tốt lắm, có kiến thức lại có lễ nghĩa, người như chim vậy mà lại....”

Cậu trai run rẩy thân thể, khóe mắt không khỏi dâng lên một tầng hơi nước, “Tiểu Chiêu cũng là một nam nhân rất tốt. Nhớ rõ khi trước tôi còn hay nói giỡn rằng nếu tôi sớm một chút biết ảnh, tôi nhất định sẽ yêu ảnh chứ không chừng. Nhưng mà xem người Cơ gia các người đã làm gì rồi kìa?”

Nam nhân đang lái xe phát hiện giọng nói của cậu trai có chút nghẹn ngào lên liền vươn tay sang trấn an, vuốt vuốt mu bàn tay có chút lạnh lẽo của cậu trai trẻ.

Cơ Huyền Xa lắng lắng nghe. Hắn hoàn toàn không biết chính mình hiện tại nên thế nào nữa. Từ những lời cậu trai vừa nói, đối với hắn những chuyện như vậy hắn thật sự hoàn toàn mù tịt.

“Lão gia, có người muốn gặp ngài.” Vị quản gia trẻ tuổi đứng ở cửa căn phòng hôn ám kia gõ cửa kính cẩn thông báo, thỉnh thoảng lại quan sát phản ứng của người ngồi trên xe lăn. Sắc mặt già nua của lão nhân vẫn cứ như cũ lạnh lùng chẳng hề có chút biểu tình nào cả, lão chỉ là đơn giản thấp giọng hỏi, “Là ai?”

“Anh ra nói anh ta là....” Quản gia có chút do dự không biết có nên nói ra hay không đây. Nhưng mà không đợi người quản gia này quyết định, Ngụy Thành Huy đã sớm đi thẳng vào phòng đưa tay bật đèn lên, “Là tôi.”

Tại một khắc vừa thấy rõ khuôn mặt y, hai mắt Cơ Trung Lâm liền chậm rãi ngẩng nhìn một chút, càng lúc càng trừng lớn lên. Kia ngũ quan tương tự, kia vẫn là ánh mắt mang theo khinh miệt không ngừng kia nhìn lão, những gì của quá khứ lại bỗng chốc nổi lên.

Chờ trong phong thăm thân nhân trong tù đã hồi lâu, Cơ Huyền Xa rốt cuộc cũng gặp được Cơ Huyền Chiêu. Cơ Huyền Chiêu hiện tại đã không còn tinh thần phần chấn bông bột của ngày xưa, nay chỉ còn lại một khuôn mặt vô thần ngồi ở chỗ kia giống như người đã chết, chỉ riêng có ***g ngực phập phồng cùng mí mắt thỉnh thoảng chớp nháy cùng hơi thở của gã mới cho thấy gã còn sống mà thôi. Đầu tóc gã bù xù tùy tiện nhiều ngày không chải làm cho gã càng nhìn thêm giống một người tha phương tứ phía không chốn nương thân.

Nhìn Cơ Huyền Chiêu chỉ sau một trận tang thương mà tiêu tụy, lại nhìn sang còng tay và còng chân trên tay chân gã, Cơ Huyền Xa thoáng chốc ngẩn ngơ, những câu hỏi đã sớm nghĩ sẽ nói cũng nhanh nghẹn lại nơi cổ họng rồi.

Hít mũi một cái, hắn cẩn thận thấp giọng gọi, “Tiểu Chiêu...”

Cơ Huyền Chiêu tựa hồ như không có nghe thấy, vẫn là như cũ ngồi một chỗ, đầu cúi xuống không hề nhúc nhích.

“Tiểu Chiêu, van cầu anh, anh nhìn em đi, em là tiểu Xa a!”

Thân thể Cơ Huyền Chiêu hơi hơi lay động một chút. Gã chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, khàn khàn cổ họng hỏi, “Cậu tới làm gì?”

“Em....” Cơ Huyền Xa đau lòng nhìn Cơ Huyền Chiêu hiện tại chỉ giống như một cái xác không hồn mà thôi, “Em đến thăm anh.”

Cho dù Cơ Huyền Chiêu giết mẹ hắn, đâm bị thương ông nội mà hắn luôn tôn kính, cho dù giữa hắn và gã có thật nhiều khúc mắc nhưng kia hai mươi năm thân tình cũng không thể hủy diệt được đâu, không có gì là có thể thay thế nó cả.

“Thăm tôi?” Cơ Huyền Chiêu hừ lạnh một tiếng, “Tới xem tôi khi nào thì chết sao? Yên tâm đi, sẽ nhanh thôi!”

“Tiểu Chiêu!” Cơ Huyền Xa quát to một tiếng, “Em cho tới bây giờ cũng không nghĩ như vậy, em không muốn nhìn thấy anh chết!”

Đúng vậy, hắn đã muốn mất đi thật nhiều người thân rồi. Hắn không nghĩ sẽ lại mất đi thêm một vị anh họ đã cùng mình từ nhỏ lớn lên này nữa đâu.

“Vậy cậu muốn thế nào? Tôi đã muốn hai bàn tay trắng rồi, chết mới có thể được giải thoát thôi.”

“Tiểu Chiêu, em muốn anh sống! Anh còn có em, còn có Cơ gia a.”

“Cậu? Cơ gia?” Cơ Huyền Chiêu dờ khóc dờ cười nhìn vẻ mặt đứng đắn của hắn, lập tức không hề báo trước mà ha hả cười, “hahahahahahaha ~ Còn có Cơ gia? Ha haha haha cấp ~”

“Có cái gì đáng cười?”

“Y

Ha hả, nếu tôi có thể lựa chọn, tôi tình nguyện không phải sinh nhầm vào Cơ gia!” Cơ Huyền Chiêu hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cơ Huyền Xa, “Không có cậu, không có Cơ gia, thậm chí còn không cần được sinh ra trên đời này, như vậy....” Gã đưa tay đặt lên ngực, “Nơi này sẽ không đau như vậy....”

Cơ Huyền Chiêu gục đầu xuống, lại tiếp tục cười đến ngớ ngẩn, âm thanh khàn khại lại có chút bi thương, “Ha ha ha, Tiểu Xa a, biết không, tôi là tôi rất ganh tị với cậu a, ganh tị cậu có tất cả, ganh tị đến nỗi tôi muốn tự tay hủy diệt hết tất cả, tự tay hủy diệt cậu kia!”

“Cho nên anh giết mẹ em?” Cơ Huyền Xa kích động, gắt gao đập tay vào tấm chắn thủy tinh. Khớp hàm hắn cắn chặt lại vang lên chút âm thanh kéo kẹt ghê người.

“Ha hả, mẹ cậu?” Cơ Huyền Chiêu ngẩng đầu, đôi hàng lông mi chớp nháy một chút, một bộ như là bất đắc dĩ, “Đúng vậy, bà ấy là mẹ cậu, là mẹ của cậu.... Chính là cậu biết không, bà ấy cũng là mẹ của tôi, là mẹ ruột của tôi đó! Ha ha haha~”

“Sao? Làm gì giật mình nhìn tôi như vậy?” Ngụy Thành Huy thản nhiên đứng dựa vào khung cửa, hai mắt gắt gao nhìn lão nhân ngồi trên xe lăn kia, “Vẫn là nói, không phải ông đang nghĩ tôi là hồn ma về ám ông đó chứ?”

Ánh mắt kia, điệu cười kia làm cho Cơ Trung Lâm vĩnh viễn cũng không có cách nào khác quên được. Hơn ba mươi năm trước có một cái nữ nhân cũng dùng ánh mắt như thế này nhìn lão đầy cười nhạo như thế. Cơ Trung Lâm hai tay nắm chặt lấy tay vịn xe lăn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Cậu tới đây làm gì?”

“Ông liên như vậy không hoan nghênh đứa con đã xa cách hai mươi năm này của ông?”

“Hừ! Tôi cho tới nay cũng chưa từng xem cậu là con tôi!”

Lời nói lãnh tuyệt như vậy cũng không có làm cho y cảm thấy thương cảm gì cả, tựa hồ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn cho lắm. Ngụy Thành Huy nhíu nhíu mi, chậm rãi đến gần Cơ Trung Lâm. “Nếu hai mươi năm trước ông có thể để cho Cơ Thần Huy tới giết tôi, này liên chứng minh ông cho tới bây giờ cũng không có đem tôi làm con ông rồi!”

“Điều đó không có khả năng... không có khả năng!” Cơ Huyền Xa lắc đầu thì thào nói, “Anh nói vậy!”

“Nói vậy?!” Cơ Huyền Chiêu hừ lạnh một tiếng, “Tôi Cơ Huyền Chiêu dù có rảnh rồi cỡ nào cũng sẽ không lấy mấy thứ này ra nói vậy. Huống chi lại vì một con đi, tôi đây cũng sẽ không thêm lãng phí chính mình!”

“Không cho phép anh nói mẹ tôi như vậy!” Hấn kích động đập vào tấm chắn kính, hai mắt hấn sung huyết hận không thể trên người Cơ Huyền Chiêu đốt ra vài cái lỗ, “Anh có chứng cứ gì chứ! Vì sao lại nói bừa như vậy!”

Cơ Huyền Chiêu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, không quan tâm đến Cơ Huyền Xa đang quát to, gã chỉ nói, “Ày! Tiểu Xa có còn nhớ rõ lúc sinh nhật mười tuổi của cậu không? Tôi đánh cậu một cái, một cái rất mạnh, sau đó lão nhân gia kia liền đem tôi hung hăng mắng một trận đó.”

Sinh nhật mười tuổi? Hấn nhú mi, tựa hồ nhớ tới cái gì.

Ngày đó là sinh nhật mười tuổi của hấn, cả nhà cao thấp đều vui vẻ chúc mừng hấn. Tuy rằng Cơ Huyền Chiêu ngày đó đã muốn là học sinh trung học nhưng vẫn như cũ rất hiếu động, mặc kệ người lớn đi qua đi lại bao nhiêu cũng cùng hấn chơi đùa rất vui vẻ. Nhưng ngay sau đó tựa hồ như Cơ Huyền Chiêu cũng không thể nào thân cận hấn nữa, có khi còn dùng một loại ánh mắt không cam lòng cùng một chút ghen ghét mà nhìn hấn.

“Nhớ rõ! Anh đánh em làm mặt em xưng một cục....”

“Thật không? Bởi vì a, ngày đó ở trong phòng bếp, tôi nhìn thấy mẹ ngươi cùng ba ta yêu thương vụng trộm, cũng là khi đó tôi biết, tôi chính là do bà ấy cùng ba tôi sinh ra..... Ha ha, cậu biết lúc ấy tâm tình tôi thế nào không?”

Cơ Huyền Xa hoàn toàn sững sờ tại chỗ. Lúc này vẫn còn tức giận lên xuống nhưng giờ phút này hoàn toàn trống rỗng. Hình ảnh một nhà hạnh phúc hòa thuận phút chốc vỡ tan.

Yêu đương vụng trộm? Mẹ, anh họ..... vẫn là nói chính mình nên kêu gã một tiếng anh trai?

“Biết không? Tiểu Xa, từ khi biết được sự thật, tôi liền không có lúc nào là không ghen tị với cậu, không hận cậu! Rõ ràng đều là con của bà ấy, dựa vào cái gì cậu lại có hết thấy quan tâm của bà ấy. Mà tôi cái gì cũng không có. Thậm chí lúc đối mặt nhau cũng giống như tôi với bà ấy không có quan hệ vậy! Ày, Tiểu Xa, cậu nói cho tôi biết đi, nói cho tôi biết tại sao a!”

Cơ Huyền Xa run rẩy, hai mắt suy sụp ngồi phịch xuống. Hấn lẩm bẩm nói, “Em không biết.... Em không biết.....”

“May mà khi có Đình cùng tôi, an ủi tôi. Cô ấy quả thật rất ôn nhu, rất tốt.....” Nhớ lại quá khứ tươi đẹp, trên khuôn mặt thống khổ của Cơ Huyền Chiêu lại lộ ra một nụ cười, ánh mắt gã thật nhu hòa làm Cơ Huyền Xa một bên thật không thở nổi, một loại thống khổ thở không được.

Từ biểu tình kia của Cơ Huyền Chiêu, hấn biết, đối với Cơ Huyền Chiêu mà nói đó là khoảng thời gian hạnh phúc đến cỡ nào, tất thấy liền có thể đem hết thấy thống khổ của gã đánh tan đi.

Mở lớn hai mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Ngụy Thành Huy, Cơ Trung Lâm bị quá khứ đã qua ẩn hiện làm trên mặt lão khó được hiển lộ khiếp sợ cùng chột dạ.

Ngụy Thành Huy không cho là như vậy, cười cười, “Giật mình như vậy sao? Ông cảm thấy được kế hoạch của mình quá hoàn mỹ không có sót mẻ nào sao? Làm cho Cơ Thần Hi tự mình ra mặt đem mọi người giết chết rồi ngụy trang thành trận ẩu đả, một phen thiêu chết tất cả, àn, ông làm đích thực rất hoàn hảo!” Nói xong, Ngụy Thành Huy vỗ vỗ tay, “Có lẽ ông nên đổi nghề làm biên kịch, như vậy ít nhất còn không sợ nửa đời sau không còn tin tức!”

“Ngươi không cần châm chọc khiêu khích ta! Có chuyện gì cứ nói thẳng ra!”

“Àn, đúng, vốn là tôi với ông ngay khi ông giết mẹ tôi liền đã không còn gì để nói!” Dứt lời, vẻ vui cười của Ngụy Thành Huy trong nháy mắt biến thành cừ hận, nổi lên bão tố khắp nơi làm cho người ta nhìn vào sinh ra hàn quang.

“Tiểu Chiêu, thực sinh lỗi, nếu em có thể sớm biết chuyện giữa anh và chị Tuyền Đình thì.....” Cơ Huyền Xa cúi đầu uể oải nói. Tuy rằng mình không có làm gì để sinh lỗi gã nhưng trong lòng vẫn là cảm thấy thực áy

này. Mà phần áy này này ngay khi biết được Cơ Huyền Chiêu chính là anh trai ruột của mình thì lại càng tăng thêm.

Cơ Huyền Chiêu lắc đầu cười khổ, “Tiểu Xa, cậu không có sai. Tôi trách cậu là bởi vì tôi vô năng. Bởi vì tôi ngay cả bảo vệ người mình yêu cùng đứa con cũng đều không thể....”

Cái gì? Đứa nhỏ?..... Như thế nào như thế? Cơ Huyền Xa kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cơ Huyền Chiêu.

Cơ Huyền Chiêu đưa tay lau mặt nghĩ muốn che đi nước mắt sắp chảy ra nhưng thanh âm run rẩy lại không thể nào che dấu được tâm tình của gã, “Ha ha....Chúng tôi đều đã có kế hoạch rời khỏi Cơ gia, rời khỏi đất nước này..... khi biết chính mình sắp làm cha làm cho tôi cảm thấy.... cảm thấy.... tôi trên đời này chính là nam nhân hạnh phúc nhất. Chính là.... chính là.....”

Chính là ông nội lại đem Cơ Tuyền Dĩnh gả cho hắn.... khó trách khi đó Cơ Tuyền Dĩnh lại phải bỏ qua món cà phê mà cô yêu nhất mà uống nước chanh, khó trách cô cực lực bảo cậu phải đi thuyết phục ông nội hủy bỏ hôn ước. Đơn giản chỉ là, khi đó cô đã có người yêu, giữa bọn họ còn đã có kết tinh.

“.... Cho nên anh giết mẹ? Thậm chí làm bị thương ông nội? Đơn giản chỉ là vì ông nội làm hôn ước cho em và chị Tuyền Dĩnh?”

“Vì đứa nhỏ, tôi đã quyết sẽ không làm chuyện gì dính đến chuyện sát sinh!” Cơ Huyền Chiêu ngẩng đầu, kiên định nói, “Mà là bọn họ quá phạm, là bọn họ! Là bọn họ giết Tuyền Dĩnh!”

Cuối cùng một câu, Cơ Huyền Chiêu hét lớn làm vang vọng cả một căn phòng, chấn động cả Cơ Huyền Xa đang ngồi trên chiếc ghế kia. Trong đầu hắn là cả một mảng hỗn loạn hoàn toàn không có đáp án..... Thế giới xinh đẹp khi chưa bỗng nhiên trong nháy mắt đều chuyển thành hắc ám....

14. Chương 14

CHƯƠNG 13

Giết chị ấy..... giết đứa bé kia.... giết.... giết.....

Này một chữ cứ luẩn quẩn mãi trong đầu Cơ Huyền Xa không buông, cứ ong ong vang lên quanh tai hắn.

“Dĩnh đi tìm lão nói chuyện muốn lão giải trừ hôn ước nhưng mà lão không đồng ý. Đúng vậy, cho dù có là tôi thì lão gia tử căn bản cũng không xem vào trong mắt, huống chi là cô ấy một nữ nhân ngoại tộc?” Cơ Huyền Chiêu ôm đầu cười khổ, “Kết quả lão già kia lại biết cô ấy mang thai con của tôi, ha ha, lão già quả nhiên rất yêu thương cậu đó tiểu Xa a. Vì cậu, lão nhất định phải mang về một cô cháu dâu “Tuyền Dĩnh sạch sẽ”, cho nên....”

“.... mẹ?”

“Đúng vậy, lão già kia cho mẹ cậu làm cho Tuyền Dĩnh xảy thai. Bọn họ rõ ràng biết Tuyền Dĩnh có thể chất khá miễn cưỡng, bọn họ rõ ràng biết! Chuyện này cùng với mưu sát có gì khác nhau sao? Có khác nhau sao? Ô ô....” Cơ Huyền Chiêu ôm lấy mặt khóc lên phát tiết hết tất cả tích trữ trong lòng, phát hết nỗi buồn mất đi người mình yêu. Tất cả những biểu hiện này đều làm cho Cơ Huyền Xa một trận lạnh lẽo đi.

Hắn cho tới bây giờ cũng không biết, bất luận là ông nội mà hắn vẫn luôn tôn kính kia hay là người mẹ mà mình vẫn luôn y lại, còn có người anh trai Cơ Huyền Chiêu và người chị họ Cơ Tuyền Dĩnh đã cùng nhau lớn lên kia hắn đều không hiểu hết. Nguyên lai là hắn như vậy khờ dại, như vậy ích kỉ a. Hắn vẫn là chưa bao giờ hoài nghi có điểm gì khác thường, cũng căn bản không nghĩ tới chuyện tìm hiểu cho dù dưới đáy lòng có nghi vấn đi chăng nữa.

Nói đến đây, hắn thật sự là một con người quá nhu nhược đi. Hắn sợ hãi đối mặt với sự thật chính mình nhu nhược, mỗi ngày chỉ muốn chính mình có cuộc sống ‘khoái hoạt’ mà thôi.

“Thực xin lỗi, xin lỗi.... Thực xin lỗi....” Hấn khóc, lặp đi lặp lại lời xin lỗi kia. Hấn thật sự không còn cách gì khác ngoại trừ xin lỗi, hấn không thể thay đổi chuyện đã xảy ra, cũng không thể cứu vãn được gì, chỉ hi vọng lời xin lỗi kia có thể bù lại áy náy dưới tận đáy lòng mình.

“Đứa ngốc, khóc cái gì chứ?” Cơ Huyền Chiêu buồn cười nhìn tiểu đệ đệ nhỏ hơn mình bốn tuổi trước mắt, “Hảo hảo mà sống đi, sống luôn cả phần của anh nữa....”

Chung quy cũng không thể nào oán hận hấn được, cho dù hấn có làm gì sai đi nữa, dưới tận đáy lòng Cơ Huyền Chiêu vẫn là yêu thương hấn — bởi vì hấn là đệ đệ thân ái của mình a.

“Không! Tiểu Chiêu, em sẽ tìm cho anh một luật sư tốt! Sẽ giúp anh ra tòa! Em nhất định cứu anh!”

Cơ Huyền Chiêu nhắm mắt lắc đầu, mỉm cười, “Không cần lo lắng như vậy” Quay đầu nhìn bầu trời u ám bên ngoài khung sắt kia, Cơ Huyền Chiêu nhẹ nhàng lầm bầm lầu bầu, “Ba tháng, Tuyền Dĩnh hấn là đang ở một chỗ nào đó chờ anh đến mất kiên nhẫn rồi đi. Ai, cô ấy vẫn luôn oán giận anh trầm trề để cho cô ấy phải chờ a.”

“Tiểu Chiêu....”

“Trở về đi, Tiểu Xa, cảm ơn em đến thăm anh.”

“Tiểu Chiêu, anh..... em....” Do dự nửa ngày, Cơ Huyền Xa như trước không biết chính mình nên làm gì đây. Nhưng mà hấn không nghĩ rồi đi, đi rồi liền sẽ chẳng còn cơ hội nữa. Hấn một lần nhìn từ trên xuống dưới của Cơ Huyền Chiêu, hấn nhất định phải ghi nhớ hình ảnh người anh đã cùng mình lớn lên cười giòn vui đùa này, nhất định phải nhớ kĩ.

“Trở về đi, Tiểu Xa.” Cơ Huyền Chiêu lên tiếng thúc giục.

Bất đắc dĩ, hấn đành chậm rãi đứng lên. Hai chân giống như bị dính cứng, một chút cũng không động được.

Nhìn thấy vẻ mặt Cơ Huyền Xa lưu luyến không rời như vậy, Cơ Huyền Chiêu khẽ thở dài, đành đứng lên đối với tấm kính thủy tinh cười cười, “Tiểu Chiêu, em đã lớn rồi, không cần anh phải che chở.”

Nói xong liền đưa chân bước đi về phía cánh cổng sắt.

“Tiểu Chiêu!...”

Đi đến chỗ cánh cửa sắt, Cơ Huyền Chiêu dừng lại, lưng đưa về phía Cơ Huyền Xa nói, “Lúc trước quên nói cho em, Ngụy Thành Huy của em.... Không, chúng ta vẫn là nên gọi anh ta một tiếng ‘tam thúc’ mới đúng. Anh ta là người được lão nhân kia nuôi dưỡng từ nhỏ, nguyên danh gọi là Cơ Thành Huy. Bởi vì lúc gặp qua anh chỉ mới bốn tuổi cho nên ấn tượng mơ hồ, lúc gặp lại mới nhớ không ra.... Bảo trọng!”

Nói xong liền ly khai khỏi phòng.

“Kì thật hôm nay tôi đến cũng không có chuyện gì,” Ngụy Thành Huy rút tay vào túi áo, nhát nhát thoải mái nhìn xuống lão nhân đang ngồi trên xe lăn kia, “Tôi chỉ là muốn nói cho ông một tiếng, từ hôm nay trở đi, tại thành phố này, Cơ thị sẽ không còn nữa.”

“Là ý tứ gì?”

“Là ý tứ gì ư? Chính là ý trên mặt chữ ấy. Cơ thị hết thời rồi. Đứa con thân ái Cơ Thành Diệu của ông lúc này chỉ sợ đã muốn kí bản chuyện nhượng công ty rồi ý.”

“Không có khả năng!” Cơ Trung Lâm trừng lớn hai mắt, thân thể bất toại kia nóng lòng muốn đứng lên tóm lấy Ngụy Thành Huy.

Hơi hơi lui lại mấy bước, Ngụy Thành Huy theo phản xạ kéo áo khoác che lại phần bụng đã có chút hơi nhô lên cuat mình, trên mặt vẫn là như trước đam phong quả niệm, thậm chí còn có thêm chút khoái ý. Phản ứng này của Cơ Trung Lâm làm cho y có cảm giác trả thù thành công lắm a.

“Không có khả năng? Thân ái phụ thân a, có cần tôi nhắc nhở một chút không? Năm đó ngoại tổ phụ,... Ân.... nên gọi là tổ phụ của tôi? Ông ấy chính là đem tài sản Cơ thị chia ra hai phần, một phần cho đương gia kế vị là ông, còn phần còn lại chính là cho....”

“Cho tiện nhân Cơ Trung Gia!”

Thô ngữ dơ bẩn kia làm bình tĩnh của Ngụy Thành Huy biến mất không còn tăm hơi nữa, y tức giận trừng Cơ Trung Lâm, đưa tay tím lấy áo của lão nhân, nghiêng rằng nghiêng lợi gần từng chữ, “Một.Tên.Cường.Gian.Như.Ông.Không.Có.Tư.Cách.Gọi.Tên.Bà!”

Phải không? Huy là người của Cơ gia sao? Cơ Huyền Xa khó tin nhìn cánh cửa sắt đang đóng lại kia, nhất thời không thể tiêu hóa nổi tin mà Cơ Huyền Chiêu vừa báo cho hắn.

Huy là người nhà Cơ gia? Tam thúc? Con trai ông nội?... Chính là vì sao? Vì sao cho tới giờ cũng chưa từng nghe Huy nói qua? Vẫn là nói....

Trong đầu quay về khoảng thời gian hắn cùng Ngụy Thành Huy gặp nhau cho tới giờ: Y lần đầu nghe tên mình thì khiếp sợ, chán ghét; mẫu thân nhìn thấy Huy lần đầu thì co quắp bất an.... Chẳng lẽ là thật?!

Vội vàng xoay người, Cơ Huyền Xa chạy ra khỏi phòng thăm tù kia. Hắn cần phải biết rõ đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra a. Rốt cuộc cho tới bây giờ hắn vẫn là một thằng khờ không biết cái gì cả. Hắn hiện tại cần phải biết mọi chuyện, biết hết tất cả!

“Gặp Cơ Huyền Chiêu chưa?” Cậu trai thân thiết tiến lên hỏi.

“Ân!” Gật gật đầu. Cơ Huyền Xa lúc này không nghĩ muốn nói nhiều, chỉ đơn giản bước vào trong xe ngồi.

Đối với hành động của Cơ Huyền Xa, cậu trai bĩu môi, không có hỏi gì thêm, cũng tự mình leo lên xe.

“Phiền anh chạy đến công ty ngoại thương Tinh Thần hộ tôi.” Cơ Huyền Xa hiện tại trong đầu đều toàn là những câu nói cuối cùng của Cơ Huyền Chiêu cả, cũng không thèm nhìn lên mà chỉ đơn giản ra lệnh nói.

Cậu trai kinh ngạc quay đầu nhìn về mặt trầm tư của Cơ Huyền Xa, tự hỏi hắn cho cậu cùng người yêu là lái xe tư nhân à?

Bực bội cắn môi, cậu trai vẫn là đối người yêu bên cạnh gật gật đầu, oán giận nói, “Hừ, các người người Cơ gia đúng thật sự là ta đây, chỉ biết hô phong hoán vũ thôi, ngay cả mạng người cũng không thèm quan tâm!”

Cơ Huyền Xa ngẩng đầu nhìn lên phía trước, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, vội vàng hô to một tiếng, “Dừng xe! Dừng xe!”

“Anh rốt cuộc muốn cái gì chứ?”

“Không cần đi chỗ kia nữa, tôi có chuyện khác rồi, tôi đi trước!” Cơ Huyền Xa vừa dứt lời xong liền mở cửa xe chạy đi, gọi một chiếc taxi, lập tức nghênh ngang biến mất.

“Anh ta rốt cuộc là bị cái gì a?”

“Đại khái là có chuyện gấp đi.” Nam nhân lái xe cảm thán.

“Hừ, cho nên nói mất người nhà giàu rất lảm chuyện.” Cậu trai dựa lên bả vai nam nhân, “Vẫn là tiểu dân chúng như chúng ta tốt nhất.”

“Đúng vậy, ít nhất là bình yên hạnh phúc.”

“Ân!” Cậu trai cười cười đem đầu mình dựa sâu hơn. Đúng vậy, ít nhất so với Cơ Huyền Chiêu cùng Cơ Tuyên Đình thì bọn cậu vẫn là hạnh phúc hơn rất nhiều.

Nhìn gương mặt nhăn nhúm bao phủ bởi những vết chân chim trên mặt, Ngụy Thành Huy chỉ cảm thấy chán ghét nghĩ muốn nôn. Y không chút ngại ngối hất bàn tay lão đang túm ở một góc áo mình ra.

“Hừ! Không có tư cách?” Cơ Trung Lâm bĩu môi, “Là cô ta không có tư cách mới đúng! Cô ta ngoại nhân mà còn theo ta tranh giành đồ của ta?”

Đúng vậy, bà ta là nữ nhân không phải sao? Nữ nhân mà còn mơ tưởng khát vọng này nọ! Thân đã là nữ nhân, là ngoại nhân mà có đủ tư cách muốn tranh với lão sao!

“Cho nên ông liền cưỡng gian bà, rồi sau đó mới giết bà?!” Ánh mắt dữ tợn, Ngụy Thành Huy hận không thể ngay lúc này đây đưa tay bóp nát lão nhân gia bộ dạng yếu ớt nhưng tâm địa độc ác trước mắt này đây.

“Đúng!” Giơ lên một nụ cười đắc ý, Cơ Trung Lâm cao ngạo hất cằm, “Là bà ta đồ tiện nhân không hiểu chuyện. Bà ta nghĩ tìm đến được Trần gia thì liền có chỗ dựa vững chắc sao? Là có thể thoát ly được Cơ gia? Nằm mơ!”

Hết thấy sự thật của nhiều năm trước đã rõ ràng nhưng nghĩ đến thảm cảnh một nhà hòa thuận bị phá hủy, lại nhìn đến nét tươi cười của lão nhân Cơ Trung Lâm làm người ta sinh hận kia, Ngụy Thành Huy nội tâm phần nộ, trong nháy mắt bùng nổ đến tận cùng, bất chấp cái gì gọi là đạo đức chuẩn xưa, y liền đưa tay cho lão nhân một đấm lên đầu. Cho dù lão đã muốn là một lão phế nhân, cho dù người nọ là thân sinh phụ thân của y!

“Súc sinh!” Thóa mạ một câu, Ngụy Thành Huy run run nắm tay, hai mắt bốc hỏa trừng nhìn Cơ Trung Lâm đang té trên mặt đất, “Chỉ tiếc ông muốn vạn tính kế vẫn là cuối cùng không cách nào đạt được điều ông muốn!”

“Đúng vậy, lúc ấy không nghĩ tới nửa đường lại sinh ra cái nghiệt chủng như ngươi!”

Vô lực thở dài một cái, Cơ Thành Diệu nắn lòng đi vào văn phòng. Cuối cùng, Cơ gia qua trăm ngàn năm qua vẫn là rốt cuộc bị mình hai tay dâng cho người ta. Cảm giác tội lỗi dâng lên làm một thân cường tráng của Cơ Thành Diệu thất lực cũng nâng lên không nổi. Cơ Thành Diệu giương mắt nhìn nhìn bốn phía. Ân, cuối tuần này, nơi này hết thấy cũng không phải là văn phòng của mình nữa rồi đi...

“Chủ tịch, hiện tại rảnh không?” Trương trợ lý gõ gõ cửa, thấp giọng hỏi.

“Vào đi, còn có, tôi đã không còn là chủ tịch rồi.” nói ra câu cuối kia, trong giọng nói lại có điểm tang thương làm người ta nghe vào không khỏi có chút buồn đau.

“... Nga, vâng!” Vị trợ lý đã theo lão bản này nhiều năm cũng có chút ảm đạm, “Đúng rồi, lúc trước anh có nói tôi đi điều tra xí nghiệp Ngụy thị kia, tôi từ bằng hữu bên Mỹ lấy được một số thông tin khá thú vị.”

“Nga, vậy sao?” Cơ Thành Diệu không có ngăn đầu, chỉ là lấy một tay xoa xoa đầu nằm trên ghế lão bản. Hiện tại còn truy cứu thì có ý nghĩa gì nữa, công ty cũng đã muốn không còn thuộc về mình rồi, không phải sao?

“Ân!” Trương trợ lý nhìn tư liệu trong tay nói, “Ngụy Thị là mười bốn năm trước đột nhiên phát triển lên. Tuy rằng người kia gọi là Ngụy Quang, nhưng nghe nói quản lý chân chính là con nuôi của ông ta, gọi là Ngụy Thành Huy! Mà điều làm cho người ta kì quái chính là lúc trước Ngụy Thành Huy này là thông qua phương pháp gì mà đem công ty của bọn họ phát triển lớn mạnh hẳn lên, có thể nói là cùng với Cơ thị tương xứng nhau.”

“Ngụy Thành Huy?” Cơ Thành Diệu nguyên bản ánh mắt vô thần đột nhiên lại chớp động hẳn lên. Chính là mình đa tình rồi sao?

“Ân, đúng vậy! Đây là ảnh chụp!” Trương trợ lý vừa dứt lời liền lấy ra ảnh chụp đưa cho Cơ Huyền Diệu.

Vội vàng tiếp nhận. Lúc vừa thoáng nhìn qua xong, Cơ Huyền Diệu kích động từ chỗ ngồi nhảy đứng lên.

Người mà mình nhớ nhung nhiều năm như vậy, kia nụ cười trầm ổn mà khiêm tốn. Vốn đã nghĩ vĩnh viễn sẽ mất đi, vốn đã nghĩ hai người hai nơi không thể chạm đến... Hiện giờ bỗng chốc thấy được bộ dạng y lớn lên. So với gương mặt có chút trẻ con trong trí nhớ kia, trong ảnh chụp gương mặt lại càng thêm góc cạnh rõ ràng, vừa nhìn vào đã làm cho người ta yêu thích, rất mềm mại mà đáng yêu.

Ngón tay vân vê gương mặt trên tấm ảnh chụp kia, Cơ Thành Diệu thì thảo lắm bầm, “Thật tốt quá...”

Trương trợ lý có chút khó hiểu nhìn Cơ Thành Diệu đang đối với tấm ảnh mà mỉm cười một mình kia, thấp giọng gọi, “...Chủ tịch?”

“Ân?! A Cậu cứ tiếp tục!”

“Nga~” Trương trợ lý chọn mi, thức thời tiếp tục nói, “Làm tôi cảm thấy hứng thú nhất chính là, Ngụy Quang ở hai mươi một năm trước chính là một vị luật sư tư nhân cho một nữ nhân tên Cơ Trung Gia. Chỉ tịch, anh có biết nữ nhân tên Cơ Trung Gia này không?”

Cơ Trung Gia? Cơ Thành Diệu nhú mi, một người nữ nhân ôn nhu cao quý, là cô của mình, cũng là mẹ đẻ của Huy..

“Nguyên lai là ông ta...” Cơ Thành Diệu lầm bầm. Khó trách lúc trước cảm thấy được cái tên Ngụy Quang lại quen thuộc như vậy. Cẩn thận giấu lại, chính mình lúc Cơ Trung Gia qua đời có gặp qua người này vài lần, ngay lúc đó ông ta chính là luật sư phụ trách chuyện chia tài sản mà.

Lại cúi đầu nhìn người trong tấm ảnh chụp trên tay, Cơ Thành Diệu càng thêm xác định, người trong tấm ảnh chụp kia chính là người mình nhưng nhớ hai mươi năm qua.

“Huy... Huy.... Em còn sống.... Thật sự còn sống.... Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Đô đô đô~~ Một trận tiếng chuông điện thoại vang lên. Cơ Huyền Diệu buông ảnh chụp, kéo giãn cà vạt một chút, Cơ Thành Diệu tiếp điện thoại, “A lô?”

“Nhị thiếu gia!” Âm thanh của quản gia truyền đến, còn có chút lo lắng.

“Có chuyện gì sao? Lão gia xảy ra chuyện gì?”

“Không phải, tuy rằng biết không nên hỏi nhưng tôi cảm thấy được nên báo cho thiếu gia nghe một tiếng, chuyện tựa hồ có chút không ổn.”

“Nga?”

“Là như vậy, vừa rồi có một người tự xưng tam thiếu gia xông vào, còn tới tìm lão gia. Tôi xem cậu ta không có mang hảo ý cho nên có chút lo lắng...”

Ba một tiếng ném ống nghe đi, Cơ Thành Diệu cầm lấy áo khoác trên sofa chạy đi.

“Chủ tịch, anh đi đâu vậy?” Trương bí thư hoang mang nhìn Cơ Huyền Diệu hỏi han.

“Có chút việc, chuyện công ty nhờ cậu giúp tôi!” Phán phó xong, Cơ Thành Diệu một đường chạy đến thang máy cách đó không xa.

Huy! Huy! Thật là em sao? Cuối cùng em cũng trở lại rồi? Chờ anh! Lần này anh nhất định không bao giờ... mất đi em nữa!

“Đúng vậy, thật sự là làm khó dễ ông năm đó cố gắng diễn một màn phụ tử tình thâm a.” Ngụy Thành Huy trào phúng hừ lạnh, “Chỉ tiếc lúc ấy cho dù có làm người giám hộ của tôi thì số tài sản kia vẫn như cũ ông vẫn không thể động vào. Nói trắng ra ông vĩnh viễn của không thắng khỏi mẫu thân!”

“Không có khả năng! Người thắng vĩnh viễn là ta! Là ta!” Dùng sức chống lên xe lăn, Cơ Trung Lâm dùng hết toàn thân khí lực hô lớn. Trong lòng bức bách chính mình không cho rằng chính mình đã thua, chính là nữ nhân kia mới thua cuộc!

“Ha hã, phải không? Vậy ông chờ xem báo kinh tế sáng ngày mai đi, tôi nghĩ nhất định sẽ rất oanh động a!”

Ngồi xổm xuống thân, Ngụy Thành Huy trừng lớn mắt nhìn Cơ Trung Lâm, kiêu ngạo mà gọi lên khoe miệng, “Chẳng những không có đến được một phần kia của mẫu thân, người lại bị tôi đem phần của ông cũng cướp đi luôn, có phải hay không ông sẽ rất thống khổ a? Biết không, tôi chờ ngày này thật lâu, từ lúc tôi biết nguyên nhân mẫu thân qua đời, từ lúc bị ông thiếu chút nữa đưa đi gặp thượng đế trên trời rồi.”

Đứng lên, Ngụy Thành Huy cười đến thoải mái, giống như một đứa nhỏ khổ đại vậy, “Thân ái phụ thân, yên tâm đi, tôi sẽ không để cho ông chết, như vậy thì quá tiện nghi cho ông rồi. Từ giờ trở đi, tôi muốn nhìn ông sống không bằng chết tự mình vượt qua quãng đời còn lại, ha ha!”

Nói xong, ánh mắt y chứa đựng tràn ngập sung sướng cùng cười nhạt khinh miệt, lập tức xoay người rời đi, độc lưu lại một mình lão nhân gia nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt tràn đầy sát ý.

Đi khỏi cửa, Ngụy Thành Huy dựa vào một vách tường, ngẩng đầu nhìn lên một mảng cổ phù được khắc trên trần nhà.

Mẫu thân, Trần thúc, hai người có thấy không? Con làm được rồi, con rốt cuộc cũng làm cho tên ác ma kia mất hết tất cả, hai người có vui không?

“Huy!” Âm thanh phát ra thô suyền, lộ ra hưng phấn cùng kích động không tài nào che giấu được.

Quay đầu, Ngụy Thành Huy kinh ngạc nhìn nam nhân cách mình chỉ có vài bước.

Ngụy Thành Huy cảnh giác nhìn nam nhân từng bước từng bước tiến lại gần mình, người nam nhân đã làm cho mình thống khổ kia, cho dù người này cũng đã từng cho mình một chút cảm giác ấm áp của gia đình.

“Tiểu Huy....” Cầm lấy tay y, Cơ Thành Diệu nhẹ nhàng hô, hai mắt gắt gao nhìn vào người đã làm cho mình nhớ nhung ngày đêm, cẩn thận quan sát đến từng chi tiết.

Hơi hơi nhíu mi, Ngụy Thành Huy điều chỉnh hô hấp của chính mình, hết sức làm cho chính mình bình tĩnh đối mặt nam nhân, “Sao vậy? Đến xem lão gia tử sao? Yên tâm, ông ta sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu!”

“Tiểu Huy! Thật là em!” Kích động xông lên, Cơ Thành Diệu ép y vào tường, đem y nhốt trong hai cánh tay của mình, một bên tham lam nhìn y, một bên lấy tay sờ nhẹ lên má y, sờ nhẹ đến nỗi giống như nếu chính mình không cẩn thận thì y sẽ tan biến đi vậy, Sờ lên đôi mắt, thẳng xuống cằm.

Ấm áp! Có nhịp đập! Huy của mình còn sống! Còn sống!

Cơ Thành Diệu hưng phấn nhếch môi, si ngốc ngây ngô cười.

Không kiên nhẫn đẩy ra bàn tay đang động của Cơ Thành Diệu, Ngụy Thành Huy lạnh lùng hỏi, “Không biết nhị thiếu gia có chuyện gì?”

“Huy?!” Kinh ngạc nhìn Ngụy Thành Huy, Cơ Thành Diệu chỉ cảm thấy cảm giác nhiệt tình kia một khắc liền bị ngữ điệu lạnh lẽo của y tiêu diệt đi không còn thấy bóng dáng nữa. Bỗng chốc giữa hai người lại hiện lên một cổ xấu hổ lạng lẽ lưu chuyển.

“Tiểu Huy.... Mấy năm nay em sống tốt không?” Cẩn nhắc hồi lâu, Cơ Thành Diệu mới ôn nhu dò hỏi.

“A, không cần ngại quan tâm! Tôi sống rất tốt.” Ngụy Thành Huy cười khê, chán ghét nhìn nam nhân thành thực ổn trọng trước mắt, “Hơn nữa phải nói, không có ngại cùng lão gia không coi ai ra gì kia, tôi sống càng thêm tốt!”

“Tiểu Huy!” Kích động cao giọng, Cơ Thành Diệu vội vàng biện giải, “Em rõ ràng biết tôi đối với em....”

“Đối với tôi làm sao? Không cần theo tôi nói cái gì huynh đệ tình thâm, kia chỉ làm cho người ta chê cười thôi!”

“Không —! Em rõ ràng biết tôi thích em!” Lớn tiếng nói, Cơ Thành Diệu không thể khống chế bản thân nắm chặt cánh tay Ngụy Thành Huy, lực đạo mạnh giống như muốn đem tình cảm trong nội tâm của mình khắc vào trong cơ thể y vậy.

“Thích tôi? Ha ha, một kẻ biến thái đi cường gian chính đệ đệ của mình mà biết nói chữ ‘thích’ sao?”

“Tiểu Huy, không phải như vậy! Anh là thật sự....”

Mạnh mẽ hất ra sự kiềm chế của Cơ Huyền Diệu, Ngụy Thành Huy lạnh lùng nói, “Không cần theo tôi giải thích, tôi chỉ biết khi tôi mười lăm tuổi, tôi bị người gọi là nhị ca của tôi cưỡng bạo, tôi cũng chỉ biết, trên đời này trừ bỏ lão gia tử, anh cùng Cơ Thành là người mà tôi hận nhất! Tôi tuy rằng sẽ không làm ra mấy

chuyện phóng hỏa giết người nhưng bắt quá tôi không thể cam đoan nếu anh còn dây dưa nữa, tôi sẽ có đủ khả năng kiềm chế xúc động của mình đâu!”

Vừa dứt lời, Ngụy Thành Huy sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch, cũng không quay đầu lại mà cất bước rời đi.

Nhìn Ngụy thành Huy có ý muốn rời đi, Cơ Thành Diệu kia một khắc cảm nhận một lần nữa thống khổ khi nghe ‘tin dữ’ của nhiều năm trước. Như vậy đau lòng động lại trong ngực làm cho người ta không thể hô hấp nổi, trái tim như vậy đau, đau đến nỗi làm cho người ta cảm giác cả thế giới như biến mất rồi, nhân sinh không còn hi vọng nữa.... Chịu đựng như vậy đã đủ rồi, chính mình đã chịu đựng quá đủ! Không nghĩ như vậy lại xảy đến một lần nữa, lúc này đây, vô luận thế nào chính mình cũng phải giữ y lại, đem người mình yêu giữ chặt bên người, cho dù.... cho dù là không từ thủ đoạn!

“Tiểu Huy!” Nhanh chóng đuổi theo, Cơ Thành Diệu không đợi Ngụy Thành Huy phản ứng liền đưa y túm vào trong phòng.

Nhìn cánh cổng sắt màu đỏ thẫm kia, Cơ Huyền Xa làm vài cái hít sâu vào. Ngực cấp tốc phanh động tựa hồ muốn nhắc nhở hần, chỉ cần hần đi vào, có lẽ sau này hết thấy đều sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất không còn nằm trong quỹ đạo xưa nữa. Nói không khiếp đảm đó là gạt người, Cơ Huyền Xa biết chính mình dù sao cũng là một người an nhàn không thích lo lắng, nhưng ngược lại vừa nghĩ đến chuyện Cơ Huyền Chiêu nói cùng kia tê tâm liệt phế khóc rống, hần biết nếu còn trốn tránh nữa thì mãi mãi cũng sẽ không giải quyết được cái gì. Còn có chuyện của Huy, vô luận thế nào, hần đều phải hỏi cho rõ ràng.

Đi vào đại sảnh quen thuộc, đi lên cầu thang hôn ám kia, Cơ Huyền Xa đứng trước cánh cửa phòng đóng chặt kia, không nặng không nhẹ gõ ba cái, “Ông nội, là con.” Vừa dứt lời liền đẩy cửa bước vào.

Vừa vào cửa, Cơ Huyền Xa liền nhìn thấy Cơ Trung Lâm đang khó khăn bò lên xe lăn.

“Ông nội, đã xảy ra chuyện gì?” Chạy nhanh đến, hần lo lắng dò hỏi.

“Nghiệt chủng! Nghiệt chủng!” Hết sức trừng hai mắt, Cơ Trung Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, lăm bầm lầu bầu, “Giết! Giết!—!”

“Ông nội, ông đang nói gì? Cháu là Tiểu Xa a! Ông nhìn rõ ràng, cháu là tiểu Xa a!”

Cơ Trung Lâm bị Cơ Huyền Xa dùng sức lay động, đôi đồng tử trắng dã mới chậm rãi hồi phục chút thần thái. Thấy khuôn mặt non nớt trước mặt, Cơ Trung Lâm ôm đồm cánh tay hần, “Tiểu Xa, đi! Thay ông đem cái tên nghiệt chủng kia bắt về, ông muốn giết hần!”

Nghiệt chủng? Cơ Huyền Xa khó hiểu mặt nhăn mày nhú, nhìn trước mắt người luôn miệng nói ‘giết’ kia. Đây là ông nội mà hần biết sao? Vẫn là nói người lãnh huyết vô tình mới chính là ông đi?! Nghiệt chủng là ai? Chẳng lẽ là Huy? Huy đã đến đây sao?

Không có lên tiếng, Cơ Huyền Xa yên lặng đem Cơ Trung Lâm đỡ lên xe lăn rồi mới chính mình ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Cơ Trung Lâm, “Ông nội, bỏ chuyện kia một bên đi. Cháu hôm nay đến là muốn hỏi ông một chút chuyện.”

“Hỏi ta?” Cơ Trung Lâm xem xét Cơ Huyền Xa một lần, từ trên xuống dưới đánh giá một phen.

Là lão lỗi giác sao? Hôm nay Cơ Huyền Xa tựa hồ không giống như ngày xưa vô ưu vô lo, luôn luôn ôn hòa, tựa hồ lại thêm bình tĩnh chừng chặc hơn.

“Đúng vậy.” Gật gật đầu, Cơ Huyền Xa hỏi, “Chị Tuyền Đình thật sự là bệnh mà qua đời sao?”

Chân tướng

“Vì cái gì lại đột nhiên hỏi cái này?” Như đưng phải vấn đề này làm cho Cơ Trung Lâm có chút không ổn định mà kinh ngạc.

Cơ Huyền Xa không nháy mắt mà nhìn chăm chăm vào Cơ Trung Lâm, nhìn đối phương hơi giật giật mày, rồi sau đó lại là một ánh mắt đầy né tránh. Tâm, trong nháy mắt bỗng như chùng xuống, nguyên bản còn nghĩ là có một tia tốt đẹp, nhưng đến nước này thì cũng không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Chung quy hết thấy đều như lời tiểu Chiêu đã nói? Cơ Huyền Xa có chút ảm đạm mà suy nghĩ.

“Bởi vì con nghe được một chút làm cho con để ý.”

“Hừ! Chuyện này căn bản cháu không cần phải quan tâm!” Cơ Trung Lâm không thể chống chế lại chóng mặt, ngón tay run rẩy mà nắm thật chặt tay vịn của xe lăn, “tiểu Xa, cháu chỉ cần hảo hảo làm theo ý ông là được rồi!”

“Ông nội, Tuyền Dĩnh Tả dù thế nào cũng chính là con cháu của Cơ gia, là biểu tỷ của con!”

“Cháu câm miệng cho ông! Cái gì mà con cháu Cơ gia, nó không xứng! Cũng không chịu ngấm lại bản thân mình, nó thế nào mà muốn đặt điều kiện với ông? Trong nhà này mọi chuyện là do ông định đoạt!” Cơ Trung Lâm rống lớn. Đúng vậy, nữ nhân Cơ gia là cái gì? Có thể làm được cái gì cơ chứ? Bất quá chỉ là một thứ chứa đựng dòng máu huyết nhục của Cơ gia trong người mà thôi! Dựa vào cái gì mà muốn chia sẻ thứ gì đó với lão, dựa vào gì mà đòi uy hiếp lão chứ?!, “Này mà vì nữ nhân tính cái gì? Bọn họ xứng đáng bị như thế!”

“Ông nội?!” Cơ Huyền Xa kinh ngạc nhìn người trước mặt sao là ông nội mình mà sao lại thất thật như xa lạ quá vậy, mở miệng định nói, nhưng thật lâu mới chậm rãi nói ra, “—Cho nên, Tuyền Dĩnh Tả là do ông phái người đi giết?”

“Hừ!” Cơ Trung Lâm vì quá run run mà không nói điều gì. Nhưng chính tiếng hừ lạnh khinh thường kia làm Cơ Huyền Xa nghe vào trong tai đầy khẳng định là sự thật.

Trong đầu bỗng một trận trống rỗng, ong ong trầm đục. Đối mặt với sự thật này, Cơ Huyền Xa có vẻ non nớt mà vô lực, không thể có phản ứng gì, chính là chỉ có thể ngơ ngác mà đứng nhìn Cơ Trung Lâm ngày thường mang đôi mắt chớp động hữu thần, dù như thế nào cũng không qua như thế, vẫn luôn không thay đổi, nay lại mang một ánh mắt đầy biểu tình dữ tợn.

Người ta có nói hử dù có dữ đến cỡ nào cũng không cần con của chính mình, lại không nghĩ đến chính trưởng bối mà mình luôn luôn tôn kính lại có thể xem con cháu huyết mạch của mình như con kiến không bằng, không có một tia ăn năn, không có một tia bi thương, không có một tia đau lòng, cứ như là chả có chuyện gì xảy ra vậy.

“Vì cái gì.... Vì cái gì vậy ông nội? Tuyền Dĩnh Tả mới mười sáu tuổi a....”, Bởi vì tâm tình khó chịu mà ghen ngào nước mắt, nhưng nhiều hơn tất cả là một loại đau lòng khôn xiết, đối với gia đình như vậy mà cảm thấy tuyệt vọng.

Cúi đầu nhìn Cơ Huyền Xa đã muốn khóc đến thê thảm, Cơ Trung Lâm không hờn giận mà nhanh nhẹn đôi mi, nhưng vẫn là theo tính tình mà nói, “Tiểu Xa, ông cũng không có biện pháp nào khác, tất cả những chuyện này ông làm cũng là vì Cơ gia mà thôi!”

Cơ gia.... Vì Cơ gia, như vậy thì cái gia phả kia có ý nghĩa gì? Đẩy ra tay Cơ Trung Lâm đang muốn đến trấn an mình, Cơ Huyền Xa lùi lại mà rống to, “Cơ gia! Cơ gia! Ông nội, ngài luôn miệng nói vì Cơ gia! Nhưng người hãy nhìn lại mà xem, hiện nay Cơ gia có còn hay không? Đây là kết quả mà ngài muốn?!”

Bởi vì Cơ Huyền Xa dùng sức đẩy khá lớn nên làm cho Cơ Trung Lâm có chút loạn choạng, Cơ Huyền Xa trừng lớn hai mắt mà hô lớn, “Ông nội! Bác đã chết, mẹ đã chết, Tuyền Dĩnh Tả chết, tiểu Chiêu cũng muốn bị bắn chết rồi, đây chính là Cơ gia mà ngài muốn?! Một Cơ gia chỉ toàn có chết chóc?”

“Ba!”

Cơ Huyền Xa ôm lấy mặt, không thể tin được trước mắt mình, gương mặt trắng noãn nay chói mắt hồng.

“Hỗn trướng! Đây là thái độ cháu dùng để nói với ông sao? Cơ Trung Lâm khó thở mà mắng, “Đừng cho cháu là tương lai duy nhất của Cơ gia bây giờ mà có thể vô pháp vô thiên! Nói cho cháu biết, trong nhà này, tất cả đều phải nghe lệnh ông! Ông nói ai sống thì được sống, ông nghĩ ai sống không bằng chết thì người đó cũng đừng nghĩ sống được bình yên qua ngày!”

“Năm đó ngài cũng như vậy mà đối xử với Huy?”

“Huy?” Nghe được cái tên này là cho Cơ Trung Lâm một khắc cứng đờ, lập tức căng thẳng toàn thân kinh, “Cháu đã nghe được cái gì? Tên nghiệt chủng kia đã nói cho cháu cái gì?”

“Nghiệt chủng? Ngài đều là như vậy mà gọi Huy? Ha hả.....Ha hả.....” loạng choạng đứng lên, Cơ Huyền Xa biểu tình đại ra mà cúi đầu nhìn Cơ Trung Lâm đang ngồi trên xe lăn kia, “Ông nội, có phải hay không ngày nào đó ngài cũng sẽ gọi cháu như thế?”

“Tiểu Xa.....”

“Ha hả..... Vốn đã muốn hỏi ngài một số chuyện, bất quá hiện tại xem ra là không thể rồi. Bất luận lý do gì, cháu đều cảm thấy được Huy rời khỏi nơi này quả thật rất đúng!” Nói xong, Cơ Huyền Xa liền xoay người rời đi.

“Tiểu Xa— quay lại!”

.....

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Ngụy Thành Huy lui lui về phía sau, không tự giác lấy túi che lại bụng của mình mà bảo vệ. Trước mặt, Cơ Thành Diệu đang nhìn chăm chăm vào y, giống như đã từng ở nhiều năm trước, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống y vào trong người mình đầy nóng rực.

Thân thủ nâng mặt Ngụy Thành Huy lên, Cơ Thành Diệu nhẹ nhàng mà vuốt lấy rồi từ từ đặt lên mặt đối phương một nụ hôn nhẹ, “Tiểu Huy, anh thích em, cho nên em đừng rời anh đi nữa. Cầu em!”

Lời nói đầy chân thành phát ra làm cho Ngụy Thành Huy nhất thời có chút hoảng hốt— chàng trai khờ dại thiện lương Cơ Huyền Xa cũng đã từng vô số lần sau khi hai người hoan ái xong mà cầu xin như thế.

Chẳng lẽ đây chính là huyết thống sao? Ngụy Thành Huy nhú nhẹ đôi mắt mà trầm nghĩ, nhưng mà là vì cái gì? Vì cái gì mà khi được Cơ Thành Diệu vuốt ve, hôn môi lại thấy thực ghê tởm? Không! Phải nói không phải là vì yêu Cơ Huyền Xa mà như thế, tất cả là do bản năng mà chán ghét. Không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được, bàn tay y đã nhuộm đầy máu, giết biết bao nhiêu người như vậy nhiều năm, trở về lại quê hương cũ bày mưu tính kế trả thù, lại không ngờ chính mình lại đơn giản rơi vào trận đồ mà chính mình đã giăng ra, rơi vào những lời ngon ngọt cũng tình yêu của một tên tiểu tử vẫn còn non nớt.

Cười khê, Ngụy Thành Huy thân thủ đẩy Cơ Thành Diệu ra, “Cơ Thành Diệu, tôi đã không còn là người của hai mươi năm trước rồi, làm bạn với người nào, cũng là đều do chính tôi quyết định! Nhưng là—” Dừng lại một chút, Ngụy Thành Huy nhìn Cơ Thành Diệu mà mỉm cười, “trong tim tôi, anh vĩnh viễn không có vị trí!”

“Anh vĩnh viễn không có vị trí!”..... “vĩnh viễn”.....Như bị đá kích thật lớn, Cơ Thành Diệu lão đảo mà lùi lại mấy bước, “Tiểu Huy..... Em hận anh đến như vậy sao?”

“Hận? Không có!” Ngụy Thành Huy lắc đầu, “Có người nói nam nhân tham sống với thù hận, nhưng tôi căn bản không có yêu anh thì tại sao lại phải hận? Phải nói chính xác, đó hẳn là chán ghét! Đúng! Tôi cùng với nhị ca của mình làm loại chuyện này làm cho tôi cảm thấy thực ghê tởm!”

Chậm rãi mà ngẩng đầu nhìn Ngụy Thành Huy tựa tiểu phi tiểu, mọi sự chờ đợi của Cơ Thành Diệu bao nhiêu năm qua bỗng chốc bị thổi tắt.

Tiểu Huy, em là như vậy chán ghét anh sao? Ngay cả hận em cũng keo kiệt không cho anh luôn sao?!..... Không! Không! Em vĩnh viễn là của anh, tiểu Huy! Em chỉ duy nhất thuộc về anh mà thôi!

Ngụy Thành Huy khó hiểu mà nhìn người nam nhân trước mắt không những không rời đi mà ngược lại còn ngày càng tiến gần chính mình hơn, không hiểu Cơ Thành Diệu muốn làm cái gì. Nhưng chỉ trong chớp mắt chưa kịp suy nghĩ, Cơ Thành Diệu đã cởi bỏ cà vạt, nhanh chóng đến trụ hai tay Ngụy Thành Huy, miệng lẩm nhẩm như nhắc nhở kỹ, “Tiểu Huy, anh sẽ không cho em rời xa anh! Em chỉ có thể thuộc về mình anh!”

.....

Từ trong phòng Cơ Trung Lâm đi ra, ánh sáng của những ngọn đèn trên hành lang chính là làm đầu hấn muốn có chút đau nhức. Tâm, hỗn loạn, có bị thương, có thất vọng, mà nhiều nhất chính là sợ hãi. Cơ

Huyền Xa không rõ tại sao trước một khắc chính mình như thế nào lại nghĩ tìm Cơ Trung Lâm mà trách cứ, nếu là trước kia thì đã không có như vậy.

Cơ Huyền Xa dựa vào một bên vách tường, hít một hơi thật sâu như muốn cố gắng đem chính mình bình phục lại con tim đang đập loạn xạ kia, nhưng ngược lại mạch càng đập chậm lại càng làm cho hắn cảm thấy ngày càng phiền táo.

“Có lẽ, nên tìm Huy hỏi cho ra lẽ một chút” Cơ Huyền Xa thấp giọng lầm bầm lầu bầu, trong một khắc đứng thẳng người chuẩn bị bước đi thì lại nghe trong tai một âm thanh ầm ầm truyền đến phá hoại bầu không khí yên tĩnh vốn có khi nãy, liên tục mà vang lên.

“Buông....!”

“Không! Anh vĩnh viễn sẽ không buông em!”

Ma xui quỷ khiến, Cơ Huyền Xa từng bước một đi tới gian phòng vẫn chưa được khóa kia, xuyên qua khe hở, khẽ đảo mắt mà nhìn thấy trong phòng hết tất thấy...

Hắn nhìn thấy gì! Hắn đến tột cùng là nhìn thấy gì!!

Khiếp sợ mà nhìn người nam nhân trong phòng đã muốn lóa lổ trước mắt, người nam nhân mà mình ngày đêm mong nhớ, ngày đêm cùng mình yêu đương...

Hai người ở trong phòng kia lại không có chú ý tới cặp mắt ngoài cửa kia đã muốn cháy đến cực hạn rồi.

Ngụy Thành Huy kiệt lực mà phản kháng – những kí ức xấu xí ngày xưa kia có lẽ là quá lớn, đã khắc sâu tận trong tâm trí, y đã từng nghĩ có thể tha thứ, nhưng cho đến hết thấy vẫn là nổi lên trong lòng không kìm lại được; y nghĩ càng nhiều, từ dưới bụng lại càng ầm ầm đau đến bất nhúc, đó là đứa con của y, sinh mệnh nhỏ bé thấy chính mình sắp gặp nguy hiểm mà phát ra tín hiệu kêu cứu.

Không! Y phải bảo vệ chính mình, cùng với đứa bé trong bụng! Bất luận như thế nào cũng phải bảo vệ lấy!

Cố gắng bình tĩnh, liền một khắc dùng sức mà phản kháng, nhưng Cơ Thành Diệu liền áp đảo, áp chế những đòn kháng cự của Ngụy Thành Huy.

Anh yêu em như vậy nhưng vẫn mãi là không chiếm được lòng của em sao? Nếu vậy thì dùng thân thể của em trước đi, giống như những năm trước vậy, anh vuốt ve thân thể em, hiểu được nhu cầu của em, làm cho em theo tiết tấu của bàn tay anh mà vận vẹo vòng eo!

.....

Hết thấy, trong nháy mắt mọi thứ đều thay đổi –

Người nam nhân đang dùng bạo lực mà khiêu khích Ngụy Thành Huy kia nay trong một khắc liền nằm đè ở trên người y, không chút khí lực, một tiếng kêu rên vang lên, sau đó là ánh mắt đã hồng hồng, vài giọt chất lỏng ấm áp bắn đầy lên mặt làm cho toàn thân Ngụy Thành Huy đều sợ hãi mà run lên.

Ai vậy?

Lạnh lùng mà cúi đầu nhìn vũng máu dưới chân dần dần chảy lan ra khỏi thân thể kia, không hồn giận, không hối hận, trong đôi mắt ấy chỉ chứa lạnh lùng, thị huyết mà tuyệt tình!

.....Này..... Y nhìn thấy chẳng phải chính là thiếu niên ôn nhu thiện lương đây sao? Thiếu niên mà lúc nào cũng chỉ biết ngây ngốc mà quần lấy chính mình, luôn miệng nói “thích” mình đây sao? Ngụy Thành Huy khó có thể tin được trước mắt mình chính là Cơ Huyền Xa đang nhìn chằm chằm từ trên cao xuống.

Máu lan ra theo khoeo mảnh sứ màu lam kia mà từng giọt từng giọt rơi xuống trên nền nhà trơn bóng tạo nên một màu đỏ tươi đến chói mắt. Cơ Huyền Xa thở dốc mà nhìn phụ thân chính mình nằm không một chút cử động liền cảm thấy trong lòng nổi lên chính là một trận khoái ý khác thường. Cái chân chính ngày xưa đã ngủ say dưới đáy lòng rất lâu nay nhìn thấy trước mắt mình như thế liền bị đánh thức rồi—

Bất luận là cái gì thì vẫn là sự thật, Hỏa Mô chỉ có thể là thuộc về chính mình! Những ai muốn chạm hắn, thương tổn hắn, muốn cướp đi người của hắn, toàn bộ đều đáng chết! Thiên đạo vạn quả!

Hai mắt nay đã phủ bởi một màn sương mù, Cơ Huyền Ca yên lặng nhìn về mặt kính ngọc của Ngụy Thành mà thì thào tự nói, “Huy....Mô.....Hỏa Mô.....Anh là của tôi.....Vĩnh viễn đều là của tôi.....”

Giọng nói quen thuộc này làm chi Ngụy Thành Huy phải chấn động, cho dù chính bản thân mình muốn tránh đi, không muốn nhìn, sẽ không thể bị người mà chính mình đã đi lừa dối mà thay đổi. Tự như linh hồn của bọn họ sẽ luôn quấn lấy lẫn nhau, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Ngày xưa gặp hần, thích hần, nhưng lại chỉ là bằng hữu, không hề có tình yêu, cho nên hần không thể gọi là yêu. Mà hiện tại, thích hần, chính là tình nhân, là người yêu của nhau, nhưng hần là địch nhân, tuy có yêu, nhưng càng yêu thì lại càng thù hận không cách nào xóa bỏ, cho nên hần vẫn là không thể gọi là yêu.

Vẫn là nên đối mặt với sự thật đi, tuy rằng ít nhiều không thể tha thứ, tuy rằng lời xin lỗi với thiếu niên này vẫn chưa thể nói ra.... Chi bằng ngay hôm nay chấm dứt tình cảm của nhau đi!

Sờ sờ bụng vẫn có chút đau đớn, Ngụy Thành Huy cười lạnh ra tiếng, “Rốt cục cũng phát hiện ra rồi sao?”

Ngữ điệu xa lạ này làm cho Cơ Huyền Xa có phần kinh ngạc, đôi đồng tử dần hồi phục lại vẻ ban đầu của nó, “Huy.... Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Hơi nâng cằm lên, Ngụy Thành Huy tìm một tư thế thoải mái mà dựa vào vách tường, quần dài đã bị Cơ Thành Diệu kéo xuống một chút liền như vậy mà tuột ra, lộ ra huyết khẩu nhỏ kia đã cùng Cơ Huyền Xa mập hợp bao nhiêu lần, “Chuyện gì là chuyện gì? Đúng như những gì cậu đã nhìn thấy!”

Nhìn Ngụy Thành Huy trước mắt nghiêm túc mà nói, Cơ Huyền Xa chỉ thấy phổi mình trong nháy mắt muốn trương lên vì áp khí mà nứt vỡ, không chút nghĩ ngợi mà xông lên cầm lấy áo Ngụy Thành Huy mà quát, “Không cần quanh co lòng vòng! Nói! Vì cái gì anh lại cùng cha tôi..... cùng cha tôi.....”

“Làm tình” hai chữ này hầu như đã muốn thoát ra khỏi miệng, nhưng Cơ Huyền Xa có thể nào cũng không thể thốt nên lời, bởi hần sợ, sợ nếu mình nói ra khỏi miệng rồi liền được người kia khẳng định là sự thật.

“Cùng phụ thân cậu như thế nào? Làm tình?” Tự hồ hiểu thấu được tâm tư đối phương vốn đang nghĩ gì, Ngụy Thành Huy không e dè mà nói ra, lập tức thân thủ đưa tay mà xoa huyết khẩu dưới thân, không nhanh không chậm mà nói, “Tiểu Xa, tôi nói cho cậu biết, vào thời điểm cậu còn chưa sinh ra, nơi này của tôi đã bị phụ thân cậu trêu đùa! Hơn nữa— không phải là chỉ có một lần!”

Không chút nghĩ ngợi, Cơ Huyền Xa liền cho Ngụy Thành Huy một bạt tai. Ghen tị, phẫn nộ, đan xen cùng bị thương đã làm cho Cơ Huyền Xa mất đi lý trí, một chút lý tính cũng không còn, làm cho hần muốn phát điên lên rồi.

“Câm mồm! Câm mồm! Vì cái gì? Vì cái gì anh lại ở chỗ này? Vì cái gì anh phải cùng phụ thân.... Vì cái gì-?”

“Vì cái gì?” Thân thủ đưa tay chùi tơ máu nơi khoe miệng, Ngụy Thành Huy nhìn vào đôi bàn tay Cơ Huyền Xa đang nắm chặt lại đến run rẩy kia mà nói, “Vì báo thù! Bởi vì tôi hận Cơ gia! Tôi hận tất cả mọi người ở nơi này!”

Hận Cơ gia? Hận tất cả mọi người nơi này? Như vậy cũng là hận chính hần? Bọn họ trước kia đã tính làm cái gì? Lẫn nhau tâm sự nhiều chuyện, lẫn nhau ôm ấp mỗi tối, lẫn nhau hứa hẹn, cuối cùng là tính làm cái gì? Vẫn là ngay từ đầu, hần chỉ vốn là một công cụ báo thù? Chỉ vì báo thù mà nói ra bao lời nói dối như thế?

“Alo?”

“Là bác sĩ Ngụy có phải không? Là tôi, Cao Thành!”

“Là anh a, có chuyện gì sao?” Ngụy Thần Tinh mỉm cười, hần chủ động gọi điện thế này chắc là chính hần đang có chuyện gì khó khăn lắm đây a.

“Lão bản có ở chỗ người không?”

Vừa nghe câu hỏi, Ngụy Thần Tinh như quả bóng bị xì hơi mà vô lực mà ngồi trên sô pha gần cửa sổ. Quả nhiên! Gã vĩnh viễn chỉ vì ca ca mình mà đến tìm mình thôi. Lắc đầu thất vọng, Ngụy Thần Tinh đứng lên đi ra văn phòng, nhìn xung quanh hành lang, “Không có, có chuyện gì sao?”

“Phải không?”

“Ca ca tôi không phải đều là vẫn luôn cùng một chỗ với anh sao? Anh như thế nào mà lại ngược lại đi hỏi tôi cơ chứ?”

“Này... là như vậy, chiều hôm nay lão bản bảo tôi đi tham gia nghi thức chuyển nhượng của Cơ gia, còn cậu ấy thì đến nhà chính của Cơ gia. Nhưng tôi sau khi trở về lại...”

“Lại cái gì? Lại không thấy ca ca?” Ngụy Thần Tinh hét lớn lên, “Anh như thế nào có thể để cho một mình ca ca tôi đi đến nhà chính của Cơ gia, anh biết rõ nơi đó là nơi giết người không sợ máu mà! Anh....Anh....!” Ngụy Thần Tinh gấp đến độ chỉ có thể giơ chân lên, hận không thể nào nhảy vào điện thoại mà đá cho cái tên đầu gộc kia một cái.

“Thực xin lỗi..... Tôi vốn nghĩ không ổn, nhưng mà lão bản lúc đó như thế nào cũng bảo tôi đi đi trước, vô luận như thế nào cũng không được nhúng tay vào....”

“Ảnh nói anh không được nhúng tay anh liền thực ngoan ngoãn nghe lời? Đừng nói anh ấy nói anh đi chết anh cũng liền đi chết luôn à? Anh theo ca ca lâu như vậy, anh....anh.....Anh thật là ngu ngốc mà!”

“Thực xin lỗi....”

“Cao Thành, anh hiện tại đến đây, chúng ta cùng đi đến nhà chính của Cơ gia mang ca ca trở về! Phải đến nhanh! Tôi cho anh năm phút đồng hồ!”

“A? Nga, được!”

Cúp máy điện thoại, Ngụy Thần Tinh cởi áo khoác liền chạy ra khỏi phòng.

Ca ca, van cầu anh! Đừng có gặp chuyện gì không may! Van cầu anh, chờ bọn em!

“Hận Cơ gia? Vì cái gì? Ông nội năm đó không phải đã thu dưỡng anh sao?” Cơ Huyền Xa hai mắt vô thần mà nhìn Ngụy Thành Huy, chất phát hỏi.

“Thu dưỡng?” Ngụy Thành Huy buồn cười mà nhìn Cơ Huyền Xa, “Cậu từ đâu nghe được hai chữ này?”

“Tiểu Chiêu đã nói với tôi như thế, nói anh là được ông nội nhận nuôi, trên danh nghĩa chính là tam thúc của chúng tôi....”

“Hahahaha, thật có ý tứ!” Ngụy Thành Huy cười lớn, cười đến khóe mắt đều phải nổi lên bọt nước, cười đến nỗi làm cho tâm Cơ Huyền Xa ngày càng bối rối. Một lúc sau, Ngụy Thành Huy rốt cục không cười nữa, biểu tình như trước mà nghiêng ngả, “Tiểu Xa, cậu đã nghe nói như thế, tôi liền nói cho người tất cả sự thật đi!”

Sự thật?!

“Tôi là tam thúc của cậu không phải là trên danh nghĩa—” đứng lên, Ngụy Thành Huy nhặt lấy cái áo khoác đặt vào trên người, che đi cái bụng đã có chút nhô ra, chậm rãi mà đến gần Cơ Huyền Xa, “Tôi, vốn tên là Cơ Thành Huy, chính là do ông nội cậu chính mình cường bảo em gái của chính mình mà sinh ra!”

Nhìn Cơ Huyền Xa biểu tình khiếp sợ, Ngụy Thành Huy vừa lòng mà ngồi trở lại phía sau bàn trà, vuốt nhẹ thi thể Cơ Thành Diệu trên mặt đất, từ từ mà nói, “Bất quá lão sau khi cường bạo mẫu thân tôi xong liền nhanh chóng gả cho phòng điền sản Đông Nam Á Trần Chân Hồng, cũng chính là phụ thân trên danh nghĩa của tôi. Mẫu thân tôi chính là một người ôn nhu, bà gả cho Trần gia chính là muốn có được những ngày bình yên, rời xa khỏi Cơ gia. Chính là, ông nội cậu, cũng chính là một tên cầm thú không chịu buông tha mẫu thân tôi, chỉ vì bà ấy có trong tay một nửa Cơ gia do cố phụ để lại. Vì phần gia sản này, lão liền lập ra một sự cố mà giết mẫu thân tôi cùng Trần thúc. Kỳ thật, khi đó lão muốn chúng tôi cả nhà đều chết, chỉ tiếc là tôi vẫn còn sống, mà phần tài sản kia của mẫu thân tôi liền trở thành của tôi, cho nên ông nội cậu

mới mang tôi về nuôi, bởi vì lão muốn lấy danh nghĩa người giám hộ mà nắm lấy phần gia sản của tôi. Bất quá đến cuối cùng lão phát hiện mình tính sai, bởi vì mẫu thân tôi khi còn sống đã lập di chúc nói thêm điều kiện, khi tôi lớn thì mọi phần tài sản kia đều trở thành của tôi, không một ai được nắm giữ. Mà nếu tôi chết, phần tài sản đó liền cho vào quỹ xã hội hết tất cả. Mà khi đó, ông nội của cậu phát hiện ta đã biết sự thật, cho nên—”

“Cho nên?”

“Lão muốn mượn tay mẫu thân cậu, Cơ Thần Hi, để giết tôi. Đúng rồi, khi đó cậu vẫn còn nằm trong bụng mẹ cậu nha!”

Như thế nào lại có thể như vậy? Tại sao có thể? Cơ Huyền Xa kim lòng không đau mà lắc đầu, trong lòng lại nổi lên một trận địa thối miên chính mình: Không phải sự thật.....Không phải sự thật....

“Mà ông nội cậu cho mẫu thân cậu một ý tưởng không tệ nha. Bởi vì mẫu thân cậu biết phụ thân cậu không yêu bà ấy, thậm chí cũng không thêm ôm bà ấy một cái, về phần phụ thân cậu—” Cúi đầu nhìn Cơ Thành Diệu chết không nhắm mắt, Ngụy Thành Huy chán ghét mà nhăn mày, “Vào lúc tôi mười lăm tuổi liền cưỡng gian tôi, mà từ đó về sau hắn liền vô số lần buộc tôi phải cùng hắn phát sinh quan hệ!”

Hít sâu một hơi, Ngụy Thành Huy ngẩng đầu nhìn Cơ Huyền Xa đã muốn không thể nào phản ứng được nữa liền tiếp tục nói, “Cho nên một khắc Cơ Thần Hi giết tôi, tôi liền từ đáy lòng mình mà thề rằng ta phải làm cho Cơ gia các người bạn kiếp bất phục, vì hành vi của bọn họ mà trả giá đại giới!”

Cuối cùng một câu, Ngụy Thành Huy dồn hết ân oán mà nói, nhìn Cơ Huyền Xa trước mắt mà cũng vô cùng đầy thù hận.

“Cho nên, anh trở về là vì báo thù?”

“Đúng”

“Tôi cũng chính là đối tượng anh muốn báo thù?”

“.....Đúng.....” Do dự một lát, Ngụy Thành Huy vẫn là lạnh tuyết mà trả lời.

“.....Kia.....Chúng ta trước kia,chỉ là vì anh muốn chơi đùa nên mới như thế?!”

“.....Đúng!”

Cơ Huyền Xa cảm thấy mọi thứ như quay cuồng trước mắt. Sự thật là như vậy, thật tàn khốc, rõ ràng làm cho hắn muốn khóc không ra nước mắt.

Ngụy Thành Huy nhìn ánh mắt đã bắt đầu tan rã của Cơ Huyền Xa, trong lòng nổi lên một chút không đành lòng, nhưng nếu đã muốn quyết ý chém đoạt hết tất cả, vậy thì đơn giản hoàn toàn một chút đi.

“Sẵn đây cũng nói cho cậu biết, Cơ Tuyên Đình bị giết, chính là tôi đã nói cho Cơ Huyền Chiêu. Vốn chính là vì đình vì cơ này mà kéo cậu đến, làm cho cậu giúp tôi một phen, cũng không nghĩ đến cậu ta vẫn còn non nớt mà xúc động, liền như vậy mà chạy tới giết Cơ Thần Hi. Còn về phần Cơ Thành vì phát hiện người đứng phía sau chỉ thị chính là tôi liền nóng nảy mà muốn giết tôi. Chỉ tiếc ngày thường hắn phóng đảng làm chuyện ác đức, cho nên ông trời cho hắn ở ngay thời khắc mấu chốt tự nhiên liền không chịu giúp hắn, chắc chắn, lúc hắn bị đâm thật sự thê thảm...”

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Cơ Huyền Xa điên cuồng mà hét lên, thân thủ túm lấy Ngụy Thành Huy, “Tôi đã muốn hai bàn tay trắng, anh nhất định là phải lấy luôn chút tâm sống sót cuối cùng của tôi sao?”

“Là như vậy!” Ngụy Thành Huy cười đến tươi sáng, đưa ngón tay lên vẽ vẽ nhẹ lên trên ngực Cơ Huyền Xa, “Cậu hẳn đã biết nguyên nhân không phải sao?”

Nguyên nhân? Cơ Huyền Xa khó hiểu nhìn chằm chằm Ngụy Thành Huy đang cười đến ôn nhu như vậy mỉa hoặc hắn, những khoảng khắc cùng nhau trăm ngàn năm trước kia làm cho chính mình si mê không thể nào tự kìm chế—

Hỏa Mô, trải qua ngàn trăm năm cái xuân thu, vượt qua vô số luân hồi chuyển thế, khó khăn lắm mới gặp lại người, người vẫn như cũ không chịu tha thứ cho ta sao? Không muốn ở cùng ta sao? Người vẫn như cũ chấp nhận thoát khỏi ta, rời bỏ ta?

Cơ Huyền Xa nhìn Ngụy Thành Huy vẫn như trước xinh đẹp, giống như bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, xinh đẹp mà cao ngạo; ích kỉ muốn độc chiếm, không tiếc gì đại giới.

Nhưng, chính mình mang dòng máu của người xấu mà làm cho người mình yêu càng ngày càng rời xa mình, làm cho nhiều người vô tội trong Cơ gia phải bị chôn cùng. Cơ gia cuối cùng cũng bị người xưa của trăm ngàn năm mưa gió làm đến đổ máu, sát vô cùng sờ không xong...

Liên như vậy bị hủy đi, hủy diệt hết tất cả của Cơ gia! Chính là mình, cũng chính là người mình yêu! Trên đời này, chúng ta lại lần nữa bắt đầu, cho anh gặp tôi, yêu tôi, theo tôi vĩnh viễn!

Hủy diệt tất cả

Lửa, một màu đỏ tươi mà bùng bột, tỏa ra một làn khí nóng không thể chịu đựng được. Nó lan tràn, nuốt hết tất cả những gì xung quanh. Hy vọng, rồi tuyệt vọng; những tiếng khóc thét bởi sự mạnh tay cướp lấy sinh mệnh của tử thân. Lửa bốc lên ngày càng lớn, nó vươn mình dẫu đi tất cả bên trong, làm nhiễm đỏ rực một mảng phía chân trời, làm cho con người ta trầm trồ nhưng sợ hãi, cũng làm cho người ta cảm thấy vô lực mà hổ thẹn bản thân mình thật nhỏ bé.

“Không...”, bên cái khoảng không gian đỏ một màu ấy, mọi người đều thống khổ rên rỉ cùng kêu cứu. Ngọn lửa không vì thế mà vẫn hừng hực bốc cháy. Lửa không có cảm xúc!

Đôi mắt vô hồn mà nhìn vào ngọn lửa, Ngụy Thần Tinh thất thần nhìn vào ngọn lửa lớn mà lắc lắc đầu. Điều đó là sự thật sao? Ngay cả người thân còn lại duy nhất của tôi người cũng muốn mang đi khỏi tôi sao? “Không—! Ca ca! Ca ca —!”

Lớn tiếng mà quát to, Ngụy Thần Tinh liều lĩnh mà hướng chạy đến nơi biển lửa ngàn ngút kia.

“Bác sĩ Ngụy! Cô không thể vào đó! Rất nguy hiểm!” Cao Thành cố ngăn mà ngăn chặn Ngụy Thần Tinh đang điên cuồng mà đòi xông vào bên trong cứu anh trai.

“Không — Ca ca! Tôi muốn đi cứu ca ca! Buông ra — ! Buông ra —!”

“Bác sĩ Ngụy!” Đưa tay tặng đối phương một bạt tai. Cao Thành đau lòng mà nhìn Ngụy Thần Tinh đang ngồi sụp dưới đất kia, đau khổ mà nhìn vào ngọn lửa. Người nữ nhân này, vô lực, thống khổ mà nhìn vào ngọn lửa hừng hực bốc cháy ngày càng lớn kia ở cách xa chính mình mấy chục thước. Bất đắc dĩ, Cao Thành sờ sờ đầu của cô mà an ủi, “Cậu ấy mạng lớn lắm, chắc chắn sẽ không có việc gì đâu. Tôi sẽ thay cô đi tìm cậu ấy! Cô kiên nhẫn ngồi ở đây chờ tôi, có được không?”

Nâng lên khuôn mặt đang dần dựa nước mắt nghe Cao Thành nói thế mà có chút khôi phục lại. Đúng vậy, ca ca sẽ không dễ dàng khuất phục vận mệnh như thế, không phải sao? Y đã vượt qua biết bao nhiêu lần sinh tử đều vượt qua được, không phải sao? Bọn họ vừa chỉ mới bắt đầu cuộc sống mới thật hạnh phúc, không phải sao? Ca ca đã nói như thế, y như thế nào có thể dễ dàng chết đi như vậy?

Gật gật đầu, “Hảo!”

Cao Thành vừa lòng mà cười cười, lấy từ trong xe ra một chai nước khoáng lớn, bất chấp tất cả trời có đang rét lạnh, đem chai nước kia đổ lên người của chính mình. Thả xuống bình nước đã cạn, gã cứ như vậy mà tiến vào trong biển lửa.

Lão bản.....Lão bản.....Huy.....Huy.....Huy.....Cậu ở nơi nào? Cao Thành cứ như thế mà trong lòng gào thét tên người nam nhân, cẩn thận mà dò xét xung quanh, vẫn là nuôi lấy một tia hi vọng có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia. Lửa bốc lên ngày càng mạnh, khói tỏa tứ phía lấy đi những giọt không khí quý giá bên trong, không ngừng mà bành trướng.

Rõ ràng đã hứa là sẽ bảo vệ y thật tốt, rõ ràng là sẽ ở bên cạnh y mọi lúc, chính là vì cái gì? Vì cái gì.... Bởi vì hối hận tự trách bản thân mình mà Cao Thành không ngại lửa tấn công vào da thịt mình, bám vào quần áo mà lan ra xung quanh. Gã bất chấp mọi đau đớn mà tiến sâu vào bên trong, trong lòng thầm gọi tên người kia.

“Lão bản—! Khụ khụ khụ.....Huy—! Anh ở đâu?” hấn lớn tiếng mà gọi, nhưng lại không hề nhận được câu trả lời, lời đáp lại hấn chỉ là tiếng rơi cùng tiếng nổ tí tách của những vật dụng đã bị lửa cháy sạch mà vang lên.

Lửa che đi tầm nhìn, mắt cũng đã muốn hoa lên, đầu không còn giữ lại được sự tỉnh táo nữa, nhưng Cao Thành vẫn không hề mất phương hướng mà tiếp tục tìm kiếm bằng một tia hy vọng nhỏ bé trong lòng. Nhưng đến cuối cùng, vẫn là cái cột gỗ trên trần nhà bị cháy mà rơi xuống, áp chế lấy gã. Một khoảng khắc, tất cả mọi thứ đều tan biến trước mắt chính mình.

.....

Khung cảnh trước mắt vẫn là một màu xanh quen thuộc, vẫn là những đám mây trắng xóa nhẹ trôi trên bầu trời; mọi âm thanh của thành thị từ bên ngoài truyền đến đầy huyền ảo bận rộn; mọi người vẫn tất bật mà qua lại, vì chính cuộc sống của mình mà奔波, nhưng ngẫu nhiên vẫn có một vài người an nhàn vô sự, anh bình khoan khoái mà nghỉ ngơi, bàn bạc về tin tức được phát ra trên vô tuyến truyền hình—

Ngôi biệt thự của gia tộc đã kéo dài ngàn năm bị thiêu rụi hoàn toàn vì đại hỏa, hơn mười sinh mệnh đã không may mắn mà thoát khỏi tai ương.

Có người tiếc hận, có người kinh ngạc, có người chỉ cười cười cho qua, nhưng phần lớn... lại là thờơ. Dù sao đối với bọn họ mà nói, vẫn là không có liên quan, chỉ là những người xa lạ, cùng tồn tại trong cái thành phố này mà thôi.

Ngồi trên hành lang của bệnh viện, Ngụy Thần Tinh trong tay cầm một tờ báo mới ra, ánh mắt đại ra mà nhìn qua lớp cửa kính kia, người nam nhân đang nằm hôn mê bất tỉnh bên trong. Mắt cô đã sưng đỏ đến không thể khóc được nữa, nước mắt dù thế nào cũng khó chảy ra; cổ họng cũng khô khốc khó phát thành lời. Chính là bị đau thương cực hạn mà chết lặng tâm.

.....

“Thật sự phải đi sao?” Đứng bên cạnh người nam nhân đang đi ra, nữ nhân âm thanh không lớn mà hỏi han.

“Ừm!” người nam nhân thân hình tuấn tú gật gật đầu. Đôi kính râm lớn kia vẫn không thể che đi những nét tuấn tú trên gương mặt nam nhân, “Nơi này vốn đã không còn gì để cho tôi có thể làm. Hơn nữa, tôi cũng không giúp được cô việc gì”.

“Không phải công ty chính là anh cùng ca ca tôi đã hết tâm mà lấy được sao, hiện giờ.... lại càng cần nhờ đến anh, không phải sao?”

“Tôi ở lại là vì cậu ấy. Mà hiện giờ.... cậu ấy đã đi, tôi tự nhiên không còn lý do gì nữa để mà tiếp tục.”

“Cao Thành..... Anh không cần phải như thế...”

“Chính cô là không nên như thế. Tôi đã quá mệt mỏi rồi. Tôi không muốn nhớ đến chuyện này mà tiếp tục phiền não,” nam nhân hơi vuốt cằm, “Bác sĩ Ngụy, bảo trọng”

Vừa dứt lời, không nhìn đến nữ nhân kia muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nam nhân xoay người bước đi cùng một chiếc chân đã không còn cảm giác, hướng cửa mà đi.

.....

Kéo vành nón xuống một chút, che đi ánh mặt trời đang tỏa chói lóa kia. Mặc dù mới là đầu mùa xuân, nhưng ánh mặt trời lại rất gay gắt.

“Quýt đây! Quýt mới hái đây!”, ven đường, người nam nhân bán quýt lớn tiếng mà rao hàng. Thấy người tới liền lập tức reo lên, khách khí mà tươi cười, “Chàng trai, muốn mua quýt sao?”

“Bán thế nào?”

“Tính rẻ cho cậu, ba đồng một cân thấy thế nào?”

“Ân! Lấy năm cân.” Người nam nhân trẻ tuổi sáng khoái nhận lời làm cho người bán quýt kia mừng rỡ mà gật gật đầu, “Hảo! Không thành vấn đề! Đảm bảo với cậu tất cả đều ngọt”.

“Không cần!”

“Sao?” Người bán quýt có chút khó hiểu lên mà ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt.

“Chọn mấy quả chua là được”.

“Hả?.....Nga.....” Người bán quýt hơi cong lại đôi mi một chút. Đầu năm nay thật sự là toàn gặp phải chuyện lạ nga, không cần quýt ngọt mà lại cần quýt chua, bắt quả, bán thì bán thôi! Được người ta trả tiền cho thì phải bán theo khẩu vị của người ta a. Lưu loát cân xong, bỏ vào bọc nylon, kính cẩn mà đưa cho người nam nhân trẻ tuổi kia, “Đây, quýt của cậu”.

“Àn, cảm ơn!” Người nam nhân trẻ tuổi đưa ra tờ tiền giấy.

Rất nhanh lấy tiền lẻ thối lại, người bán quýt mỉm cười nói, “Đây là tiền thối lại cho ngài. Lần sau lại đến a!”

“Àn”, gật gật đầu, nam nhân trẻ tuổi liền cầm quýt rời đi.

Nhìn người nam nhân này cầm bọc lớn bọc nhỏ vật liệu nấu ăn, người bán quýt không khỏi cảm thán, “Ồi chào ~ thời này mà có nam nhân biết lo nội trợ thế thật sự là không có nhiều lắm, khó mà tìm thấy được một người như vậy a!”

Đi qua mấy cái ngã tư đường, rồi đi qua một khu nhà cũ lớn yên tĩnh. Nơi này vốn đã được dự định phá đi để xây dựng lại, nhưng bởi vì vấn đề tài chính, kế hoạch khai phá bị mắc kẹt, cho nên liền bị bỏ hoang không ai đụng đến. Dần dần, một số người không có chốn để về liền sử dụng làm nơi “an cư lạc nghiệp”.

Đẩy ra cái cửa đã gần như cũ nát quá mức, từ phía bên trong căn phòng không lớn lắm kia phát ra một âm thanh đứt quãng đầy rên rỉ. Nam nhân trẻ tuổi khẽ nhíu mày, đặt xuống bàn những thứ rau quả vừa mua về, cởi áo khoác rồi đi vào bên trong.

Trong căn phòng ấy chỉ có đơn giản một vài vật dụng gia đình, bày đặt rất chỉnh tề. Bức màn cửa màu đỏ chưa được kéo lên được ánh mặt trời chiếu vào làm cho căn phòng sáng lên một màu đỏ sẫm. Một nam nhân tóc dài thống khổ cuộn mình trên mặt đất, tay phải đã bị một sợi dây thừng trói vào song sắt ở đầu giường.

Nghe được tiếng bước chân, nam nhân không khỏi run rẩy hạ thân mình, thống khổ mà nhắm chặt mắt lại tránh nhìn vào người nam nhân đang đi đến trước mặt mình.

Cúi người xuống, nam nhân trẻ tuổi ôm lấy nam nhân đang run rẩy, đưa y trở lại trên giường, “Sao thế? Lại muốn thừa dịp tôi ra ngoài mà trốn đi ư?”

“Ô ân.....” nam nhân thống khổ giãy dụa muốn đứng lên, bắt lấy cánh tay người trẻ tuổi, “Tiểu Xa.....Tôi....Tôi..... bụng tôi rất khó chịu.....”

Người trẻ tuổi tháo mũ xuống, lộ ra một khuôn mặt còn rất trẻ. Người này không là ai khác. Đúng, chính là “táng thân biển lửa” Cơ Huyền Xa.

Cơ Huyền Xa sờ sờ nam nhân đã muốn cúi mặt xuống, cười đến khờ dại, “Còn không được, nơi đó của anh bẩn như vậy, tôi như thế nào cũng muốn rửa nó mới được.”

Nam nhân thống khổ mà lắc lắc đầu, hạ thân run rẩy biến thành cả toàn thân run rẩy, “tiểu Xa..... Ta..... thật sự rất khó chịu.....Àn.....”

Nghe vậy, nụ cười ban đầu trên khuôn mặt Cơ Huyền Xa dần dần tan biến, ánh mắt trở nên hung ác, đưa bàn tay vuốt lấy mái tóc dài của nam nhân kia, “Huy, ngươi lại muốn gạt ta? Giống như lần trước mà lại gạt ta?”

Nhớ tới mấy tháng trước nào đó, nghe toàn bộ chân tướng từ chính miệng người yêu của mình nói ra, tâm bỗng nhiên lạnh giá. Tuy rằng không biết là nguyên nhân gì mà chính mình thoát ra khỏi nơi biển lửa kia, nhưng Cơ Huyền Xa cũng là đồng thời cứu được Ngụy Thành Huy. Hắn cũng đã quyết tâm kể từ đó về sau làm tan cửa nát nhà của chính người mình yêu. Là báo thù!

Chính bản thân cũng đã nghĩ muốn bao lần tra tấn thăm khốc người nam nhân trước mặt vì y đã lừa mình. Một lần, rồi lại một lần, nhưng có như thế nào cũng không thực hiện được, không thể nào mà hạ thủ.

Chính bản thân hắn cũng đã yêu người nam nhân này đến mức không thuốc nào có thể chữa sự nông nổi của chính mình; mà chính mình cùng Cơ gia cũng có thua thiệt nam nhân này, không phải sao?

Nghĩ đến đây, Cơ Huyền Xa lại lắc lắc đầu, dấu đi trong lòng mình một tia áy náy, sờ đến cái bụng đã to lên gần đến ngày sinh nở, theo tầng kia bị chống đỡ mà có thể thấy rõ những mạch máu hồng hồng trên bụng Ngụy Thành Huy kéo đến sau huyết. Hắn lấy tay chỉ nhẹ nhàng mà thối qua một vòng nơi vị trí mẫn cảm của nam nhân kia, lại một bên quan sát biểu tình trên khuôn mặt của Ngụy Thành Huy.

Bởi vì cơ thể mang thai mà càng mẫn cảm hơn chính mình tưởng tượng. Cho dù Ngụy Thành Huy không nghĩ gì, cơ thể vẫn theo bản năng mà phản ứng làm cho hắn xấu hổ mà đỏ mặt.

Liếc mắt thấy hạ thân Ngụy Thành Huy đang từ từ mà cương lên, lại nhìn thấy gương mặt đang ửng hồng lên, hô hấp cũng trônên dồn dập không theo quy luật, Cơ Huyền Xa chỉ cảm thấy trong lòng muốn bốc hỏa. Không chút nghĩ ngợi, liền vung tay đưa cho đối phương một bạt tai, “Tiện nhân!”

Nói xong, lại không chút nào thương tiếc mà thô lỗ rút ra phần thân nơi tiểu huyết đang tắc máu kia.

“A!!!!”, kêu to, Ngụy Thành Huy trầm trọng uốn lẩy thất lạng. Bị cưỡng chế làm máu không ngừng chảy ra. Vô lực nằm trên giường, Ngụy Thành Huy mở miệng hút lấy từng hớp không khí mà thở phì phò.

Cúi thân xuống, Cơ Huyền Xa thì thâm vào bên tai Ngụy Thành Huy, “Tiện nhân, anh cho là như vậy đã xong? Tôi nói rồi, nơi đó của anh đã muốn bắn chết”.

Đúng vậy! Đúng! Nghĩ đến nơi đó của Ngụy Thành Huy đã từng bị phụ thân của mình vô số lần vào ra, Cơ Huyền Xa liền cảm thấy vô cùng chán ghét. Nơi đó vốn chỉ có thể thuộc về hắn, bất luận là trước hay là sau, Ngụy Thành Huy chỉ có thể là của một mình hắn.

“Không! Không cần!” Ngụy Thành Huy trừng lớn hai mắt hoảng sợ mà thét. Y hiểu được ẩn ý trong lời nói của Cơ Huyền Xa kia là gì. Nghĩ đến ngày kia thô bạo mà mập hợp một ngày một đêm kia, y liền tự nhiên cảm thấy sợ hãi.

Mọi chuyện kia hết thấy đều thật đáng sợ! Đáng sợ như đang ở trong sâu trong vực thăm không lối thoát vậy, đây dựa chính mình, cắn nuốt chính mình.

Vì cái gì? Vì cái gì? Tiểu Xa, trước kia không phải một mực ôn nhu khờ dại sao? Chẳng lẽ là y thật sự sai lầm rồi sao?

“Tiểu Xa, không cần! Van cầu cậu!” Ngụy Thành Huy cầm lấy cổ tay Cơ Huyền Xa mà cầu xin. Mới buổi sáng hôm nay, bụng hắn đã bắt đầu âm ỉ đau kéo dài. Y sợ. Y sợ sẽ mất đi đứa bé trong bụng của mình.

Nâng hai chân Ngụy Thành Huy lên, Cơ Huyền Xa quan sát người nam nhân đang nằm trên giường mà cười cười, “Anh có tư cách cầu xin tôi sao?”. Lời nói vừa dứt, liền đem phần hạ thân của chính mình đã sớm dâng trào, không hề bôi trơn qua mà đâm thẳng vào tiểu huyết của Ngụy Thành Huy.

“A— Không—! Đau! Đau quá!” Quơ loạn xạ hai tay chính mình, Ngụy Thành Huy ra sức mà đẩy Cơ Huyền Xa ra, muốn giải thoát phần thân dưới của mình một lần lại một lần nữa bị uy hiếp. Chính hắn có thể cảm nhận thấy đứa bé trong bụng mình đang quơ tay chân mà bất mãn, “Đứa nhỏ! Sẽ làm đứa nhỏ bị thương!”

“Câm miệng!”, lại lần nữa mất kiên nhẫn mà cho Ngụy Thành Huy một bạt tai, “Đứa nhỏ? Hừ! Tôi còn không biết nó là nghiệt chủng của ai kia!”

Tựa như gào thét, Cơ Huyền Xa ánh mắt phức tạp mà nhìn vào cái bụng to lớn của Ngụy Thành Huy.

Tuy rằng tính đúng vào ngày đó, đứa bé này có thể là của hắn, bởi ngày đó bọn họ lần đầu quan hệ cùng nhau. Nhưng là nghĩ đến y cùng với phụ thân mình có đủ loại quan hệ, ẩn dưới đáy lòng kia chính là sự ngờ vực ngày càng không ngừng mở rộng, làm lung lay lý trí hắn.

Cơ Huyền Xa tăng lên tốc độ trừu tiến. Ngụy Thành Huy nay đã bắt đầu choáng vàng đầu óc, mắt hoa lên, dạ dày trống rỗng mà từng đợt run rẩy.

Đau quá.....Đau quá.....Bởi Cơ Huyền Xa áp đặt lên người của chính mình, bụng đã bắt đầu co rút, càng ngày càng đau hơn, càng thường xuyên hơn, càng ngày càng kéo dài, thật giống như, thật giống như.....

Gian nan nhúc nhích nửa người trên, Ngụy Thành Huy cố gắng hết sức mình mà đẩy bả vai Cơ Huyền Xa, “Tiểu Xa.....Dừng.....Mau dừng lại.....A——!”

Suy sụp mà ôm bụng ngã xuống, Ngụy Thành Huy chỉ cảm thấy bụng đau như muốn vỡ ra lập tức trướng lên....Đứa nhỏ rốt cục vẫn là đợi không được đến cùng sao?

Một dòng nhiệt lưu nóng rực chảy xuống chạm vào phân thân Cơ Huyền Xa đang chôn sâu trong cơ thể nam nhân kia, Cơ Huyền Xa trở tay không kịp, khó hiểu nhìn nam nhân phía dưới thân chính mình, chỉ thấy Ngụy Thành Huy đang thống khổ mà ôm bụng kêu rên.

Hắn chưa thấy Ngụy Thành Huy biểu hiện như thế bao giờ, làm Cơ Huyền Xa từ tận sâu đáy lòng không tránh khỏi một trận đau lòng. Không chút lưỡng lự, Cơ Huyền Xa vội vàng rút ra hạ thân của chính mình. Ngay sau đó, liền gặp một cổ chất lỏng mang theo mùi tanh tưởi từ phía huyết khẩu kia mà chảy ra ngoài.

“Huy! Huy! Anh làm sao vậy?” Vuốt lấy khuôn mặt Ngụy Thành Huy đã muốn trắng bệch đi, Cơ Huyền Xa lớn tiếng mà hô.

Đôi lông mi dài hơi hơi nhấp nháy vài cái, Ngụy Thành Huy mơ mơ màng màng mà trả lời, “.....Ân.....Ách.....Đứa nhỏ.....Đứa nhỏ có thể phải.....A——!”

Dùng hết sức lực mà chạm vào Cơ Huyền Xa, muốn từ từ hạ thân thể công kênh của chính mình, nhưng Ngụy Thành Huy lại vô lực mà ngã xuống.

Đứa nhỏ phải sinh ra bây giờ..... điều này làm cho Cơ huyền Xa lập tức sững sờ tại chỗ. Tận đáy lòng là vui sướng, bởi đây chính là hy vọng của Ngụy Thành Huy đã lâu, dùng trăm phương nghìn kế mà bảo vệ lấy nó. Nhưng cũng là băn khoăn, có thể đứa bé này không phải của chính mình. Hiện giờ đứa nhỏ muốn được sinh ra, hắn tốt cùng muốn đối mặt với đứa nhỏ vô tội này như thế nào?

“Ô ân.....” Cắn môi thật chặt, Ngụy Thành Huy dùng hết sức mà túm lấy mép giường. Trong cơ thể, cơn đau ngày càng thăng cấp làm cho hắn khó chịu, không thể chịu đựng được nữa. Y đã định cố gắng kìm lại, nhưng là bất lực, không thể nào thoát khỏi được, “Tiểu Xa.....Xa.....” Sờ soạng vô hướng trong không trung tìm lấy cổ tay Cơ Huyền Xa, “.....Giúp tôi.....giúp đứa nhỏ.....”

Cái túm tay thật mạnh làm Cơ Huyền Xa không khỏi nhú mảy, nhìn thấy vẻ mặt bất lực của Ngụy Thành Huy, tâm lại lập tức mềm xuống. Hắn không thể tưởng tượng giờ phút này hắn phải thừa nhận chính mình thống khổ thế nào. Hôn lấy trán Ngụy Thành Huy, Cơ Huyền Xa một lời an ủi thật ôn nhu, “Không sao cả! Sẽ rất nhanh không sao cả! Tôi sẽ giúp anh! Được không? Cố một chút....”

Cố hết sức mà gật đầu, Ngụy Thành Huy cười cười, “Ân.....”

Đứng lên, Cơ Huyền Xa bắt đầu nghĩ nên giúp Ngụy Thành Huy thế nào đây. Mới đi được vài bước, hắn liền đứng ngây một chỗ. Cả ngày đều bị hận thù cùng ngờ vực vô căn cứ đổ kị giăng đầy tâm trí, đã từng nghĩ phương pháp để trả thù Ngụy Thành Huy, nhưng nay lại quên tất cả để bắt tay vào giúp sinh ra đứa nhỏ gì đó, mà hắn lại không biết chút kiến thức nào về đỡ đẻ cả.

“Huy! Huy! Tỉnh lại! Mau nói cho ta biết, tôi cần chuẩn bị những gì?”

“.....Ô.....nước..... nước ấm.....”

“Còn gì nữa?”

“Một vài..... khăn sạch.....Ách a.....”

“Huy!”

“Mau..... nhanh lên a.....”

“Nga, hảo! Lập tức! Lập tức!” Loạng choạng đi vọt ra tới phong bếp, Cơ Huyền Xa liền lập tức mở vòi nước, đun với mức nhiệt độ cao nhất. Bên tai, tiếng nước chảy, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng gào thét từ bên trong làm cho Cơ Huyền Xa không khỏi run rẩy.

Chưa từng sợ hãi như thế này bao giờ. Tiếng kêu thét ngày càng lớn, giống như muốn nói cho hắn biết rằng, có lẽ, lần này hắn sẽ thật sự mất đi người nam nhân kia, vĩnh viễn.....

Rất nhanh nước đã ẩm lên, Cơ Huyền Xa lại lần nữa chao đảo mà hướng về phòng, lấy ra một vào cái áo sơ mi sạch sẽ xé ra, rồi lại bỏ nhào đến phía giường.

“Huy! Thế nào? Nước ẩm có rồi. Hiện tại phải làm sao?”

“Phù....Phù tôi ngồi xuống....”

“Nga, hảo!”

Ôm Ngụy Thành Huy một khắc, Cơ Huyền Xa đột nhiên phát hiện, thân thể trong ***g ngực mình thật đơn bạc, giống như tất cả sức nặng chỉ là ở cái bụng lớn kia. Tâm, hung hăng tự trách mình. Hối hận!

Dựa vào cái gối mềm ở đầu giường, Ngụy Thành Huy chỉ cảm thấy hạ thân đã muốn bị vỡ ra. Dựa vào một vài kiến thức sinh sản đã lâu không dùng đến trong trí nhớ, y theo bản năng mà mở ra hai chân mình, “Tiểu Xa....giúp....giúp ta nhìn xem..... nơi đó mở nhiều hay ít.....”

“Ân!” gật gật đầu, Cơ Huyền Xa cúi đầu nhìn nơi kia vừa bị chính mình chà đạp giờ phút này vì sinh sản mà căng không ngừng mở ra rồi lại khép lại. Thân thủ so đo một chút, “đại khái tam chỉ.....”

“.....Ân.....” Cười khổ, Ngụy Thành Huy điều chỉnh lại hô hấp của chính mình. Trải qua nhiều lần luân hồi như vậy, tuy là y bảo lưu lại được khả năng sinh sản của kiếp trước, nhưng là thân thể y cấu tạo của nữ tính cùng nam tính là không có khác gì mấy (Ngụy Thành Huy chính là song tính nhân), phải sinh nở như vậy, y thật sự không biết có phải là lần này y phải từ già nơi này hay không.....Huống chi, đứa nhỏ này, bộ dạng thực tráng.

“Ách a —!” Đứa nhỏ trong bụng ra sức đạp, làm gián đoạn suy nghĩ của Ngụy Thành Huy, kéo hắn trở lại với thực tế. Nó như thế như muốn tỏ vẻ bất mãn cùng thân sinh mình. Ngụy Thành Huy bất đắc dĩ sờ sờ cái bụng đang căng cứng của mình — con thân yêu, ngoan, được không? Không cần phải gây sức ép cho ta.....

Cùng với sự trợ giúp của Cơ Huyền Xa, Ngụy Thành Huy một lần, rồi lại một lần như muốn ngồi dậy mà gào thét, dùng sức mà đẩy ra đứa nhỏ bên trong, mà một lần, rồi lại một lần mềm nhũn ngã xuống. Thất lực dưới đã muốn bị cơn đau tra tấn mà đứt ra, căn bản không thể động dậy.

“A A ——!” nắm chặt lấy tay Cơ Huyền Xa, Ngụy Thành Huy giãy dụa bụng. Huyệt khẩu kia đã muốn mở ra, đứa nhỏ kia cũng đã muốn tiến vào cánh cửa chật hẹp kia, lại cứ như vậy mà bị kẹt ở nơi nào rồi cuộc là không thể về phía trước. Đau quá —rất đau—Ngụy Thành Huy mở lớn hai mắt, miệng há hốc, nhưng là như thế nào cũng không thể nào kêu gào lên một âm thanh.

Tiến đến ôm lấy Ngụy Thành Huy, Cơ Huyền Xa bên người mà trấn an, “Huy! Huy! Làm sao vậy? Mau nói cho tôi biết! Đừng dọa tôi a!” (nói cái gì, bộ người đầu óc bị ngu sao =.=)

Thân thể đang căng cứng liền lơi lỏng xuống dưới, dừng ở tại trong ***g ngực Cơ Huyền Xa. Cơ Huyền Xa nhìn kỹ xem Ngụy Thành Huy lại phát hiện y đã muốn ngất đi. Nam nhân đang nằm trong ***g ngực này, trên người thấm đẫm mồ hôi, không có một chỗ nào khô ráo, xuống thân dưới lại là một mảng bừa bãi. Ngay cả như vậy, miệng người kia vẫn như cũ đau đớn mà cúi đầu gào thét, mày cũng khóa chặt, đôi chân mở rộng cũng không ngừng mà run rẩy.

Cơ Huyền Xa đưa tay sờ vào bụng Ngụy Thành Huy. Cảm giác trên lòng bàn tay ấy, đứa nhỏ đang vô quy luật mà đạp mà giãy. Cuối cùng thì đây là đau dạng gì? (rất rất đau người có biết hay không?) Cơ Huyền Xa tưởng tượng, rồi không tự giác mà da đầu thẳng run lên. Ôm Ngụy Thành Huy thật chặt, đem mặt đối phương ép vào má của mình, “ Huy, đứa nhỏ này đối với người thật sự quan trọng như thế sao? Tĩnh lại a, đừng rời bỏ tôi, van cầu anh.....Đừng rời bỏ tôi.....”

Giống như tất cả được quay trở lại, chỉ là một giấc mộng, mây khói mờ mịt cả một mảng không gian. Lần đầu tiên gặp được nhau.

—Hắn, oai hùng to lớn, toàn thân tản ra mị lực cùng lực lãnh đạo đầy uy hiếp.

–Y, đẹp dễ đến lóa mắt, toàn thân tỏa ra một hương vị thần bí cùng hấp dẫn.

Nhưng tại sao chỉ là sau một khắc, vận mệnh cứ như vậy mà dây dưa cùng nhau một chỗ– truy đuổi lẫn nhau, yêu cùng hận.

Có thể quay lại được không? Có lẽ đi, nhưng vẫn rất cuộc là không thể trở về lại được...

Đau.....Đau quá.....Là cái gì.....Đúng rồi, là đứa nhỏ, đứa nhỏ mà chính mình chờ đợi thật lâu, là huyết thống của hắn, vô luận như thế nào đi nữa cũng phải sinh ra đứa nhỏ....

.....

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã sớm lặn đi nghỉ ngơi, ánh sáng của buổi bình minh đảo qua từng góc của nơi thành phố này. Ở một nơi nào đó, từ trong phòng truyền đến một tiếng làm cho người ta phải giật mình hoảng sợ, rồi lại tiếp sau đó là một loạt những âm thanh tượng trưng cho một sinh mệnh mới ra đời, một tiếng khóc thật to, báo hiệu cho mọi người trên thế giới này, một sinh mạng mới bắt đầu, một thứ xinh đẹp của thế giới....

Một bàn tay buông thông xuống, một màu đỏ tươi lóa mắt, một màu đỏ xinh đẹp.

–Về lại nơi ấy, nơi những đàn chim tung cánh, nơi mà tất cả được tự do...

Tiếng khóc thật to, nhưng nghe sao cũng thật buồn....

.....

“Cha.....Vì sao con lại không có mẹ?”

“Bởi vì con có ba ba.”

“Thế tại sao con không được thấy ba ba ?”

“Bởi vì ba ba nhớ gia đình mình, cho nên đã về nhà.”

“Nhà ba ba ở đâu?”

“Ở trên trời.”

“Sao ạ?— Xa quá! Thế khi nào ba ba mới về thăm con?”

“Chờ ba ba không còn nhớ nhà nữa, bắt đầu nhớ tới con.”

Đứa nhỏ ngây thơ ngẩng đầu, hướng trời cao xanh thẳm trên không trung, nhìn sang phải, rồi lại nhìn sang trái, lập tức lớn tiếng mà hô, “ba ba, con nhớ người —”

[Kết thúc]

Kết thúc (Editor tự biên tự diễn cho thỏa mãn thú tính :”>~) – bôi màu nhạt nga~ ai không muốn đọc liền kéo xuống đọc phiên ngoại a

~Tính từ ngày đó đến nay cũng đã muốn được ba năm rồi, không biết Huy ở nơi đó thế nào rồi đây? Hiện tại đứa con đã muốn được ba tuổi, ngày ngày đều là nháo với ta rằng người ta có mẹ nhưng nó lại không có. Ta bảo nó là nó có ba ba, nó liền chuyển sang hỏi ba ba nó ở đâu. Huy, người ở nơi đó nếu có nghe được con người nháo đòi người nhiều như vậy thì liền quay trở về đi, có được hay không?

Thực chất ngày đó chúng thật may mắn, ta quả thật là nên cảm ơn ông trời a. Lúc đó ta vốn đã tưởng đời này ta liền không còn Huy bên cạnh ta nữa rồi. Nhưng đúng lúc đó Ngụy Thần Tinh lại vừa lúc tìm ra tung tích của chúng ta, cũng bởi vì tiếng khóc của bảo bối Gia Viêm của chúng ta quá lớn, giống như là nó khóc không muốn Huy rời đi chúng ta vậy, Thần Tinh liền theo đó mà chạy đến, một bộ giật mình khi thấy tình cảnh xảy ra trước mắt mình. Huy chính là nằm đó bất động, ta ôm bảo bối một bên gào khóc không biết làm thế nào. Quả thật lúc đó ta sợ đến nỗi đầu óc liền mụ mị cả lên, nếu không nhờ Thần Tinh đến kịp rồi gọi cấp cứu, có lẽ giờ này Huy sẽ không còn trên đời này nữa rồi. Hiện tại ta không có Huy bên cạnh, nhưng ta chỉ ít biết được hiện tại Huy đang ở nơi nào a.

Hỏi ta tại sao không gọi Huy về? Ta thực rất muốn, nhưng đó là điều kiện mà Thần Tinh đã đặt ra cho ta.

“Tôi sẽ đem anh tôi về Mỹ điều trị. Hiện tại tình hình của anh ấy quả thật rất không ổn. Mong anh, nếu anh ấy không trở lại, anh cũng đừng nên liên lạc.”

“Chỉ cần cô cứu Huy! Tất cả tôi đều đồng ý!”

Và mọi chuyện cứ như vậy diễn ra, ta ở con phố này chờ đợi ba năm, từng ngày đều hi vọng một ngày Huy sẽ trở về bên cạnh tôi và Gia Viêm. Hi vọng...

Ách, cũng đã bốn giờ rồi, nên đi đón Gia Viêm a. Nó từ tháng trước đã bắt đầu đi nhà trẻ rồi. Cũng vì thế mà ngày ngày đều nháo đòi Ngụy ba ba của nó a, ai

“Nga~ Cục cưng đáng yêu đang chờ ai nha?”

“Ta đang chờ lão cha tới đón nha! Lần nào hần cũng đến đón ta muộn hết!” Tiểu hài tử phì phì nộn nộn dẫu môi. A~ đáng yêu muốn chết.

“Thế ta dẫn cục cưng về, liền sau đó mắng cho lão cha cục cưng một trận, được không?” Nam nhân thuần thực cười ôn hòa nựng nịu tiểu hài tử.

“Ai~ Lão cha ta không cho ta đi theo người lạ nha! Phụ lòng tốt của thúc thúc rồi a. Cơ mà sao nhìn thúc thúc quen mắt lắm nha, hình như ta có thấy thúc thúc ở đâu rồi đó nga.”

“Vậy sao?” Nam nhân vẫn là như cũ cười tươi. Hần đưa tay lên vuốt ve mặt nam hài. Ân, không tệ, da thịt nộn nộn, lại trắng nõn, xem ra nuôi dưỡng không tồi a.

“Lão cha!!!” Cơ Gia Viêm vừa nhìn thấy ta liền hét lớn, một bộ giống như cục thịt bông lăn đùng về phía ta. Nhưng ta trong một khắc vừa nhìn thấy nam nhân kia liền không thể động được nữa! Nam nhân ta nhớ nhung ba năm nay, không có ngày nào là không ngừng nhớ hần. Hần nhìn thấy ta, đối với ta cười cười. Vẫn là nụ cười đó, ôn nhu, vẫn là khuôn mặt đó, ta không bao giờ quên.

“Nga, lão cha, người bị làm sao vậy nha!” Ta nhìn xuống Gia Viêm đang ở dưới chân ta nắm lấy quần ta mà lắc lắc. Ta ôm nó lên, hướng hần mà đi tới.

Nga! Cuối cùng cả gia đình cũng được đoàn tụ rồi!

Ta đứng trước mặt hần, liền không biết xấu hổ nói ngay một câu: “Huy! Ta nhớ người! Người rút cuộc cũng chịu quay về bên ta rồi!”

Hần lại cười. Hần đưa tay ôm lấy ta và Gia Viêm vào trong lòng. Hần nói: “Ân, ta đã trở lại!”

Rút cuộc mọi chuyện cũng đều là quá khứ hết rồi. Khi sống thì nên sống cho hiện tại và tương lai, quá khứ là quá khứ, vẫn nên cho những chuyện đã trôi qua đi vào dĩ vãng đi. Ta với hần, còn có con trai bảo bối của hai chúng ta, từ nay về sau ba người một nhà liền sống hòa thuận với nhau vui vẻ cho đến cuối cùng đi.

Ta nói với con trai bảo bối hần chính là Ngụy ba ba của nó mà nó luôn hằng mong nhớ a, nó liền một phát nhảy dựng lên trèo lên trên người hần, “Nga~ hèn gì con nhìn ba ba quen như vậy nga~ thì ra là gặp ba ba trong hình a~” Và nó hôn tới tấp lên mặt hần. Ta một bên nhìn hai người ôm nhau cười cười, cũng cười ngây ngốc. Dù sao nhìn người trong ảnh với người thật ngoài đời khác nhau a, cũng đừng trách nó không nhận ra Huy, cũng đừng trách ta ít mang ảnh ra cho cục cưng xem, ta chính là mỗi tối đều đem ảnh Huy ra cho nó xem, bảo nó hần là ba ba mà nó luôn đòi muốn có a.

Về sau ta hỏi hần tại sao lại đi lâu như vậy, liền đi tận ba năm, còn có hỏi hần chẳng lẽ không nhớ cha con chúng ta hay sao? Hần liền cười a. Hần nói hần chính là nằm viện một năm, cũng bởi vì nam nhân sinh con, còn có mất máu quá nhiều cho nên liền ảnh hưởng chuyện đi lại cho nên liền phải ở lại thêm một năm, còn một năm kia hần chính là muốn chính mình suy nghĩ thông mọi chuyện a, sẵn tiện cho ta thêm thời gian ngâm lại để có thể hiểu hần vì sao khi đó lại làm như vậy a.

Ta đương nhiên hần đi ba năm liền có suy nghĩ ba năm, ta đương nhiên hiểu hần, cũng không hận hần tại sao làm như vậy. Chuyện qua rồi để cho nó qua đi. Còn có ta luôn sợ hãi chúng ta sẽ giống như Cơ Hiện Viêm và Hỏa Mô, nhưng hiện tại không giống, sự kiện xưa không lặp lại, như vậy không phải là ta may mắn rồi sao? Ha hã!

Phiên ngoại 1

Quả nhiên cuộc đời có nhiều thứ làm cho người ta kinh ngạc a. Có biết không một người mới một khắc trước đây bình tĩnh ôn thuận như nước một khắc sau liền giống như bão nổi sấm chớp phong ba? Có biết không một thí sinh đi thi năm nào cũng rớt tự đứng ở trong một kì thi nọ lại có kết quả vượt xa người khác mấy lần, bỗng chốc liền trở thành ‘nổi danh tứ phía’? Hoặc là một người nghèo đói tưởng chừng cả đời này chắc hẳn là làm khất chứ không hơn, bỗng ngay lúc tính nói googbye với đời thì lại phát hiện mình trở thành hàng tỉ phú ông?

Mà Cơ Viêm Gia của chúng ta, Cơ tiểu bằng hữu, chính là một cái ngạc nhiên tồn tại chính ình trước mặt a. Tuổi còn nhỏ liền ở một tiểu khu không người biết không người hiểu bỗng nhiên liền nổi danh mang ngoại hiệu – “Đồ quỷ đói”!

Cái gì? Cần ta lặp lại lần nữa sao? Không cần đi, ta thực sự là muốn nói lớn tiếng lắm rồi đó, cũng không cần phải làm cho ta cầm microphone hét lớn lên đi, kia ta vẫn còn muốn sống không muốn bị tiểu tử kia chạy đến cắn chết ta đâu!

Làm cha thân sinh của Cơ Gia Viêm, Cơ Huyền Xa đối vấn đề này cũng rất là hoang mang, suy nghĩ từ nay đến hai mươi năm sau liền muốn đau đầu nhức óc, tóc cũng muốn bạc trắng cả ra, cũng không có nghĩ nổi ra nguyên cớ luôn a. Cho dù lúc trước Ngụy Thành Huy mang thai Cơ Gia Viêm, hẳn chính là có như vậy quá phận chút, nhưng mà cũng đâu tới nỗi làm đối cả một lớn một nhỏ đâu a? Mỗi bữa cơm đều là một dạng đồ ăn khác nhau, còn không phải là do hắn tỉ mỉ chọn lựa sao? Mặc dù so ra kém xa với bữa cơm của đế vương thời cổ đại nhưng thế nào cũng có thể so sánh ngang bằng với cấp nhà hàng đi. Khả như thế nào tiểu tử kia lại mang danh chết đói như vậy a?

Nhìn xem, lúc này thằng nhóc mang di truyền của hắn cùng Huy, mang hết tất cả ưu điểm của hai người, bộ dạng tinh xảo phần hồng nộn nộn lại đối với khoai lang người ta nướng chảy nước miếng, còn lưu lại nước miếng trên sạp nướng khoai của người ta nữa., hại lão bá nướng khoai lang phải đem sạp nướng rời đi chỗ khác sợ kia dẽ nước miếng vỡ sẽ đem tiệm của lão trôi đi mất dạng a.

“Yêu! Đồ quỷ đói kia, người lại tới đây kiếm ăn nữa?” Một cái phì nộn tiểu nam hài cầm một thanh khoai lang nướng thơm lừng cười ha hả nói.

Cơ Gia Viêm giương mắt trừng thằng nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn cắn chặt, phần nộ nhìn thằng nhóc mập mạp trước mắt ý có đồ ăn mà làm mặt. Nó Cơ Viêm Gia tuy rằng thích ăn đồ vật này nọ nhưng tuyệt đối không cho phép người khác gọi mình ‘đồ quỷ đói’! Lúc trước không biết vì sao trong tiểu khu này lại náo loạn ít nhiều vụ án đánh nhau nứt đầu chảy máu của nó, thế cho nên dưới tình huống không thể nhịn được nữa này, Ngụy ba ba rút cuộc ban lệnh cho Cơ tiểu bằng hữu của chúng ta – Bất luận phát sinh cái gì cũng không cho phép đánh nhau! Muốn hỏi Cơ Gia Viêm trên đời này sợ nhất cái gì? Vậy thì chỉ có hai thứ, một, đương nhiên là sợ nhất trên đời này không có gì để cho nó ăn. Hai là người có thể làm nên chuyện nó sợ nhất chính là Ngụy ba ba, khi y sinh khí a. Cho nên, Cơ Viêm Gia đối với lời nói của Ngụy ba ba xem như thánh chỉ, nói gì liền nghe. Kết quả là liền có ngay Cơ tiểu bằng hữu của chúng ta một bộ nén giận không cam lòng như bây giờ đây.

Mấy đứa nhỏ thấy Cơ Gia Viêm không có giống như xưa đụng chút liền đánh, liền tự nhiên lớn gan hẳn lên, một vài tiểu đệ tiểu ca liền xông lên, một bên loạng choạng cầm khoai lang nướng trong tay, một bên hét to, “Đồ quỷ đói! Đồ quỷ đói! Muốn ăn không? Muốn ăn hả?”

Cái gọi là chó cùng rứt giậu chính là thế này, nóng quá nhất định sẽ chạy đến cắn người ngay, huống chi này Cơ tiểu bằng hữu của chúng ta lại có tư tưởng nghiêng về hành động, có chuyện liền có hành động ngay. Này, kia Ngụy ba ba nói là không thể đánh thôi đi? Ta đây liền —cắn! Xông lên đi, cầm lấy cái cánh tay phì nộn kia cắn một cái cho hả! Sách, nhìn hắn phì nộn vậy thiết nghĩ cắn vào sẽ hảo lắm, như thế nào lại giống như một con lợn thối a? Bộ tên này không có tắm rửa qua sao? Đối với thức ăn từ trước đến giờ không bao giờ cự tuyệt kia, Cơ Gia Viêm cũng không tự giác nhú tiểu mày, bắt quá không quan hệ, vì một bụng khí này, liền nhịn!

Lập tức, tiểu khu vốn yên lặng liền truyền đến một trận gào rống làm cho người ta phải giật mình. Vài cái tiểu hài không lớn xoay đánh thành một đoàn, nga không, phải nói là Cơ tiểu bằng hữu của chúng ta cuồng cắn cả một vòng. Tuy nói là n đối một nhưng Cơ Gia Viêm tốt xấu ăn nhiều như vậy, nhìn đơn bạc nhưng

người có biết nó ăn toàn “tinh hoa” hay không? Đúng vậy, người ta Cơ Gia Viêm tiểu thân thể kia chứa toàn là mỹ thực tinh hoa a, so với mấy tiểu hài mỡ một đồng kia thật sự là hơn rất nhiều, này vài cái tiểu lâu la căn bản nó không để trong mắt, nhưng mà đối với tụi này, một cái cũng không tha! Thừa dịp khoảng cách, sẵn tiện cắn luôn khoai lang trên tay bọn nhỏ, ân ân, thật sự là ăn ngon! Cơ Gia Viêm thỏa mãn liếm liếm khóe miệng

Đấu xong một trận, Cơ Gia Viêm đặc ý liếc mắt nhìn một đám nam hài bị mình cắn đến mặt mũi bầm dập kia, lại sờ sờ cái bụng ăn đến no của mình, la la hào hứng hưởng nhà mình đi.

Từ ngày đó về sau, chúng ta Cơ Gia Viêm tiểu thiên tài liền có thêm một cái biệt hiệu uy chấn cả một tiểu khu — “Bắt bại kim cương miệng”!

Phiên ngoại 2

Còn nhớ rõ lần đầu tiên y xuất hiện trước mặt tôi, tựa như một thiên sứ sống vậy. Liền ngay trong nháy mắt y đem tôi một người sống trong một thế giới đơn điệu u ám nhuộm đầy ánh hào quang. Năm ấy tôi hai mươi lăm tuổi vừa mới tiếp nhận quản lý chuyện kinh doanh của gia tộc, mà y năm đó mười lăm tuổi, độ tuổi bắt đầu nở rộ quang hoa.

Đối với chuyện phụ thân vì sao lại đột nhiên nhận y làm con nuôi, tôi cùng Cơ Thành quả thật không biết được. Dù sao đối mặt với phụ thân, chúng tôi không có quyền được hỏi “tại sao” đâu. Nhưng tựa hồ Cơ Thành không vừa mắt tiểu đệ đệ mới này cho lắm, dù có gặp mặt thì cũng chỉ là hờ lạnh cho qua. Trái lại, tôi chính mình không biết vì cái gì lại thực thích y, nghĩ muốn tiếp cận y.

Có lẽ bởi vì công tác của tôi quá mức bận rộn, cũng có lẽ là vì tuổi tác chênh lệch khá cao, chúng tôi cơ hội gặp nhau cũng không được bao nhiêu, còn về phần nói chuyện với nhau kia quả thật là một hi vọng xa vời quá. Cho dù tôi có tâm, y vẫn là luôn không có phản ứng, vẫn như cũ một bộ lẳng lẳng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn vạn vật, nhìn vạn sự xung quanh.

“Thành Huy, em ở trường học mới có quen không?” Thừa dịp buổi tối có cơ hội, tôi cũng không có việc gì liền tiến tới hỏi y một chút chuyện không đâu.

Mà y lúc đó gương mặt nhìn tôi, một bộ giống như trách tôi nhiều chuyện vậy, nhưng sau đó y ngay cả đơn giản ngẩng đầu lên cũng không có, một mình tự làm chuyện của mình, xem tôi giống như chỉ là vật trang trí xung quanh thôi vậy. Cứ tiếp tục như thế, tôi thể mà vẫn rất cao hứng, ít nhất là y không có tránh tôi, không phải sao? Chậm rãi trôi qua như thế, ở tháng thứ hai kể từ khi y chuyển vào, y rốt cuộc cũng chịu mở miệng nói “ân” một tiếng với tôi. Tuy rằng chỉ có một chữ thôi nhưng lại làm cho tôi ngày đó hưng phấn cả một đêm, như thế nào cũng vô pháp rơi vào giấc ngủ được. Khi đó tôi còn nghĩ, này không phải là dấu hiệu y đã dần dần chấp nhận tôi làm ca ca của y sao?

Tôi không biết phụ thân đến tột cùng là muốn cái gì, bất cứ chuyện gì ông đều đối tôi cùng Cơ Thành rất nghiêm khắc thể nhưng lại đối với y không thêm quan tâm, mặc y tự sinh tự diệt. Cho nên đối với chuyện mỗi tuần hẳn đều biến mất một chút, phụ thân cũng tuyệt không để bụng. Mà cũng bởi vì hiếu kỳ, ở một ngày cuối tuần xinh đẹp, tôi liền rút ra một khoảng thời gian theo dõi y. Ngoài ý muốn, y lại đến một cô nhi viện nhỏ nhỏ, ở một nơi kia, y là đi gặp một tiểu nữ hài mới tầm mười tuổi.

Người sáng suốt liền có thể nhìn ra y cùng nữ hài kia là có quan hệ, dung mạo tương tự xinh đẹp dưới ánh mặt trời, tựa như một bức tranh ấm áp ngọt ngào.

“Huy ca ca, Huy ca ca~” Tiểu nữ hài lôi kéo cánh tay y, đà đà gọi, “Em làm vòng hoa nga, có đẹp không?” Nói xong, tiểu nữ hài cố ý hơi hơi cúi đầu, khoe khoang cái vòng hoa nhìn không ra hình dạng, lập tức xoay người một vòng, miệng cười cười, ánh sáng trong mắt tràn đầy khát vọng.

“Ân, rất được!” Y ôn nhu cười, nhẹ nhàng mà sờ lên mái tóc dài của nữ hài, “Thần Tinh của chúng ta làm cái gì cũng đều đẹp!”

“Thật sự?!” Tiểu nữ hài mở lớn mắt, có chút thụ sủng nhược kinh mà hỏi.

“Đương nhiên là thật! Ca ca khi nào lừa gạt em nha?”

“Ha ha, Thần Tinh chỉ biết ca ca là tốt nhất~” Tiểu hài tử làm nũng nhào vào ôm lấy khuỷu tay có chút đơn bạc của y, vui vẻ cọ cọ vài cái.

Chưa bao giờ biết, đôi mắt lạnh đối với tất cả kia của y sẽ có lúc có biểu tình như cảnh xuân đến như vậy – kia nụ cười thần nhiên chói dương quang, ấm áp ấm áp tận tâm khảm làm cho nhìn vào không thốt nổi nên lời. Kia một khắc, tôi liền lâm vào cơn lốc xoáy mang tên Cơ Thành Huy, chung quy là không thể kiềm chế được!

Từ đó về sau, mỗi lần tôi có thời gian rảnh liền quần quít lấy y, tham lam nhìn y, mơ đến nụ cười như ban mai của y ngày ấy. Tuy rằng thu hoạch không được bao nhiêu nhưng mà tất cả làm tôi cảm thấy rất khoái hoạt, cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua.

Sau nửa năm kể từ ngày y tiến vào cánh cửa Cơ gia, phụ thân tôi lại an bài tôi cùng Thần Hi kết hôn. Cơ Thần Hi cho tới bây giờ vẫn là một nữ nhân rất khôn khéo, cô biết chính mình muốn cái gì, như thế nào mới có được cái mình muốn, cho nên tôi cũng lười đi truy cứu cô dùng cách nào thuyết phục được phụ thân ngoan cố kia của tôi để cho cô gả cho tôi. Cho dù trước đó cô đã cùng Cơ Thành lêu lổng đã lâu, thậm chí còn đã muốn có được một đứa con bốn tuổi rồi. Bất quá, này đó đều là bí mật, đối với cô, tôi chỉ là một cái công cụ giúp cô sinh ra một người nối dõi tông đường mà thôi, đem cô lên làm nữ gia chủ của Cơ gia. So với cái gì gọi là cuộc sống tân hôn, tôi chính là càng để ý đến y hơn. Bởi vì khi kết hôn, tôi không thể không rời nhà chính tự mình lập gia, cho nên cơ hội để tôi gặp y ngày càng ít đi.

Một ngày cuối tuần nọ, tôi như thường lệ lui tới cô nhi viện kia. Tại trong viện không lớn lắm, thế nhưng lần này tôi lại tìm không ra thân ảnh quen thuộc kia. Không nhìn thấy, một cổ lo lắng liền trỗi lên làm cho tôi cảm thấy quả thực nôn nóng bất an. Tùy tiện kéo một vị tu sĩ hỏi mới biết được y cùng cô bé kia đi ra ngoài, đi ra sau núi.

Tuy rằng lúc trước cũng đã từng theo dõi y đi nơi này vài lần, biết nơi đó là một địa phương khá heo lánh nhưng trong lòng vẫn là nơm nớp lo sợ. Đi nhanh về phía sau núi, cách địa phương y thường đi không xa, tôi mơ hồ nghe được tiếng khóc của trẻ nhỏ.

“Buông em tôi ra!”

“Ô ô ~~ Huy ca ca, cứu em —!”

“Hừ! Muốn tao buông nó ra? Mà dựa vào cái gì?”

Nhú nhú mây, âm thanh kia sao lại nghe quen đến vậy? Tận lực bước tới, tôi đến núp ở sau cái cây gần đó, liền thấy được Cơ Thành đang ác liệt nắm lấy tiểu nữ hài kia, một bàn tay thỉnh thoảng còn rất không ý tứ vói vào trong váy nữ hài.

Nhào đến đánh Cơ Thành, y tức giận trừng lớn hai mắt giống như có thể phun ra lửa vậy, “Buông ra! Buông em tôi ra! Người đồ súc sinh!”

Một tay đưa lên, Cơ Thành một tay đè đầu y xuống đất, “Chỉ bằng mây?” Hừ lạnh một tiếng, Cơ Thành cúi đầu xuống kề sát bên tai y, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hôm nay lão tử sẽ cho mây tận mắt nhìn muội muội yêu thương của mây bị lão tử thượng! Đây là do mây đắc tội lão tử! Biết không? Lão tử nhìn mây đã không vừa mắt lâu rồi!”

“Ca ca.... Huy ca ca.... Ô ô...”

“Hỗn — Đản! Đồ ác ma!” Không cam lòng giãy dụa, y mười lăm tuổi kia một khắc lại giống như một con báo nhỏ vô lực, tràn ngập hung mãnh trong mắt nhưng hoàn toàn bất lực đối kẻ địch. Y như vậy làm tôi thực sự rất đau lòng. Không nghĩ nhiều, tôi từ phía sau cái cây đi ra hét lớn, “Cơ Thành, anh đang làm gì đó! Mau thả bọn họ ra!”

“Gì chứ? Không thấy sao? Lão tử đang cấp tiểu tử này chút giáo huấn a!”

Tuy rằng tôi rõ ràng biết tính nết tự cao của Cơ Thành nhưng nghe mấy lời này vẫn là rất không thoải mái. Tôi đi lên đẩy bờ vai của hắn, “Thả bọn họ, anh như vậy là phạm tội đó!”

“Tao phi! Mấy thứ pháp luật kia thú lắm! Thành Diệu, em đừng có đứng chỗ này cản trở anh, bằng không đừng trách anh với em trở mặt, không cần biết tình cảm huynh đệ cái gì hết!” Vừa nói, tay Cơ Thành lại

dùng thêm chút lực đạo làm cho y không khỏi kêu lên vài tiếng.

“Cơ Thành!” Hô to một tiếng, tôi kéo áo hắn, nhìn chăm chăm vào con mắt đầy kiêu ngạo của hắn, “Thả bọn họ! Nể mặt mũi em!”

“Nga —?” Cơ Thành nhú mi nhìn tôi, vẫn là không nhúc nhích làm cho tâm tôi bồn chồn hẳn lên. Rốt cuộc chỉ nghe hắn hừ một tiếng, “Muốn anh thả nha đầu kia cũng được, dù sao cũng chỉ là cái mông rỗng, anh cũng không hứng thú. Bất quá—”

Cúi đầu liếc mắt nhìn y đang nằm dưới đất, Cơ Thành ánh mắt lại bỗng nhiên hung ác hẳn lên, “Đồ tạp chủng như nó vô luận như thế nào anh cũng muốn hảo giáo huấn một phen! Cũng dám đến trước mặt lão gia tử mà cáo trạng tao! Đúng là không biết lượng sức!”

“Cơ Thành! Anh không thể như vậy! Nói thế nào chúng ta cũng là huynh đệ!”

“Huynh đệ? Thành Diệu, nơi này huynh đệ chỉ có anh với em, còn đồ tiểu tạp chủng này không xứng! Nói sau....” Giờ giờ lên khoe miệng, Cơ Thành ép sát gần bên tai tôi, âm trầm nói, “Thân ái đệ đệ của anh a, ánh mắt muốn nó của em không gạt được ai đâu!”

Kinh ngạc mở lớn hai mắt, tôi khó tin nhìn Cơ Thành đang cười đến giảo hoạt kia. Lời nói trắng trợn của hắn làm cho tôi có cảm giác khiếp đảm khi bị người ta nhìn thấu tâm tư. Tôi đã cực lực che giấu dự vọng như vậy mà liền bị hắn phát hiện ra?!

“Hôm nay đại ca liền cho em một ân huệ, chúng ta hảo hảo ném thử tư vị của tiểu tạp chủng này coi sao, em thấy thế nào?”

Không biết làm sao nhìn Cơ Thành, lại cúi đầu nhìn y đang bị áp chế trên mặt đất kia, trong lòng lại kích động kinh hoàng không ngớt. Lời nói của Cơ Thành tuy rằng làm cho tôi ngoài ý muốn nhưng lại thập phần hấp dẫn tôi. Kia dự vọng khắc chế đã lâu bỗng nhiên nổi dậy, giống như trong từng mạch máu kêu gào, va chạm, muốn đòi tôi giải phóng.

Do dự suy nghĩ, tầm mắt không ngừng chuyển từ trên người y đến nụ cười đến đắc ý của Cơ Thành... Cuối cùng tôi khuất phục, khuất phục dự vọng của bản thân. Liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, tôi gạt đầu, “Hảo!”

Cơ Thành cười không ngớt, vừa lòng gật gật đầu, lập tức đem tiểu nữ hài dưới thân quăng ra ngoài, “Cút đi!”

Tiểu nữ hài bị đau đến mặt nhăn mày nhíu, nhưng lại rất nhanh, cô bé từ trên mặt đất đứng dậy, lung tung hất mấy sợi tóc vương trước mặt, ánh mắt hồng hồng, một trận nhào tới đánh, “Hỗn đản! Đồ chết tiệt! Thả anh tôi ra!”

Cơ Thành cơ hồ có chút không kiên nhẫn, đánh cho cô bé một bạt tai, “Lão tử thả mày mày nên cảm ơn ông, thế nhưng vậy còn muốn đùa với lão tử?”

Cô bé một thân đã muốn bầm trầy nhưng liền không ngại, lại đứng lên hướng tới.

“Đừng tới đây! Thần Tinh! Đi về!” Y bị áp chế dưới lớn tiếng ngăn lại, “Đi về!”

“Huy ca ca....”

“Đi về!” Y lớn tiếng hô, gian nan cử động đầu, mỉm cười, “Thần Tinh, ngoan! Đến chỗ mẹ Maryanne chờ anh!”

Tiểu nữ hài ngưng nước mắt, run run cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng vẫn là nghe lời, ra sức gạt đầu xoay người hướng chân núi chạy tới.

“Ha hã, thật đúng là ca ca tốt a!” Cơ Thành chắc chắc miệng, đối tôi nghiêng đầu cười cười, “Như vậy, thân ái đệ đệ của anh a, chúng ta có phải hay không nên thực hiện giao dịch vừa rồi đi?”

Nói xong, Cơ Thành liền xoay thân thể hắn lại, hai ba phút liền xé bỏ quần áo y.

“Mày muốn làm gì?” Trùng lớn mắt, y cảnh giác nhìn hắn.

“Làm gì? Lão tử là muốn cấp cho mày chút giáo huấn! Bất quá về phần làm gì, mày phải xem thử Thành Diệu ca ca luôn yêu thương người muốn làm cái gì đấy!” Nói xong, Cơ Thành ác tâm đối tôi cười cười, tựa như muốn nói tôi hảo hảo cảm ơn hắn đi!

Cuồng quýt tránh đi ánh mắt khiêu khích của hắn, rút cuộc lại lọt vào trong tầm mắt tôi thân thể mà tôi ngày đêm khao khát. Chưa bao giờ biết, thân thể của đệ đệ mười lăm tuổi này lại gầy đến tưởng chừng chưa có phát dục qua, làn da tuyết trắng ửng hồng; nhìn qua thân thể đơn bạc ốm yếu nhưng khi sờ lên lại mang đến một cảm giác đặc biệt co giãn của tuổi trẻ. Thẳng tắp đi đến thắt lưng thập phần mê người, làm cho người ta nhìn vào không muốn rời đi.

Vươn tay, tôi gần như là nhẹ nhàng đụng chạm, vuốt ve, dao động. Lòng bàn tay cảm nhận được cơ thể dưới thân cứng ngắc run rẩy vài cái.

“Làm.... làm gì? Buông!” Y lớn tiếng hô, thanh âm run rẩy biểu lộ y sợ hãi đến bao nhiêu.

Cơ Thành đưa tay đè lấy vai y, giơ lên khoe miệng thấp giọng nói, “Ha ha, hôm nay chúng ta ở chỗ này hảo hảo đùa mày, cho mày dùng thân thể hảo hảo nhớ kĩ, trong nhà này người nào là không nên đắc tội!” Vừa dứt lời liền ngẩng đầu thúc giục, “Thành Diệu, nhanh lên ra tay! Nếu em luyến tiếc, lão tử liền tự mình thượng!”

Tự mình thượng? Điều này sao có thể? Y chỉ có thể thuộc về một mình tôi, là của tôi—! Tính độc chiếm trong lòng liền bị kích thích, từ bỏ ôn nhu, từ bỏ bản khoan, tôi rất nhanh liền cởi quần hắn, đem cặp chân thon dài kia vắt lên vai, đem tiểu huyết nắm chặt chưa đụng qua tí mủ nhìn một phen.

Thật đẹp —! Trong lòng hết sức tán thưởng, nhột nhột hồng hồng đến mê người, bốn phía vì khẩn trương mà nhấp nháy co rút.

Nuốt nước miếng một phen, bởi vì thưởng thức cơ thể y mà cổ họng khô khốc, tôi ngạo mạn cúi xuống hôn lấy cánh môi run rẩy của y, kiệt lực ôn nhu nhẹ giọng nói, “Tiểu Huy, không phải sợ! Anh sẽ không tổn thương em, anh sẽ không làm cho bất luận kẻ nào tổn thương em! Bởi vì — anh yêu em!”

Kia một lúc sau, hết thấy đều giống như cảnh tượng trên thiên đường huyền huyền ảo, tuyệt vời làm cho người ta lưu luyến không buông, không thể tự kiềm chế. Tôi thật là có được cơ thể y, từng tấc thịt của y, bên ngoài, bên trong, đều bị tôi để lại ấn kí của tôi. Cho dù là bị y chán ghét, cho dù là bên cạnh có Cơ Thành chứng mắt kia nhìn tôi, nhưng là tôi dừng không được. Dù sao, giờ khắc này, tôi chờ lâu lắm rồi....

Cũng là bởi vì thế cho nên mới trở nên ngày càng tham lam, đối tiền tài, đối quyền lực, cả tình yêu cũng tính. Kể từ ngày đó về sau, tôi đối với y ngày càng tham luyến không thể kiềm chế. Mỗi lúc có thời gian rảnh tôi sẽ ngay lập tức kéo y lên giường, vô luận là y nguyện ý hay không. Bởi vì tôi tin tưởng, chỉ cần tôi yêu y, y nhất định một ngày nào đó sẽ hiểu ra tình cảm của tôi. Không ngừng mà va chạm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể y, tôi hôn môi y, hôn cổ y, hôn vành tai y, liếm đi nước mắt đọng nơi khóe mắt y.

“Không.... Ân.... Ân..... Thả.... Buông ra.... Ân a —!”

“Tiểu Huy.... Anh yêu em..... anh rất yêu em....”

Ôm thắt lưng y, trải qua trêu sấp không ngừng. Tôi đem tất cả tình yêu của tôi lưu lại trong cơ thể y.

Ghé vào bên người y, nhìn thấy cả người y ướt đầm mồ hôi, nhìn đôi mắt mê mang trống rỗng đang nhìn trần nhà của y, lòng tôi đau. Lấy tay nhẹ nhàng sờ lên đôi môi đẹp tựa như cánh hoa của y, “Tiểu Huy, anh yêu em, tin tưởng anh.”

Nhưng thế sự tựa hồ vĩnh viễn không theo ý người, vào một buổi sáng sớm của nửa năm sau, phụ thân tôi một câu khinh miêu đạm tả nói một câu đánh tôi một nhát rơi vào hố băng âm lãnh.

Hỏa hoạn... Vì một hồi sự cố lại đem y, người tôi yêu chân thành vĩnh viễn cướp đi từ trong tay tôi, ngay cả một sợi tóc cũng không còn lưu lại.

Ngày nào đó, tôi khóc, là lần đầu tiên tôi khóc trong trí nhớ. Cùng lúc đó, toàn thế giới của tôi đều muốn chuyển thành màu đen – không có khoái hoạt không có bi thương, không có tình yêu không có oán hận, còn lại chỉ có một mảnh tĩnh mịch đen tuyền....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-nay-my-le-huu-xau-xi-dich-the-gioi>